Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Romînia liberă

ORGANUL SFATURILOR POPULARE DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÎNĂ

Anul XII Nr. 3160

6 pagini

20 bani

Miercuri

1 decembrie 1954

IN NUMĂRUL DE AZI

— L. REDLINGER: Recenzie — V. I. Lenin: „Opere" (vol. XIV) (pag. 2-a)

— ALFRED HOFFMAN: Cronica muzicală — Al doilea concert al Orchestrei Filarmonice din Dresda (pag. 2-a)

— Conferinţa ţărilor europene pentru asigurarea păcii şi securităţii în Europa
- Cuvîntările rostite de şefii delegaţiilor guvernamentale la începutul şedinţei din 29 noiembrie
- Declaraţia făcută de V. M. Molotov (pag. 3-a)

Declaraţia făcută de I. Cyrankiewicz (pag. 4-a)

— Răspunsul guvernelor S.U.A., Franţei şi Angliei la notele guvernului sovietic din 23 octombrie şi 13 noiembrie a.c. (pag. 5-a)

— Riposta dată de populaţia Germaniei occidentale politicii agresive a lui Adenauer (pag. 5-a)

— I. PAVLOV: Autodemascare — (Articol din „Pravda"). (pag. 6-a)

— Nota memorială a guvernului sovietic adresată guvernului S.U.A. în problema folosirii energiei atomice în scopuri paşnice (pag. 6-a)

Pentru realizarea integrală şi la toţi indicii a planului pe 1954

Am intrat în ultima lună a anului 1954. Doar cîteva săptămîni au mai rămas pînă în ziua cînd, făcînd bilanţul realizărilor obţinute în acest an, oamenii muncii vor păşi pragul anului 1955, ultimul an al cincinalului.

Planul de stat pe 1954 a pus în faţa colectivelor de muncă din industrie sarcini deosebit de însemnate în direcţia dezvoltării economiei noastre naţionale şi ridicării nivelului de trai al poporului. Punînd un accent însemnat pe dezvoltarea producţiei bunurilor de larg consum şi pe sprijinirea înfloririi agriculturii, planul pe acest an a mobilizat puternic pe oamenii muncii în lupta pentru îndeplinirea lui.

Luptînd în cadrul întrecerii socialiste pentru îndeplinirea şi depăşirea sarcinilor planificate, numeroase colective de muncă au reuşit să obţină înfăptuiri de seamă. Zilnic ziarele publică ştiri arătînd că mereu alte întreprinderi şi-au îndeplinit sarcinile planificate, începînd să lucreze în contul anului 1955. Printre acestea se numără unităţi care lucrează pentru agricultură ca de pildă uzinele „7 Noiembrie"-Craiova şi „I. C. Frimu"-Sinaia, unităţi petrolifere, printre care Oficiul II Foraj Piteşti şi Oficiul Boldeşti, întreprinderi constructoare de maşini, ca de exemplu „Progresul"-Brăila.

Toate aceste întreprinderi, precum şi altele cu realizări asemănătoare, îşi datorează succesele avîntului cu care au lucrat muncitorii, inginerii şi tehnicienii, muncii politice dusă de către organizaţiile obşteşti, temeinicei munci organizatorice depuse de conducere, folosirii la maximum a rezervelor interne. Înfăptuirile acestor unităţi de muncă dovedesc că sarcinile planului pe acest an pot fi realizate şi depăşite, atunci cînd există o vie preocupare pentru această problemă, atunci cînd întregul colectiv participă cu tot avîntul la rezolvarea problemelor ce se pun întreprinderii.

Acest lucru constituie un puternic argument împotriva întreprinderilor care încearcă să-şi ascundă lipsurile în spatele unor „condiţii obiective" adesea imaginare. Dacă Oficiul II Foraj Piteşti şi-a îndeplinit sarcinile de plan cu mult înainte de termen, de ce n-ar fi acest lucru posibil de pildă la Oficiul II Foraj Moineşti, care are condiţii de muncă asemănătoare? Fiindcă dacă la prima unitate a existat o preocupare continuă pentru îmbunătăţirea activităţii, pentru introducerea tehnicii înaintate (la acest Oficiu s-a extins pentru prima dată metoda forajului umed), la cea de a doua o astfel de preocupare a lipsit din partea conducerii.

Ce „condiţii obiective" poate invoca întreprinderea „Partizanul Roşu" din Oraşul Stalin care să justifice sistematica rămînere în urmă faţă de plan, cînd la această fabrică utilajul este prost folosit, metodele înaintate de muncă nu sînt utilizate, disciplina în muncă suferă, îmbunătăţirea calificării cadrelor nu preocupă pe nimeni?

Planul pe anul 1954 poate şi trebuie să fie îndeplinit de toate unităţile de muncă din industria ţării. Zilele care au mai rămas pînă la sfîrşitul acestui an trebuie folosite din plin de toate colectivele de muncă, fie pentru a-şi consolida realizările de pînă în prezent, fie pentru a lichida rămînerea în urmă care s-a manifestat în activitatea lor. Analiza temeinică a situaţiei întreprinderii, luarea de măsuri operative pentru înlăturarea lipsurilor care persistă trebuie să ducă neîntîrziat la îmbunătăţirea muncii fiecărei fabrici, uzine sau şantier de construcţie.

O atenţie deosebită în acest sens trebuie acordată întreprinderilor care fabrică bunuri de larg consum, ca şi acelora care livrează maşini şi piese de schimb pentru agricultură. Ministerele care tutelează aceste întreprinderi, colectivele de muncă, în frunte cu conducerile, trebuie să-şi pună cu toată seriozitatea problema realizării integrale a sarcinilor de plan, condiţie de seamă pentru continua îmbunătăţire a aprovizionării oamenilor muncii cu produse de larg consum. Cu atît mai mult se pune această problemă întreprinderilor care execută lucrări de construcţii pentru agricultură, dat fiind rămînerea în urmă existentă în acest sector.

Perioada iernii poate crea o serie de dificultăţi întreprinderilor în ce priveşte aprovizionarea cu materii prime şi materiale. Experienţa iernii trecute a arătat că acolo unde conducerile întreprinderilor au dovedit că posedă spirit gospodăresc, viscolul din luna februarie a acestui an nu a adus perturbări în procesul de producţie. Se cere deci din partea întreprinderilor să ia toate măsurile pentru aprovizionarea din timp cu cele necesare, în limitele stocurilor normate.

Realizarea integrală a sarcinilor planului pe acest an este condiţionată şi de felul în care colectivele de muncă se preocupă de valorificarea rezervelor interne. În cadrul etapei întrecerii socialiste încheiată la 7 noiembrie au apărut importante iniţiative a căror extindere poate şi trebuie să constituie un serios sprijin pentru îndeplinirea sarcinilor planificate. Aşa sînt de pildă acţiunea pornită de colectivul uzinei „I. C. Frimu" sub lozinca „Maşinile noastre pot da mai mult", iniţiativa grupei sindicale nr. 19 de la uzina „21 Decembrie" din Bucureşti de a lupta pentru ridicarea coeficienţilor la nivelul fruntaşilor, etc. Aceste acţiuni, ca şi metodele înaintate de muncă sovietice, trebuie să devină în măsură tot mai mare un bun al tuturor oamenilor muncii din industrie.

La fiecare loc de muncă, preocuparea pentru îndeplinirea sarcinilor valorice şi cantitative ale planului trebuie să se împletească cu grija pentru realizarea tuturor indicilor planului. Numai atunci poate considera un colectiv de muncă că s-a achitat conştiincios de sarcinile ce-i revin cînd îşi îndeplineşte şi îndatoririle în ce priveşte creşterea productivităţii muncii, realizarea tuturor sortimentelor planificate, îmbunătăţirea calităţii produselor, reducerea preţului de cost. Preţul de cost constituie cel mai cuprinzător indice, care sintetizează întreaga activitate a întreprinderii. Lupta pentru reducerea preţului de cost echivalează deci cu lupta pentru continua dezvoltare a economiei naţionale, pentru ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc.

Totodată, este necesar ca întreprinderile să acorde atenţia cuvenită îndeplinirii planului pe sortimente. Nerealizarea unora sau altora dintre sortimentele planificate înseamnă fie lipsirea unei ramuri industriale sau a agriculturii de maşinile şi uneltele de care au nevoie, fie lipsirea oamenilor muncii de unele produse necesare.

Condiţia de bază pentru ca, în luna care a mai rămas din 1954, întreprinderile să facă faţă cu succes sarcinilor ce le revin pentru îndeplinirea planului este desfăşurarea cu avînt sporit a întrecerii socialiste. Continuînd şi lărgind succesele obţinute în etapa întrecerii încheiată la 7 noiembrie, colectivele de muncă din fabricile şi uzinele ţării îşi vor aduce contribuţia la realizarea integrală şi la toţi indicii a planului de stat, factor important în lupta pentru ridicarea nivelului de trai al poporului.

COMUNICAT
cu privire la schimbul de reprezentanţe diplomatice între R.P.R. şi India

Guvernul Republicii Populare Romîne şi guvernul Indiei în dorinţa de a menţine şi întări relaţiile de prietenie deja existente între cele două ţări, au hotărît să facă schimb de reprezentanţe diplomatice, cu gradul de legaţii. (Agerpres)

Pentru asigurarea securităţii colective în Europa

Muncitorii şi funcţionarii de la mai multe întreprinderi industriale din R.D. Germană au adresat Guvernului Republicii Populare Romîne telegrame prin care îl mulţumesc acestuia pentru participarea sa la Conferinţa de la 29 noiembrie, propusă de U.R.S.S. în scopul realizării unui pact de securitate colectivă în Europa. De asemenea, ei se adresează Guvernului R.P.R. cu rugămintea de a sprijini cu cea mai mare căldură străduinţele Uniunii Sovietice pentru asigurarea securităţii colective în Europa.

Asemenea telegrame au trimis muncitorii de la Industria de mobile Wilkauhaselau, personalul uzinei de filatură de lînă pieptănată din Zwickau Lichtentannesachs, muncitorii şi funcţionarii uzinelor de postav Roedelbachtal Kircherbsachs.

În telegrama lucrătorilor de la uzinele de postav Roedelbachtal Kircherbsachs se spune:

„Ultima notă a Uniunii Sovietice vorbeşte de-a dreptul din inimă poporului german. În anii de după 1945, ca dealtfel încă de la începutul existenţei sale, Uniunea Sovietică a dovedit zi de zi că în toate acţiunile sale ea pune pe primul plan cauza menţinerii păcii. Aceasta găseşte asentimentul tuturor forţelor iubitoare de pace din lume. De aceea vă adresăm dvs. rugămintea de a sprijini cu cea mai mare căldură străduinţele Uniunii Sovietice în legătură cu securitatea colectivă în Europa, de a contribui în măsură şi mai mare la realizarea unităţii patriei noastre, de a asigura prin aceasta pacea în Europa şi în lumea întreagă".

(Agerpres)

Delegaţia R.P.R. care a participat la sesiunea Consiliului Mondial al Păcii s-a înapoiat în Capitală

Luni noaptea s-au înapoiat în Capitală membrii delegaţiei ţării noastre la lucrările sesiunii Consiliului Mondial al Păcii ce a avut loc între 18-23 noiembrie la Stockholm: prof. univ. Lotar Rădăceanu, vicepreşedinte al Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din R.P.R., prof. univ. Sorin Toma, prof. univ. Florica Mezincescu, membri ai Consiliului Mondial al Păcii, acad. St. Milcu şi preot Alexandru Ionescu, membri ai Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din R.P.R. (Agerpres)

Săptămîna ştiinţei bulgare

În cadrul „Săptămînii ştiinţei bulgare", marţi seara, în aula Academiei R.P.R., academicianul Sava Ganovski, membru al Consiliului de conducere al Academiei de Ştiinţe a R.P. Bulgaria, deputat în Adunarea Populară a R. P. Bulgaria, laureat al Premiului Dimitrov, a conferenţiat despre „Revoluţia culturală în Bulgaria".

La conferinţă au luat parte acad. prof. dr. C. I. Parhon, preşedinte de onoare al Academiei R.P.R., acad. Mihail Sadoveanu, vicepreşedinte al Academiei R.P.R., acad. St. Vencov, prim secretar al Academiei R.P.R., numeroşi academicieni, membri corespondenţi ai Academiei R.P.R., colaboratori ai institutelor ştiinţifice ale Academiei R.P.R., profesori universitari şi studenţi.

In numele celor prezenţi, acad. prof. dr. C. I. Parhon a mulţumit călduros oaspetelui. (Agerpres)

Conferinţa ţărilor europene pentru asigurarea păcii şi securităţii în Europa

MOSCOVA 30 (Agerpres). — TASS transmite: La 29 noiembrie s-a deschis la Moscova conferinţa ţărilor europene pentru asigurarea păcii şi securităţii în Europa. La conferinţă participă delegaţiile Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, Republicii Populare Polone, Republicii Cehoslovace, Republicii Populare Albania, Republicii Populare Bulgaria, Republicii Populare Ungare, Republicii Democrate Germane, Republicii Populare Romîne.

La conferinţă participă de asemenea în calitate de observator un reprezentant al Republicii Populare Chineze.

Delegaţia Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste este condusă de V. M. Molotov, prim-vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. şi ministru al Afacerilor Externe al U.R.S.S. Din delegaţia sovietică fac parte de asemenea: A. A. Gromiko, prim-locţiitor al ministrului Afacerilor Externe al U.R.S.S.; A. M. Puzanov, preşedintele Consiliului de Miniştri al R.S.F.S.R.; N. T. Kalcenko, preşedintele Consiliului de Miniştri al R.S.S. Ucrainene; K. T. Mazurov, preşedintele Consiliului de Miniştri al R.S.S. Bieloruse; V. T. Laţis, preşedintele Consiliului de Miniştri al R.S.S. Letone; A. A. Miurisep, preşedintele Consiliului de Miniştri al R.S.S. Estone; M. A. Gedvilas, preşedintele Consiliului de Miniştri al R.S.S. Lituaniene; V.A. Zorin, locţiitor al ministrului Afacerilor Externe al U.R.S.S.

Delegaţia Republicii Populare Polone este condusă de Jozef Cyrankiewicz, preşedintele Consiliului de Miniştri al Republicii Populare Polone. Din delegaţie fac parte — Marian Naszkowski, locţiitor al ministrului Afacerilor Externe şi Waclaw Lewikowski, ambasador extraordinar şi plenipotenţiar al Republicii Populare Polone în U.R.S.S.

Republica Cehoslovacă este reprezentată de delegaţia condusă de Viliam Siroky, primul ministru al Republicii Cehoslovace. Din delegaţie fac parte Vaclav David, ministru al Afacerilor Externe; Emanuel Slechta, ministrul Construcţiilor; Josef Plojhar, ministrul Sănătăţii; Jaromir Vosaglick, ambasador extraordinar şi plenipotenţiar al Republicii Cehoslovace în U.R.S.S.

Delegaţia Republicii Democrate Germane are în frunte pe Otto Grotewohl, primul ministru al R. D. Germane. Delegaţia este compusă din Walter Ulbricht, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri; dr. Lothar Boltz, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri şi ministru al Afacerilor Externe; Otto Nuschke şi dr. Hans Loch, vicepreşedinţi ai Consiliului de Miniştri; Bertholt Rose, secretar general al partidului ţărănesc democrat din Germania, precum şi Rudolf Appelt, ambasador extraordinar şi plenipotenţiar al Republicii Democrate Germane în U.R.S.S.

Delegaţia Republicii Populare Ungare este condusă de Andras Hegedüs, prim-vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri al Republicii Populare Ungare. Membrii delegaţiei sînt: Janos Boldoczky, ministru al Afacerilor Externe al Ungariei şi Endre Sik, locţiitor al ministrului Afacerilor Externe. Din delegaţie face parte şi Ferenc Muennich, ambasador extraordinar şi plenipotenţiar al R. P. Ungare în U.R.S.S.

Delegaţia Republicii Populare Romîne este alcătuită din Chivu Stoica, prim-vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri al Republicii Populare Romîne (şeful delegaţiei); Simion Bughici, ministru al Afacerilor Externe; Grigore Preoteasa, prim locţiitor al ministrului Afacerilor Externe, precum şi Ion Rab, ambasador extraordinar şi plenipotenţiar al Republicii Populare Romîne în U.R.S.S.

Delegaţia Republicii Populare Bulgaria este alcătuită din: Anton Iugov, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri al Republicii Populare Bulgaria (şeful delegaţiei); Ghiorghi Traikov, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri al R. P. Bulgaria; Mincio Neicev, ministru al Afacerilor Externe; precum şi Karlo Lukanov, ambasador extraordinar şi plenipotenţiar al Republicii Populare Bulgaria în U.R.S.S.

Republica Populară Albania este reprezentată de Manush Myftiu, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri al Republicii Populare Albania (şeful delegaţiei); Behar Shyţla, ministru al Afacerilor Externe şi Mihal Prifti, ambasador extraordinar şi plenipotenţiar al Republicii Populare Albania în U.R.S.S.

Reprezentantul Republicii Populare Chineze la conferinţă este Cian Ven-tian, locţiitor al ministrului Afacerilor Externe al R. P. Chineze şi ambasador extraordinar şi plenipotenţiar al R. P. Chineze în U.R.S.S.

Prima şedinţă a conferinţei a fost deschisă de V. M. Molotov, şeful delegaţiei U.R.S.S. In numele guvernului Uniunii Sovietice el a salutat delegaţiile ţărilor care au acceptat propunerea guvernului sovietic, adresată de comun acord cu guvernele Republicii Populare Polone şi Republicii Cehoslovace, cu privire la convocarea la 29 noiembrie la Moscova sau Paris a unei conferinţe pe întreaga Europă pentru examinarea problemei cu privire la crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa.

J. Cyrankiewicz, şeful delegaţiei Republicii Populare Polone, a sprijinit propunerea ca conferinţa să se ţină cu participarea reprezentanţilor statelor care au sosit la Moscova.

In numele delegaţiei Cehoslovace, V. Siroky a declarat că convocarea conferinţei ţărilor europene în problema creării unui sistem de securitate colectivă în Europa este în prezent foarte necesară, din cauza presiunii exercitate de puterile occidentale cu scopul de a grăbi ratificarea acordurilor de la Paris.

Reprezentanţii delegaţiilor Republicii Democrate Germane, Republicii Populare Ungare, Republicii Populare Bulgaria, Republicii Populare Albania, Republicii Populare Romîne şi Republicii Populare Chineze au sprijinit de asemenea propunerea delegaţiei sovietice.

Apoi, V. M. Molotov, şeful delegaţiei Uniunii Sovietice, a făcut o declaraţie care a fost ascultată cu mare atenţie de către participanţii la conferinţă.

Apoi a luat cuvîntul J. Cyrankiewicz, şeful delegaţiei Republicii Populare Polone.

După declaraţia lui J. Cyrankiewicz, şedinţa a luat sfîrşit.

Şedinţa din 30 noiembrie

MOSCOVA 30 (Agerpres). — TASS transmite: La 30 noiembrie a avut loc cea de a doua şedinţă a Conferinţei ţărilor europene pentru asigurarea păcii şi securităţii în Europa. Şedinţa a fost prezidată de J. Cyrankiewicz, preşedintele Consiliului de Miniştri al Republicii Populare Polone, şeful delegaţiei poloneze.

In cadrul şedinţei au făcut declaraţii Viliam Siroky, primul ministru al Republicii Cehoslovace, şeful delegaţiei cehoslovace, şi Otto Grotewohl, primul ministru al Republicii Democrate Germane, şeful delegaţiei Republicii Democrate Germane.

Şedinţa următoare va avea loc la 1 decembrie, ora 14,00.

Reducerea preţului de cost — condiţie importantă pentru ridicarea nivelului de trai

★ ★ ★ ★

După o nouă metodă sovietică

ORAŞUL STALIN (de la corespondentul nostru). — Oţelarii de la uzinele de tractoare „Ernst Thälmann" aplică de cîteva zile o nouă metodă de muncă. Este vorba de metoda sovietică de deservire a cuptoarelor electrice de topit oţel, iniţiată în Uniunea Sovietică de către oţelarul Nikolai Slobodskih de la Uzinele de Tractoare din Stalingrad.

Aplicarea noii metode are ca scop reducerea timpului de deservire a cuptoarelor de oţel, acţionate cu curent electric. Ea constă din încărcarea neîntreruptă a cuptorului, fără ca aceasta să fie deconectat, menţinîndu-se în cuptor tot timpul o temperatură înaltă.

Lucrînd după această metodă, oţelarul sovietic Nikolai Slobodskih a eliminat timpii morţi ai cuptorului, îmbinînd două operaţii: încărcarea cuptorului şi topirea. Perfecţionînd continuu noua metodă, oţelarul sovietic a reuşit să obţină depăşiri mai mari de 150 la sută.

In sectorul oţelărie a uzinelor „Ernst Thälmann" muncitorii de sub conducerea maistrului oţelar Francisc Balint au trecut la punerea în practică a noii metode. Încărcînd cuptorul aşa cum prevăd indicaţiile lui Slobodskih, oţelarii Mihai Zoltan şi Francisc Zoltan de la cuptorul electric nr. 2 au încărcat un strat de material şi au conectat cuptorul. In timp ce materialul se topea el au continuat să încarce cuptorul fără a întrerupe curentul electric. In urma acestui procedeu ei au reuşit să reducă timpul de elaborare a unei şarje de oţel mangan cu o oră, iar la elaborarea unei şarje de oţel carbon cu 40 de minute. Rezultate asemănătoare au fost obţinute şi de oţelarii de la cuptorul electric nr. 3. In general la cuptoarele unde a fost aplicată noua metodă s-a înregistrat o creştere a producţiei de oţel lichid între 20—25 la sută, de fiecare cuptor în parte.

Prin perfecţionarea noii metode, oţelarii de la uzinele de tractoare „Ernst Thälmann" vor reuşi să obţină şi mai mari succese, dînd tot mai mult oţel necesar confecţionării pieselor pentru tractoare.

„Să reducem preţul de cost la fiecare loc de muncă"

TIMIŞOARA (de la trimisul nostru). — In întreprinderile din întreaga regiune Timişoara capătă o mare extindere iniţiativa pornită de colectivul combinatului metalurgic Reşiţa sub lozinca: „Să reducem preţul de cost la fiecare loc de muncă".

Analizînd, în cadrul consfătuirilor de producţie, posibilităţile de care dispun întreprinderile pentru reducerea preţului de cost, numeroase colective de muncă şi-au luat angajamente în acest sens. Astfel, colectivul fabricii „Industria Linei" s-a angajat să reducă, pînă la 30 decembrie, preţul de cost cu 2,5 la sută faţă de realizările semestrului I. In vederea realizării acestui angajament, au fost luate o serie de măsuri tehnico-organizatorice printre care reorganizarea muncii la secţia filatură pieptănată, sporirea capacităţii de producţie a secţiei finisaj prin punerea în funcţiune a noi maşini, etc.

La fabrica „Ocsko Terezia" angajamentul muncitorilor este de a reduce preţul de cost pînă la sfîrşitul anului cu 6,2 la sută sub sarcina planificată. Pentru a contribui la aceasta, cercul ASIT a organizat o „Săptămînă a propunerilor" care a dat bune rezultate. Pînă în prezent au fost propuse de muncitori 19 inovaţii şi raţionalizări a căror aplicare va aduce economii însemnate.

Şi la fabrica „Electromotor" preocuparea pentru reducerea preţului de cost este vie în rîndul muncitorilor. La secţia motoare a acestei întreprinderi, de pildă, s-au luat o serie de măsuri pentru reducerea deşeurilor la sîrma de bobinaj, înlocuirea materialelor deficitare cu altele mai ieftine, economisirea rechizitelor etc.

Printr-o judicioasă folosire a materialelor

In lupta pentru reducerea preţului de cost al produselor, colectivul fabricii de confecţii „Gh. Gheorghiu-Dej" din Capitală desfăşoară o largă acţiune de economisire a materiilor prime şi a materialelor auxiliare. Secţia de şablonare din sectorul 7 al fabricii, de pildă, a realizat în luna octombrie o economie ce se ridică la suma de 29.655 lei.

In clişeu: Şeful de sală Gh. Leţ împreună cu şablonerul Ferdinand Gross se străduiesc ca printr-o mai bună încadrare a tiparelor pe faţa stofei, să economisească cît mai mult material. Foto: MIHAI POPESCU

Ajutor tovărăşesc

La prima vedere ai crede că este un lucru simplu. Aşezi tiparul pe suprafaţa pielei, îl fixezi cu o mînă, iar cu cealaltă mînuieşti cuţitul în jurul acestuia pînă obţii forma dorită. Nimic maj mult. Aşa credeau nu de multă vreme unii muncitori din secţia croit a fabricii de încălţăminte „Flacăra Roşie" printre care Gh. Negoiţă, Panait Ungureanu şi alţii care nu dădeau atenţia cuvenită lucrului executat risipind fără răspundere, zeci şi zeci de decimetri pătraţi de piele. Din cauza că unii muncitori din această secţie depăşeau adesea consumul de piele, la fiecare sfîrşit de lună secţia croit era defficitară. Risipa era mare. Cîte 5.000—6.000 decimetri pătraţi piele se consumau lunar peste normativul planificat. Sute de perechi de feţe erau pierdute fără nici o socoteală...

Că muncitorii Gheorghe Vlădiadis, Andrei Sekely, Teodor Florescu şi alţii croiau tot mai multe perechi de încălţăminte realizînd însemnate economii de piele era un lucru ştiut de toţi. Dar cu o floare nu se face primăvară.

Aceasta era situaţia în secţia de croit a fabricii „Flacăra Roşie" cu două luni de zile în urmă. De atunci multe lucruri s-au schimbat. Gheorghe Negoiţă nu mai este muncitor codaş. Despre el, ca şi despre toţi ceilalţi poţi vorbi ca de nişte muncitori care au păşit pe drumul cel bun. Pe lîngă faptul că reuşesc să-şi îndeplinească sarcinile de plan ei realizează, datorită ajutorului primit de la cei fruntaşi, tot mai multe economii. In lupta pentru realizarea de cît mai mari economii, acţiunea de ridicare a celor codaşi la nivelul fruntaşilor găseşte o largă aplicare în rîndul colectivului secţiei croit. In acest fel colectivul secţiei contribuie la producerea unor cantităţi mereu sporite de încălţăminte, mai ieftină şi mai bună. Ultima realizare înscrisă în cursul lunii trecute este elocventă. Pînă la 27 noiembrie, muncitorii de aici au economisit 12.476 decimetri pătraţi piele, ceea ce reprezintă 623 perechi feţe de încălţăminte date peste sarcina de plan.

Carnet

Intre Buftea şi Crevedia

La ceasul amiezii, negurile acestor zile încă se tîrau peste ogoare şi în lumina sură, salcîmii de pe o parte şi alta a drumului, cu frunzele cîte le mai au îngălbenite, erau parcă nişte abajururi uriaşe de mătase. De la Buftea spre Crevedia pe şoseaua de curînd asfaltată, calci ca pe o tipsie, ca pe o prispă netedă şi virtoasă. Maşinile aleargă ca nătărăii. Roţile căruţelor alunecă uşor şi vitele duc poverile grele ca pe nişte jucării. Nu mai e nevoie de bici.

Cam după un sfert de poştă, pe mîna dreaptă, iată o livadă în fundul căreia, prin picla tot mai deasă, grajduri lungi, date cu var, albesc ca nişte căşuri uriaşe, puse la soare. Aici este Intreprinderea de creştere şi îngrăşare de animale, secţia Crevedia. O maternitate pentru purcei... Dar pînă nu de mult, aici a fost locul de huzur şi speculă cu poame al unui fost administrator al prinţului din Buftea: o pepinieră, o întreprindere în care cîţiva trîntori se îngrăşau, iar cei ce munceau aici — mult mai mulţi — aveau faţa suptă de foame şi nevoi.

Aproape de primul grajd s-auzi un vîjîit ca al apei la scocul morii. E chiar o moară, dar cu şuvoi electric, ce macină următoarea porumb, orz, ovăz, cîteva tone pe zi, pentru miile de purcei care cresc aici cu mamele lor cît butiile şi taţii lor de prăsilă aleasă. Cît vezi cu ochii, grajdurile sînt aşternute cu covoare albe de lapte de var, că ţi-e milă să calci pe ţos. Nici un iz. Scroafele dorm în ţarcuri de asemenea albe cu godacii lor cu rînduri trandafirii şi codiţe ca sfredelul. Mulţi. Puzderie...

— Ce-i colo? întreb pe medicul veterinar şi el în alb.

— Hrana cu biberonul.

— Cu lapte de scroafă?

— De vacă.

Abia acum văd şirurile de garniţe. Purceii prea mulţi la mamă sau cei mai plăpînzi sînt alăptaţi ca nişte prunci. E de mirare şi de haz să-i vezi cum sug din tulumbele cu lapte, cum se luptă între ei cu rîturile, cum unul trage pe altul de codiţă ca să-i ia locul, cum cîte unul mai alintat cată să fie luat în braţe. Elisaveta Gorodoş şi Gheorghiţa Dumitrache sînt dădace neîntrecute. Cea dintîi a fost distinsă cu Medalia Muncii; cea de a doua a căpătat un premiu în valoare de patru ori salariul pe o lună pentru grija şi dragostea de purcei. Unii au regim special: trocuţe cu cărbune, praf de oase, calciu, făină de peşte, turbă. Cînd ating greutatea de 60 kilograme, sînt trimişi la crescătoriile de adulţi ale altor întreprinderi.

Din marginea livezii, pe zeci de pogoane, se întinde lucerniera. Aici, pensionarii mici şi mari ies vara la plimbare şi la păscut. Pentru iarnă au un siloz cu verdeaţă pusă la murat. Mai încolo, o movilă de tinichele de conserve goale: carnea din ele au mîncat-o vierii şi scroafele. Acum îi se construieşte o bucătărie nouă pentru prepararea mîncărurilor calde...

— Şi asta ce-o mai fi?

— Hidrotermograful, zîmbeşte medicul. Şi desfăcînd cutia cea neagră, mi-arată cum pe un sul alb se înregistrează gradul de umezeală şi căldura din grajduri.

— Şi nici o molimă?... întreb la ieşire.

— Nici!

— Niciodată?

— Ia uite colo!... şi medicul mi-arată preşurile de papură de la pragul fiecărui grajd, îmbibate cu creolină ori sodă caustică.

Picla tot mai stăruie peste cîmpul împestriţat de zăpadă. Departe, în zarea tulbure, o geană de întuneric. Este cătunul Dîrza unde am dăscălit acum o jumătate de veac într-o căsuţă cu coceni în streaşină, pe vremea cînd prim sfetnic al tronului era nababul cel cu douăzeci şi nouă de moşii. În anii cînd am zăbovit acolo, nimeni n-a venit de la castelul prinţului din Buftea să vadă cum se înţărcau puncii oamenilor cu biberoane de păţăgele murate, acre-iuţi-sărate, de-ţi sărea căciula din cap.

IOACHIM BOTEZ

Cititorii ne semnalează

„De cîteva zile s-a lăsat frigul. Ca să mă apăr mai bine împotriva lui, îmi trebuia un pulover gros, cu mînecă lungă. Observasem unul frumos colorat în vitrina magazinului „Universal" și doream să-l cumpăr — ne scrie cititoarea Ioana Stoica din Oradea. Am intrat deci în magazin unde am fost întîmpinată de o vînzătoare foarte amabilă care s-a oferit să mă servească. Puloverul care-mi plăcuse însă avea nasturi lipsă: „Sînt slab cusuți, de aceea cad la prima probă", îmi explică vînzătoarea și-mi oferi un al doilea. Și acesta era frumos, fără îndoială, dar ce păcat că tocmai lîngă guler avea cîteva pete de ulei. „Probabil că mașina n-a fost curățată cum trebuie", se grăbi să mă lămurească vînzătoarea, dar mai avem și altele. Al treilea pulover încercat însă avea defecte de țesătură, așa că am renunțat și la el.

Curiozitatea m-a împins să cercetez care anume fabrică lucrează atît de neîngrijit și citind eticheta am aflat că este fabrica orădeană „Irina Sencovici". Pînă la urmă am cumpărat un pulover fără defecte, dar lucrat de altă fabrică și m-am întors acasă mulțumită. Totuși îmi pun mereu întrebarea, de ce nu se străduește colectivul fabricii de tricotaje „Irina Sencovici" să dea produse de bună calitate?

★

De mai bine de jumătate an, pe valea Buzăului, în raionul Cislău, s-au deteriorat cîteva poduri. Din cauza imposibilității folosirii lor, circulația este întreruptă, călătorul fiind nevoit să ocolească drum lung pînă la destinație — ne scrie un cititor al ziarului nostru.

În urma reclamațiilor făcute, sfatul popular raional Cislău s-a hotărît să rezolve această problemă, construind două poduri noi peste apa Buzăului. În acest scop, s-au adus mașini și materiale și s-au început lucrările. De la un timp însă, nu se știe de ce, lucrările s-au oprit, mașinile au fost retrase, materialele se trosesc, iar șoseaua a rămas răscolită. De poduri, sfatul popular raional nu mai pomenește nimic.

★

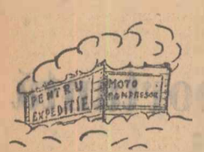

Oficiul Gare Compresoare Băicoi a trimis acum cîteva timp un motocompresor la uzina din Moreni, pentru a i se face unele reparații. În cursul lunii octombrie uzina din Moreni a anunțat că motocompresorul este reparat și că urmează a fi ridicat.

Corespondentul voluntar Gh. Macovschi care ne-a scris despre acest lucru ne comunică că motocompresorul nici pînă în ziua de astăzi nu a fost înapoiat la Băicoi, cu toate că este absolut necesar producției. Aceasta se datorește Oficiului Central Auto (O.C.A.)-Ploești care deși a fost anunțat din timp nu a luat măsuri pentru transportarea motocompresorului la Băicoi.

Pentru însușirea cunoștințelor agro-zootehnice

Mai multă atenție învățămîntului agricol

A venit iarna. Acum, la țară va începe, ca și în anii trecuți învățămîntul agricol de masă. Pe alocurea, cei care vor studia și cei care vor organiza studiul au început să se pregătească pentru munca ce-i așteaptă. Sînt comune unde s-au făcut înscrieri pentru cursurile agro-zootehnice, unde s-au stabilit localurile cele mai potrivite, etc. O seamă de comitete executive raionale au trimis la comune, în gospodăriile colective și de stat, în întovărășiri și S.M.T.-uri, activiști care să se informeze și să ia parte la selecționarea viitorilor cursanți, au expediat la sate broșuri și cărți care vor servi ca material bibliografic.

Măsuri cu caracter asemănător trebuiau luate și în raionul Roman. Dar nu s-a întîmplat așa. Cel care străbate în aceste zile satele raionului Roman, cel care ia cunoștință de activitatea unităților agricole socialiste de aici, poate constata că nu s-a luat nicio măsură în sensul celor arătate mai sus. Să ne adresăm faptelor. Întovărășirea din comuna Bozienii de Sus a terminat de mult atît aratul cît și semănatul de toamnă. Membrii săi se întîlnesc adeseori, mai ales seara, la sediu. Nimeni nu s-a gîndit însă pînă acum să dea un rost acestor „adunări", nimeni n-a găsit de cuviință să discute cu asemenea prilejuri cum să se pregătească pentru începerea cursurilor agrozootehnice, să discute — ținînd seama de experiența anului trecut în această privință — măsurile cele mai potrivite ce trebuie luate. Gospodăria de stat Secuenii este o unitate de prim rang, o unitate în cadrul căreia, pe baza însușirii și aplicării agrotehnicii înaintate, s-au obținut frumoase succese. Totuși nici aici nu s-au luat încă măsuri pentru pregătirea cursurilor. Nu s-a procurat materialul bibliografic, nu s-a stabilit locul și felul aplicațiilor practice. Aceeași situație există și la stațiunea de mașini și tractoare Roman și în alte părți.

De bună seamă că o parte importantă a vinei pentru lipsurile arătate o poartă conducerile unităților respective. Comitetul de conducere al întovărășirii din comuna Bozienii de Sus, bunăoară, a avut prilejul să se convingă de importanța studierii agrotehnicii. În primul an al existenței întovărășirii, membrii acesteia au dat atenție învățăturii și aplicînd cele aflate la cursuri au gunoit o însemnată parte de teren. Anul trecut însă, ei „s-au lăsat pe tînjală". Nu s-au mai dus decît la cel mult trei lecții. Recolta de grîu de anul acesta a ilustrat atitudinea față de învățătură a întovărășiților din Bozienii de Sus în cei doi ani. El n-au gunoit tot terenul. De pe parcelele gunoite s-au scos cîte 1.800 kg. grîu la hectar, pe cînd de pe celelalte abia cîte 1.000 kg. Totuși după cît se pare, nici acest argument nu este destul de convingător pentru comitetul de conducere al unității respective. Exemple asemănătoare s-ar mai putea da. Ele vorbesc despre amorțeala care a cuprins o seamă de cadre de conducere din agricultura raionului Roman, unde s-au obținut — ce e drept — rezultate frumoase la însămînțări și colectări, succese care nu îndreptățesc însă automulțumirea de care dau dovadă acești tovarăși. Era de datoria comitetului executiv raional să intervină, era obligația sa să accelereze pregătirile pentru noul an de învățămînt agro-zootehnic. Dar n-a făcut-o. Și vina lui este mai mare. Comitetul executiv n-a dat atenție unei obligații elementare, care-i revenea, aceea de a repartiza pe centre de comune și pe unități agricole, tehnicienii care vor trebui să fie lectori. Ori de cîte ori aduci vorba de pregătirea anului de învățămînt la sate, tovarășii din comitetul executiv raional Roman spun: „Să terminăm cutare acțiune și după aceea ne vom ocupa și de învățătură". Se fixează termene peste termene, care pînă a urmă nu se respectă.

Această atitudine a membrilor comitetului executiv raional Roman arată că ei nesocotesc importanța studierii și însușirii agrotehnicii, nu o considera, așa cum arată proiectul de Directive, baza recoltelor mari. Se înțelege de la sine că ei greșesc profund. Ei trebuie să dea toată atenția pregătirilor pentru deschiderea noului an de învățămînt la sate. Comitetul executiv raional Roman va trebui să trimită la sate activiști care să impulsioneze organizarea cursurilor agro-zootehnice, să fixeze materia de studiat, localurile unde urmează a se ține aceste cursuri. Acolo unde există condiții, trimiși comitetului executiv raional vor trebui să stabilească de asemenea aplicațiile practice care vor trebui experimentate pentru a se pregăti materialele necesare reușitei lor.

Învățămîntul agricol de masă nu este o acțiune oarecare, iar pregătirile pentru începerea lui nu pot suferi la nesfîrșit amînări peste amînări. Comitetul executiv raional Roman trebuie să știe că neîndeplinindu-și această obligație a sa, lipsește oamenii muncii de pe ogoare de un ajutor important în strădania pe care o depun pentru sporirea producției agricole. Pregătirea în bune condițiuni a noului an de învățămînt agricol contribuie la răspîndirea largă a agrotehnicii și prin aceasta la obținerea de recolte mari, contribuie la traducerea în viață a unela, dintre cele mai importante prevederi a proiectului de Directive.

ION PAVELESCU

Prima lecție

CRAIOVA (de la corespondentul nostru). S-a inserat. În sala pavoazată, bine luminată și încălzită a sediului gospodăriei agricole colective din Băilești, în bănci pregătite din timp au luat loc colectiviștii care participă la cursurile agrozootehnice. Unii dintre ei au mai luat parte și anul trecut la cursuri, alții vin pentru prima oară. Președintele împarte fiecăruia cîte un creion și cîte un caet. La prima lecție iau parte cei 20 de colectiviști înscriși la grupa agrotehnică, împreună cu cei 15 de la grupa zootehnică.

După ce tov. Constantin Badea, șeful secției agricole a sfatului popular raional, le vorbește colectiviștilor despre importanța cursurilor agrotehnice de masă, despre felul în care ele vor funcționa, începe prima lecție din program. Despre „Statutul model, legea de bază a gospodăriei agricole colective" le-a vorbit colectiviștilor tov. Ion Șerban, îndrumătorul organizatoric al gospodăriilor agricole colective din raionul Băilești.

Unele probleme nu le sînt cunoscute tuturor colectiviștilor, altele, deși cunoscute, au fost privite de ei cu ușurință. De aceea multe au avut de învățat colectiviștii din lecția despre statutul model. Exemplele concrete date din gospodăria lor, precum și din alte gospodării din raion, i-au făcut să-și dea seama și mai bine despre importanța respectării statutului, legea de bază a gospodăriei agricole colective.

Folosind tractoarele și mașinile agricole ale S.M.T.-ului, aplicînd metodele agrozootehnice înaintate, așa cum prevede statutul, anul trecut colectiviștii din Băilești au obținut la bumbac o producție de 1.300 kg. la ha. și 3.500 kg. orz la ha., iar anul acesta 2.500 kg. mazăre la ha. (de 3 ori cît prevedea planul). Succese însemnate au obținut și în ceea ce privește dezvoltarea multilaterală a gospodăriei colective. În prezent, gospodăria are o fermă de 1.000 de păsări, peste 300 de oi, 17 vaci cu lapte, 22 scroafe, 93 stupi, 39 lepuri de casă pentru reproducție.

Din lecție, colectiviștii au învățat că uneori prevederile statutului sînt încălcate, așa cum se întîmplă și în gospodăria lor unde unii din membri nu respecta statutul. Aceasta desigur, în dauna întregului colectiv. Nu toți colectiviștii sînt pătrunși încă de grija ce trebuie s-o aibă față de bunul obștesc. Din cauza neprezentării unora dintre colectiviști la muncă în perioadele de vîrf, adeseori nu s-a respectat principiul de organizare a muncii pe brigăzi și echipe. Și conducerea gospodăriei agricole colective are vina de a nu fi convocat cu regularitate adunarea generală, așa cum prevede statutul, spre a se lua hotărîri într-o serie de probleme privind bunul mers al gospodăriei... și de existența altor asemenea greșeli, ca și de căile pentru îndreptarea lor și-au putut da seama mai bine colectiviștii chiar după prima lecție.

Pe nesimțite au trecut două ore. Lecția s-a sfîrșit, dar niciunul n-a plecat acasă. Discuțiile sînt încă în toi. Împreună cu conducerea gospodăriei, cu inginerii de la raion și profesorii de la școala medie de agricultură, colectiviștii pun acum la cale înființarea unei case laborator.

NOTE

Achitarea sumelor pentru sfecla de zahăr contractată

Extinderea suprafeței cultivate cu sfeclă de zahăr a fost și în acest an în atenția organelor noastre de stat. Datorită muncii politice desfășurate la sate s-a încheiat un mare număr de contracte cu producătorii agricoli.

Și țăranii muncitori din raionul Brăneștii, regiunea București, au înțeles că mai multă sfeclă înseamnă mai mult zahăr pentru oamenii muncii. De aceea, mulți dintre ei au contractat cu fabrica „Popa Șapcă" din Giurgiu, cultivarea acestei plante.

Urmînd sfaturile tehnicienilor ei au îngrijit cu toată atenția sfecla de zahăr semănată și recolta a fost bogată. Conform prevederilor contractelor încheiate, ei au predat fabricii, cantități însemnate de sfeclă de zahăr.

Au trecut de atunci cîteva săptămîni.

Dacă pînă la predarea cantităților, delegații fabricii s-au arătat foarte interesați, atunci cînd au trebuit să achite sfecla de zahăr, au început să fie văzuți mai rar prin comunele raionului.

Dintre cei 170 țărani muncitori din comuna Fundeni, care au de primit bani pentru sfecla predată, numai cîțiva au intrat în posesia sumelor cuvenite.

Pe lîngă aceștia însă, alți 200 producători din comuna Podu Pitarului, 118 din Vasilați, numeroși producători din Gălbinași, etc. așteaptă ca fabrica „Popa Șapcă" să respecte contractele încheiate, tot așa cum s-au străduit și el să le respecte.

Ministerul Industriei Alimentare are datoria să urmărească felul cum fabricile de zahăr își îndeplinesc sarcinile ce le revin, luînd măsuri pentru achitarea imediată a banilor cuveniți producătorilor.

Săpun sau alifie?

Săpun se află în cantități mari atît la centrele unde se distribuie mărfuri raționalizate, precum și la oricare alt magazin. Dar săpunul de rufe pus în vînzare este de calitate proastă. Acest săpun nu face spumă și este atît de moale încît în timpul spălării se întinde pe rufe ca o alifie. Cauza pentru care populația este nevoită să folosească un săpun de rufe cu totul necorespunzător se datorește faptului că acest produs se distribuie la puțin timp după ce a fost fabricat, fără să se mai aștepte uscarea lui. Livrarea săpunului neuscat se datorește faptului că unele fabrici nu au o producție ritmică. De pildă la fabrica „Steaua" se mai lucrează în salturi, ceea ce face ca săpunul fabricat să fie expediat înainte de a se usca.

Ca în rafturile magazinelor să se găsească săpun de rufe de bună calitate și uscat, nu este un lucru imposibil. Din contră, există toate posibilitățile. Se pot lua măsuri din timp și se poate organiza munca în așa fel încît să nu se mai ridice astfel de probleme.

Direcția Generală Organică din Ministerul Industriei Chimice ar trebui să aibă un rol mai activ și să sprijine fabricile de săpun ca să dea produse de bună calitate.

„Spectacol Cehov" pe scena Teatrului de Stat din Timișoara

TIMIȘOARA (de la corespondentul nostru). — Teatrul de Stat din Timișoara prezintă în premieră spectacolele „Ursul", „Cererea în căsătorie" și „Jubileul" de Cehov.

Dornici să cunoască operele marelui clasic rus, oamenii muncii din orașul nostru participă, în mare număr, la spectacolele anunțate.

CRONICA MUZICALA

Al doilea concert al Orchestrei Filarmonice din Dresda

Alfred Hoffman

Interesul viu stîrnit de turneul artistic al Orchestrei Filarmonice din Dresda a crescut odată cu prima apariție în sala Ateneului, în seara de 22 noiembrie, a acestei excelente formații simfonice. Cel de al doilea concert s-a bucurat de aceeași masivă și entuziastă participare a publicului muzical din Capitala. De data aceasta, programul a fost dedicat în întregime compozitorilor germani din veacul al 19-lea începînd cu Beethoven — a cărui creație a dus pe culmi nemaiîntîlnite clasicismul muzical, deschizînd totodată o eră nouă în istoria artei — și sfîrșind cu Max Reger, urmaș tîrziu al romantismului în pragul secolului nostru.

Ascultînd orchestra din Dresda, ne-am bucurat din nou de înalta calitate muzicală a ansamblului. Deși a interpretat de data aceasta lucrări în care conținutul emoțional nu era exprimat prin culori sonore, strălucitoare, orchestra și-a arătat pe deplin calitățile. Ceea ce se cuvine subliniat în deosebi e aportul expresiv însemnat pe care diferitele partide instrumentale, încadrîndu-se în concepția generală interpretativă determinată de stilul propriu compozitorului respectiv, îl aduc în cursul execuției. Ne putem da astfel seama de ceea ce înseamnă într-adevăr timbrele orchestrale și diversele resurse pe care le pun ele la îndemîna creatorilor de muzică. Sunetul viorilor e dulce și catifelat; nici în cele mai puternice pasaje el nu își pierde calitatea specifică. Din familia instrumentelor cu arcuș iese în evidență grupul violoncelиștilor; deși nu e mai mare decît la alte orchestre, el se impune prin omogenitate și amploare sonoră, făcîndu-și simțită de fiecare dată intrarea și aducînd — chiar atunci cînd nu prezintă un element tematic principal — o căldură omenească impresionantă. Suflătorii de lemn constituie — credem — compartimentul cel mai de preț al orchestrei; îndeosebi sunetul adînc, nostalgic al primului oboist, în cantilenele din andantele brahmsian sau în variantele lente de Reger îți lasă în suflet o amintire de nepătrs. Alămurile, care în primul concert ne-au apărut cîndevă cu un atac prea aspru, au sunat de data aceasta echilibrat — bineînțeles acomodîndu-se mai bine cu acustica specifică sălii Ateneului. O mențiune specială se cuvine timpanistului orchestrei; atent, de o perfectă muzicalitate, el nu abuzează de resursele instrumentului său de percuție, dozînd cu grijă nuanțele și jucînd într-adevăr rolul de suport al întregului ansamblu în momentele de maximă tensiune dramatică sau emotivă.

În ce privește prima harpistă, a cărei contribuție am avut prilejul să o admirăm în execuția variațiilor de Reger, rareori ne-a fost dat să prețuim caracterul specific al intrumentului său în aparatul orchestral ca — de pildă — în prima din aceste variații, unde arpegiile diafane ale harpei sporesc impresia poetică, gingașă, care se degajă din inspirata pagină a compozitorului german.

Dirijorul Heinz Bongartz s-a dovedit același muzician conștiincios, ponderat, mai puțin înclinat spre expansiuni năvalnice, dar care știe să pună în valoare cu autenticitate valoarea lucrărilor interpretate.

Concertul a început cu uvertura „Leonora a treia", cea mai desăvîrșită printre cele patru preludii orchestrale pe care Beethoven le-a destinat singurei sale lucrări în genul operei „Fidelio". În mod just, Wagner caracteriza această uvertură drept o chintezență a dramei lirice a lui Beethoven, adevărată sinteză a întregii opere. Ea poate fi considerată ca premergătoare poemelor simfonice de mai tîrziu prin caracterul precis conturat, concret, al imaginilor ei artistice.

Heinz Bongartz, temeinic cunoscător al operei „Fidelio" pe care a dirijat-o în seara de joi 25 noiembrie pe scena Teatrului de Operă și Balet al R.P.R. — a dat uverturei semnificația adîncă pe care i-a încredințat-o însuși Beethoven; rezumînd întreaga desfășurare a acțiunii, ea reprezintă un urlaș „crescendo" de la întuneric și desnădejde către zorile luminoase ale libertății. Chiar din primele acorduri, a fost evocată atmosfera dramei; fragmentul din aria lui Florestan, redînd suferințele și chinul moral al prizonierului întemnițat pe nedrept a răsunat dureros, interiorizat, creînd o tensiune accentuată de sunete susținute pline de gravitate ale suflătorilor de lemn. Coborîrea sonorității pînă la un pianissimo abia auzit a sugerat apoi așteptarea înfrigurată, pregătind intrarea temei principale, ce întruchipează zbuciumul sufletesc al Leonorei și lupta ei pentru a-și salva soțul de la pieire. Nobila expresivitate cu care a fost intonată această temă, puternica ei creștere dinamică au dominat desfășurarea întregii uverturi, contribuind la sublinierea conflictului dramatic ce-și află rezolvarea în momentul de maximă încordare cînd din depărtare trompeta vestește apropiata eliberare a eroului. Orchestra îi răspunde mai întîi timid; dar semnalul repetat înlătură îndoiala. De aci încolo, desfășurarea uverturii merge către momentul — pregătit de dirijor cu mult simț al gradației — cînd, parcă din adîncuri lureșul pasajelor instrumentale de coarde, la care se adaugă strălucirea alămurilor, întruchipează definitiva înfrîngere a forțelor întunericului și triumful măreței idei de libertate, atît de dragă marelui om și cetățean care a fost Beethoven. Cu toate că, pe alocuri, la începutul uverturei, au fost unele momente cînd unitatea de execuție a suferit, interpretarea uverturei „Leonora a treia" a redat cu convingere conținutul genialei pagini simfonice beethoviene.

A urmat apoi, în programul concertului, o lucrare arareori prezentă în programele concertelor noastre simfonice: „Variațiuni și fugă" de Max Reger pe o temă de Mozart. Desfășurîndu-și activitatea în ultimul pătrar al secolului al 19-lea și în primul deceniu al celui de al 20-lea, Max Reger face parte dintre acei compozitori neoromantici germani care, în perioada de decădere a artei și culturii burgheze și-au îndreptat privirea către trecut, căutînd să cheme la o viață nouă vechile forme muzicale și tradițiile maeștrilor lor. Alături de compozițiile sale pentru orgă, ce preiau învățătura marelui Bach, Reger a creat pagini de o adevărată frumusețe în variațiile pentru pian sau pentru orchestră pe teme de Bach, Telemann, Beethoven și Mozart. Variațiunile și fuga pe o temă de Mozart, opus 132, datează din ultimii ani ai vieții compozitorului și ni-l arată pe Reger în cea mai deplină stăpînire a măiestriei artistice. În afară de cunoscuta sa știință contrapunctică, această lucrare dovedește capacitatea — asemănătoare lui Brahms — de a dezvălui în chip multilateral resursele poetice ce izvorăsc dintr-o melodie clasică, plină de simplitate. De-a lungul celor opt variațiuni, tema luată din sonata în La major de Mozart ne apare sub diferite înfățișări. Senină și transparentă în prima variație, ea e umbrită treptat de zbuciumul romantic, răsunînd răscolitoare, în variațiunile a doua și a cincea, ca o îndepărtată aducere aminte — în a treia — dinamizată de un ritm agitat, ca de marș — în variațiunea a patra — întrețesută în efuziuni lirice, ca în cea de a șaptea. Neliniștea culminează în variațiunea a opta, tratată liber, unde tema inițială, desfăcută în motive care se frămîntă și își răspund patetic unul altuia — abia se mai recunoaște. Echilibrul e restabilit însă de fuga — riguros echilibrată; în finalul acesteia sonoritățile involburate duc către apariția temei inițiale, care intonată de alămuri, și-a regăsit limpezimea și majestatea clasică.

Sîntem recunoscători dirijorului Bongartz și orchestrei din Dresda pentru frumoasa execuție a acestei lucrări, pe care au luminat-o printr-o redare clară, sensibilă, apropiind-o de înțelegerea publicului larg; nici o clipă nu s-au creat confuzii sau momente de îmbîcseală sonoră, greu de evitat în execuția unei compoziții atît de polifonice și pe alocuri încărcate cum sînt variațiunile de Reger.

În partea a doua a programului, muzicienii germani au interpretat cunoscuta simfonie Nr. 1 în do minor de Brahms. Uriașa ei construcție a fost reconstituită cu rigurozitate, într-un stil sever; doar în ultima parte, eliberată parcă de un balast, muzica a răsunat avîntată și generoasă. S-a vădit astfel încă odată că dirijorul Bongartz știe să rezolve în finalurile lucrărilor problemele puse de-a lungul desfășurării muzicale ce le-a precedat.

Căldura cu care publicul din sală a primit execuția simfoniei a determinat și de astădată pe dirijor și orchestră să interpreteze, ca supliment, două piese simfonice de mare popularitate: uverturile „Egmont" de Beethoven și „Tannhäuser" de Wagner.

RECENZIE

V. I. LENIN: „Opere" (vol. XIV)

L. Redlinger

Apariția în Editura de Stat pentru literatură politică a volumului XIV din Operele lui Lenin constituie un eveniment deosebit de îmbucurător pentru oamenii de cultură din țara noastră. Acest volum cuprinde într-o traducere nouă, îmbunătățită, cea mai importantă operă filosofică a lui Lenin: „Materialism și empiriocriticism". În anul 1948, geniala operă a lui Lenin a fost tipărită pentru prima oară în românește. Din această primă ediție de cîțiva ani nu se mai găsește nici un exemplar în librării. Opera lui Lenin care a început să devină carte de căpătîi a intelectualității înaintate din Romînia luminează activitatea științifică din țara noastră și îi dă o orientare materialist-dialectică.

Opera lui Lenin „Materialism și empiriocriticism" înarmează lupta împotriva idealismului și metafizicii, împotriva filosofiei reacționare de toate soiurile. Ea este o pildă vie de spirit partinic în filosofie și totodată un exemplu clasic de dezvoltare creatoare a marxismului pe baza generalizării datelor celor mai noi ale științei și ale practicii sociale.

Volumul al patrusprezecelea al Operelor lui Lenin cuprinde — pe lîngă lucrarea „Materialism și empiriocriticism" — și tezele „Zece întrebări puse referentului" scrise de Lenin în primăvara anului 1908. Aceste teze au fost pregătite de Lenin — așa cum se arată în nota redacției — pentru delegatul centrului bolșevic și al redacției ziarului „Proletarii" I. F. Dubrovinski (Inokentii), care trebuia să le expule la Geneva, pe marginea referatului filosofic prezentat de A. A. Bogdanov. „Zece întrebări puse referentului" au servit drept bază pentru delimitarea publică a bolșevicilor de concepțiile filosofice ale machistului Bogdanov și ale adepților acestuia.

Ca toate celelalte opere ale clasicilor marxism-leninismului și opera lui Lenin „Materialism și empiriocriticism" răspunde unor necesități obiective izvorîte din condiții istorice concrete.

În prefețele la ediția întîi și a doua a cărții sale, Lenin a arătat că această lucrare își pune ca sarcină directă demascarea pleiadei de ideologi, care, camuflîndu-se sub steagul marxismului, porniseră în anii reacțiunii stolipiniste o campanie înverșunată împotriva marxismului. Lenin se referea la acei intelectuali social-democrați, ca Bazarov, Bogdanov, Lunacearski, Berman, Helfond, Iușkevici și alții care, sub pretextul „îmbunătățirii" marxismului, atacau filosofia marxistă. Aceștia încercau să inducă în eroare militanții de rînd ai partidului propagînd filosofia empiriocritică, machistă.

Opera lui Lenin a înfăptuit neasemuit mai mult decît zdrobirea revizioniștilor din acea vreme — propusă în prefața lucrării. „Materialism și empiriocriticism" este o armă de luptă împotriva curentelor idealiste de tot soiul și în zilele noastre. Ea constituie în fapt elaborarea bazelor teoretice ale partidului de tip nou.

★

Primele trei capitole ale cărții lui Lenin sînt îndreptate împotriva filosofiei reacționare și fățarnice a empiriocriticismului, în special cu privire la teoria cunoașterii. Lenin a dovedit că Mach, Avenarius și empiriocriticii ruși repetau doar argumentele berkeliene, ascunzîndu-se după o terminologie pseudoștiințifică.

Ducînd lupta împotriva idealismului machist, Lenin a dezvoltat teza marxistă despre unitatea materială a lumii și a elaborat definiția leninistă a materiei. **„Materia e categoria filosofică care desemnează realitatea obiectivă, dată omului prin senzațiile lui, copiată, fotografiată, oglindită de senzațiile noastre și existentă independent de ele".** Această definiție pornește de la teza primordialității materiei și a faptului că mișcarea este modul de existență a materiei, că mișcarea materiei se desfășoară în spațiu și timp.

Supunînd pe machiști unei critici nimicitoare, Lenin a dezvoltat tezele fundamentale ale teoriei materialist-dialectice a cunoașterii ca oglindire a lumii materiale obiective, tezele despre adevărul obiectiv, absolut și relativ, despre rolul practicii în cunoaștere. Lenin a formulat trei concluzii principale din teoria marxist-leninistă a cunoașterii: 1) realitatea materială există în mod obiectiv, independent de conștiința noastră; 2) nu există o barieră de netrecut între fenomen și „lucrul în sine"; deosebirea este între ceea ce-i cunoscut și ceea ce încă nu e cunoscut; 3) teoria cunoașterii stabilește pe ce cale necunoașterea devine cunoaștere, iar cunoașterea parțială și aproximativă, cunoaștere mai deplină și mai exactă.

În opoziție cu idealismul, materialismul dialectic susține că cunoștințele noastre despre lumea înconjurătoare au valoare de adevăr obiectiv; că nu există o graniță de netrecut între adevărul relativ și cel absolut. Procesul cunoașterii omenești este fără sfîrșit, după cum fără sfîrșit este materia în veșnică dezvoltare. De aceea omul nu poate oglindi realitatea obiectivă dintr-odată, în întregime, absolut. În acest sens cunoștințele noastre despre lumea exterioară sînt istoricește determinate și cu atare relative. Dar, fiecare adevăr relativ este o părticică, o treaptă spre adevărul absolut.

Lenin a dat în cartea sa o profundă analiză a rolului practicii social-istorice, ca bază a întregului proces al cunoașterii. El a combătut pe machiștii care rupeau practica de teorie și reduceau practica la experiența înțeleasă în sens idealist, ca totalitate a senzațiilor subiective. Cea mai bună desmințire a tuturor afirmațiilor idealiste despre imposibilitatea cunoașterii lumii, este practica, experiența. „Punctul de vedere al vieții, al practicii, trebuie să fie punctul de vedere prim și fundamental al teoriei cunoașterii" — arăta Lenin.

★

Cartea lui Lenin constituie un exemplu de felul cum trebuie să apreciem concepțiile filosofice burgheze. Misiunea idealismului contemporan este să servească burghezia imperialistă cu idei reacționare, să satisfacă interesele dușmanilor păcii și democrației. Pentru a aprecia just orice școală filosofică, pentru a lămuri esența ei, trebuie de aceea să lămurim locul pe care-l ocupă aceasta în lupta dintre materialism și idealism, dintre tendințele progresiste și cele reacționare, ca reflectare a luptei de clasă.

Astăzi neotomismul, pragmatismul, personalismul, semantismul și celelalte școli filosofice reacționare vor să apară ca tendințe filosofice distincte, opuse între ele. De fapt lupta nu se duce între nenumăratele școli filosofice idealiste, ci între cele două tabere din filosofie. În lupta împotriva taberei materialiste toate școlile filosofice burgheze reprezintă un singur front — frontul reacțiunii și obscurantismului. Trăsătura specifică, cea mai caracteristică a filosofiei burgheze contemporane, este iraționalismul. Urmărind să submineze încrederea în gîndirea științifică, să îi substituie așa zise procedee de cunoaștere „nemijlocită", procedee alogice, neștiințifice, mistice, ca instinctul, voința, intuiția — apare limpede că iraționalismul nu e altceva decît fideismul contemporan. Sprijinul cel mai frecvent în „fundamentarea" luptei împotriva valorii cunoașterii raționale este agnosticismul. Astfel B. Russel, pentru a abate pe oameni de la știință, spre misticism, susține că „Știința vorbește despre ceea ce noi putem cunoaște, dar ceea ce noi putem cunoaște este foarte puțin". Lozinca agnosticilor de astăzi este „Nu cunoaștem și nici nu dorim să cunoaștem! Clar reiese aceasta din cele spuse de Herbert Dingl, profesor al universității londoneze: „Dacă lumea obiectivă ar exista — ea ar fi incognoscibilă, iar în cazul că este cognoscibilă — știința n-are nevoie de această cunoaștere".

În lucrările lor, clasicii marxismului au dat lovituri nimicitoare agnosticismului. Toată istoria științei, întreaga practică social-istorică a omenirii desmint agnosticismul.

★

În cel de al șaselea capitol al cărții sale, Lenin a supus unei critici nimicitoare idealismul subiectiv al machiștilor în problemele sociale, a dezvoltat mai departe și a îmbogățit cu noi teze materialismul istoric. Lenin a arătat că ideile sociologice ale machiștilor n-au nimic comun cu marxismul. Machiștii ruși Bogdanov, Suvorov, Bazarov și alții au urmărit să denatureze materialismul istoric, să „unească" marxismul cu machismul. Falsificînd materialismul istoric, Bogdanov a încercat să transfere legile biologice în domeniul fenomenelor sociale. El reducea viața socială la activitatea psihică și astfel a ajuns la identificarea idealistă a existenței sociale cu conștiința socială. **Lenin a supus unei critici nimicitoare și pe** machistul Suvorov, care a considerat lupta de clasă în general, cît și lupta revoluționară a proletariatului ca fenomene negative, antisociale. În lupta împotriva sociologiei imperialiste contemporane, critica leninistă a sociologilor machiști își păstrează pe deplin actualitatea.

În paragraful intitulat „Partidele în filosofie și acefalii filosofiei", Lenin a elaborat și dezvoltat principiul marxist al partinității în filosofie. Lenin sublinia că genialitatea lui Marx și Engels a constat tocmai în materialismul lor consecvent, în faptul că au combătut de pe pozițiile materialismului eclectismul, dualismul, scepticismul, și toate nuanțele „drumului de mijloc" în filosofie, că au demascat faptul că aceste curente fac parte din tabăra idealismului. Lenin a demascat cu tărie „partidul de mijloc" și a arătat că materialismul stă la antipodul „neapartenenței la vreun partid". Lenin a arătat că așa zisul „obiectivism" este o armă în mîna burgheziei, cu ajutorul căreia burghezia maschează caracterul de partid al filosofiei sale. Nu te poți aștepta, arăta Lenin, la o știință nepărtinitoare din partea profesorilor salariați ai burgheziei.

Marea forță a filosofiei marxist-leniniste constă, printre altele, tocmai în faptul că ea afirmă fățiș caracterul său de clasă, de partid. Aceasta contribuie în mare măsură la faptul ca teoria marxist-leninistă să cuprindă masele, să se transforme într-o uriașă forță materială.

★

Cartea lui Lenin are o însemnătate deosebit de mare pentru dezvoltarea științelor naturii.

La sfîrșitul secolului al 19-lea și începutul secolului al 20-lea științele naturii au trecut printr-o perioadă de revoluție. Au fost făcute descoperiri deosebit de mari în domeniul fizicii: razele röntgen, radioactivitatea, structura atomului etc. Cercetările au arătat că masa electronului nu rămîne neschimbată, ci se schimbă în raport cu viteza mișcării sale. Acest fapt a permis oamenilor de știință să fundamenteze teoria electromagnetică a structurii materiei. Descoperirea radioactivității a arătat că atomii se pot transforma unul într-altul. Marile descoperiri științifice, dintre care am amintit doar unele, dovedesc uriașele succese obținute în cunoașterea naturii. Aceste succese au dus la negarea vechilor concepții metafizice, la confirmarea justeței concepției materialist dialectice asupra lumii. Dar marea majoritate a oamenilor de știință din acea vreme, datorită condițiilor **sociale din orînduirea burgheză, n-au putut** depăși materialismul metafizic și astfel nu și-au putut explica noile descoperiri. De aceste greutăți s-au folosit filosofii idealiști, mai ales machiștii. Pe idealiștii care susțineau că materialismul s-a năruit odată cu nărui rea vechilor concepții metafizice asupra structurii materiei, Lenin i-a denumit idealiști „fizici". Demascînd idealismul „fizic" Lenin a arătat că materialismul nu e legat în mod exclusiv de nici un tablou fizic al lumii. Materialismul dialectic socotește că lumea este infinit de complexă, că orice tablou fizic al lumii nu e decît o etapă trecătoare în cunoașterea de către om a materiei în nesfîrșită mișcare. Se poate spune cu siguranță că orice nouă descoperire în științele naturii, interpretată în mod just, va fi o confirmare directă a principiilor materialismului dialectic. Materialismul dialectic consideră descoperirile științifice, ca trepte în dezvoltarea fără sfîrșit a cunoașterii omenești.

Științele contemporane ale naturii merg mereu înainte pe drumul indicat de Lenin. Descoperind rădăcinile sociale și gnoseologice ale „crizei" fizicii, Lenin a fundamentat științific victoria desăvîrșită a materialismului în fizică, necesitatea trecerii oamenilor de știință pe pozițiile materialismului dialectic.

★

Opera lui Lenin „Materialism și empiriocriticism" are o uriașă însemnătate pentru partidul clasei muncitoare, pentru că este unul din principalele izvoare ale unității sale ideologice. Ea ne arată cît de necesară este lupta pentru puritatea teoriei marxiste și ne învață cu cîtă intransigență trebuie dusă această luptă. Prin mărețele sale idei această operă luminează drumul partidului nostru în construirea socialismului.

O semnificație deosebită are faptul că acest volum al operelor nepieritoare ale lui Lenin se publică în această perioadă premergătoare celui de al doilea Congres al partidului. Proiectul Statutului modificat al partidului Muncitoresc Romîn subliniază că în întreaga sa activitate Partidul se călăuzește după învățătura atotbiruitoare a lui Marx-Engels-Lenin-Stalin și după experiența istorică a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. În însușirea tezaurului de idei ale marxism-leninismului studierea acestei lucrări are o însemnătate deosebită, ea grăbind procesul de însușire tot mai temeinică a nemuritoarelor învățături ale lui Marx, Engels, Lenin și Stalin.

Conferinţa ţărilor europene pentru asigurarea păcii şi securităţii în Europa

Cuvîntările rostite de şefii delegaţiilor guvernamentale la începutul şedinţei din 29 noiembrie

MOSCOVA 30 (Agerpres). — TASS transmite textul cuvîntării de deschidere rostită de V. M. Molotov şi cuvîntările şefilor celorlalte delegaţii, rostite la începutul şedinţei din 29 noiembrie.

Cuvîntarea de deschidere rostită de V. M. Molotov

Tovarăşi!

In numele Guvernului Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, delegaţia sovietică salută delegaţiile Republicii Populare Polone, Republicii Cehoslovace, Republicii Democrate Germane, Republicii Populare Ungare, Republicii Populare Romîne, Republicii Populare Bulgaria, Republicii Populare Albania, prezente aici. Salut de asemenea pe reprezentantul Republicii Populare Chineze, al cărui guvern a consimţit să trimită la conferinţă un reprezentant al său în calitate de observator.

Guvernul sovietic, de comun acord cu guvernele Republicii Populare Polone şi Republicii Cehoslovace, care sînt state limitrofe cu Germania, a adresat la 13 noiembrie guvernelor tuturor statelor europene, precum şi guvernului Statelor Unite ale Americii propunerea cu privire la convocarea neîntîrziată la Moscova sau Paris a unei conferinţe pe întreaga Europă. S-a propus ca la această conferinţă să se examineze problema creării unui sistem de securitate colectivă în Europa.

Guvernele statelor reprezentate aici au acceptat această propunere, lucru pentru care îngăduiţi-mi să exprim mulţumiri în numele guvernului sovietic. Acest fapt dovedeşte înţelegerea profundă a răspunderii pentru cauza păcii, şi totodată înţelegerea profundă a primejdiei care este legată de situaţia creată actualmente în Europa.

Este regretabil faptul că nu toate statele care au fost invitate au găsit necesar să participe la examinarea importantei probleme sus-menţionate, care frămîntă popoarele Europei.

După cum ştim, acestui fapt i s-au dat diferite explicaţii.

Unele dintre aceste state au avut o atitudine pozitivă faţă de ideea creării unui sistem de securitate colectivă în Europa la care să participe toate statele europene, deşi au făcut totodată unele rezerve sau altele. Noi am vrea să sperăm că între aceste state şi statele reprezentate aici se va realiza în viitor o mai mare înţelegere reciprocă în ceea ce priveşte comunitatea de interese a ţărilor europene în cauza apărării păcii şi securităţii colective în Europa.

Alte state nu au considerat posibil să accepte invitaţia dat fiind faptul că sarcinile acestei conferinţe se deosebesc de linia politicii lor externe în Europa în momentul de faţă. Dintre acestea fac parte în primul rînd Statele Unite ale Americii, precum şi Anglia şi Franţa. Cercurile oficiale ale acestor state au făcut mult şi pentru a împiedica ca la conferinţă să participe un număr cît mai mare de state.

Este firesc ca în rîndurile tuturor delegaţiilor prezente aici să se nască întrebarea, ce hotărîre să adopte în legătură cu faptul că nu toate statele invitate la conferinţă au acceptat această invitaţie.

In ceea ce-l priveşte, guvernul sovietic se menţine la părerea că situaţia creată în momentul de faţă în Europa necesită cea mai serioasă atenţie din partea tuturor statelor iubitoare de pace. Nu trebuie să se treacă cu vederea că din partea cercurilor agresive ale puterilor cunoscute tuturor, au fost puse în funcţiune toate mijloacele de presiune pentru a grăbi realizarea planurilor de militarizare a Germaniei occidentale şi de includere a ei în grupările lor militare imperialiste. Intr-o asemenea situaţie, ţările iubitoare de pace nu se pot limita la acele măsuri pe care le-au luat pînă acum pentru asigurarea păcii şi securităţii lor. Acum aceste măsuri sînt insuficiente. Sînt necesare noi măsuri pentru asigurarea păcii şi securităţii în Europa.

In legătură cu aceasta, delegaţia sovietică consideră că conferinţa statelor europene pentru asigurarea păcii şi securităţii în Europa trebuie să aibă loc în acea componenţă pe care o avem în momentul de faţă. Aceasta o cer atît interesele asigurării securităţii popoarelor noastre cît şi interesele menţinerii şi consolidării păcii în Europa, în ansamblu. Acele state care vor dori să adere la această operă vor putea face aceasta în viitor.

Delegaţia sovietică vă cere, stimate delegaţii, să vă exprimaţi părerea în legătură cu aceasta.

Delegaţia sovietică îşi exprimă convingerea că conferinţa se va achita cu succes de importantele sarcini ce-i stau în faţă. Această încredere se întemelează pe sprijinul crescînd pe care popoarele Europei şi întregii lumi îl acordă tot mai mult eforturilor îndreptate spre consolidarea păcii.

Cuvîntarea lui Josef Cyrankiewicz

Guvernul polonez salută cu adîncă satisfacţie iniţiativa Uniunii Sovietice, luată de comun acord cu el, cu privire la convocarea conferinţei europene pentru discutarea problemei securităţii colective în Europa.

Fără îndoială că ţinerea unei astfel de conferinţe este în interesul tuturor popoarelor însetate de securitate şi pace.

Totuşi, întrucît o serie de guverne nu au considerat posibil să participe la o astfel de conferinţă, guvernul Republicii Populare Polone consideră necesar ca, în această situaţie nouă, avînd în vedere ratificarea plănuită în grabă a acordurilor de la Paris şi remilitarizarea Germaniei occidentale legată de aceasta, conferinţa să se ţină cu participarea statelor care şi-au trimis aici delegaţiile, state conştiente de răspunderea lor faţă de cauza păcii şi securităţii, să se discute în comun problema adoptării de către aceste state a unor măsuri noi care se vor dovedi necesare pentru asigurarea apărării ţărilor noastre împotriva primejdiei care apare în legătură cu înarmarea Germaniei occidentale.

Iată de ce delegaţia poloneză împărtăşeşte întru totul propunerile guvernului sovietic prezentate de ministrul Molotov de a se ţine conferinţa cu participarea statelor iubitoare de pace ale căror delegaţii au sosit aici. Delegaţia poloneză împărtăşeşte de asemenea părerea ministrului Molotov cu privire la faptul că actuala conferinţă îşi va îndeplini cu succes sarcinile.

Cuvîntarea lui Viliam Siroky

Afirmaţiile repetate că data de 29 noiembrie propusă de Uniunea Sovietică pentru convocarea conferinţei generale europene a fost prea apropiată, timpul fiind insuficient pentru pregătirea unei asemenea conferinţe sînt neîntemeiate, deoarece se ştie că încă la conferinţa de la Berlin guvernul sovietic a făcut propunerea de a se convoca o conferinţă generală europeană pentru crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa. In afară de aceasta, se ştie că propunerea cu privire la convocarea conferinţei generale europene a fost făcută de guvernul sovietic încă la 24 iulie, adică de mai bine de patru luni.

Convocarea unei astfel de conferinţe este necesară în cel mai înalt grad avînd în vedere presiunea puterilor occidentale care caută să obţină ca ratificarea acordurilor de la Paris să fie accelerată şi efectuată încă în decembrie a.c. De aceea, delegaţia cehoslovacă consideră perfect întemeiate recomandările şi declaraţiile legate de acestea ale conducătorului delegaţiei Uniunii Sovietice, Molotov, şi este de acord cu el în ce priveşte necesitatea desfăşurării acestei conferinţe cu participarea delegaţiilor prezente.

Cuvîntarea rostită de Otto Grotewohl

Guvernul Republicii Democrate Germane salută în modul cel mai călduros convocarea acestei conferinţe şi aceasta nu este de mirare deoarece prevederile acordurilor de la Paris se referă în primul rînd la poporul german şi la Republica Democrată Germană. Rapiditatea cu care este convocată această conferinţă constituie deja un răspuns la conţinutul primejdios al acordurilor de la Paris. Pentru poporul german, rapiditatea hotărîrilor are o uriaşă importanţă deoarece acordurile de la Paris, măsurile legate de acestea, sînt îndreptate spre restabilirea militarismului german. Cu cît vor răspunde mai repede popoarele iubitoare de pace cu atît mai avantajos va fi aceasta pentru poporul german, cu atît mai incununată de succes va fi lupta poporului german pentru rezolvarea pe cale paşnică a tuturor problemelor. Noi ştim că fără pace nu putem rezolva problemele de importanţă vitală ale poporului german. De aceea, sîntem extrem de interesaţi în rezolvarea problemei cu privire la crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa. Sîntem convinşi că forţele democrate ale Germaniei şi în special Republica Democrată Germană vor primi un mare sprijin în lupta lor pentru cauza păcii. Sîntem însufleţiţi de dorinţa de a folosi hotărîrile acestei conferinţe şi ca bază a luptei noastre pe viitor. De aceea salutăm convocarea acestei conferinţe şi ne exprimăm asentimentul faţă de propunerea făcută de V. M. Molotov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S.

Cuvîntarea rostită de Andras Hegedüs

Onorată conferinţă!

Guvernul Republicii Populare Ungare a acceptat cu mare bucurie propunerea Uniunii Sovietice cu privire la convocarea acestei conferinţe. Acordurile de la Londra şi Paris reprezintă o mare primejdie pentru poporul ungar şi ameninţă independenţa naţională a Republicii Populare Ungare. Deosebit de periculoasă este tendinţa spre înarmarea Germaniei occidentale. Învăţămintele istoriei noastre sînt o mărturie clară a acestei primejdii.

Guvernul Republicii Populare Ungare constată cu regret că o parte din statele europene nu e prezentă la această conferinţă. Totuşi, guvernul nostru este de părere că organizarea acestei conferinţe, aşa cum s-a stabilit anterior potrivit propunerii Uniunii Sovietice, este justă şi necesară. Organizarea acestei conferinţe serveşte cauzei păcii, cauzei creării unui sistem de securitate colectivă în Europa şi reprezintă un mare pas înainte. De aceea, delegaţia ungară sprijină propunerea tovarăşului Molotov cu privire la organizarea acestei conferinţe.

Cuvîntarea rostită de Anton Iugov

Guvernul Republicii Populare Bulgaria sprijină necondiţionat propunerea cu privire la convocarea acestei conferinţe. El îşi dă seama pe deplin de uriaşa importanţă a problemelor care urmează să fie discutate şi de importanţa măsurilor care urmează să fie elaborate pentru a asigura pacea şi securitatea popoarelor noastre.

Sîntem convinşi că conferinţa va contribui la întărirea păcii şi la asigurarea securităţii popoarelor noastre. Nu există nici un popor în Europa care să rămînă indiferent faţă de reînvierea militarismului german.

Delegaţia noastră aprobă în întregime propunerea tovarăşului Molotov ca conferinţa să aibă loc cu participarea ţărilor reprezentate aici.

Cuvîntarea rostită de Manush Myftiu

In numele guvernului albanez, delegaţia Republicii Populare Albania consideră necesar să mulţumească din inimă guvernului sovietic pentru că, în legătură cu primejdia pe care o constituie pentru Europa acordurile de la Londra şi Paris, a avut iniţiativa de a convoca prezenta conferinţă în scopul întăririi păcii şi securităţii în Europa.

Delegaţia noastră îşi exprimă asentimentul şi este de acord cu propunerea tovarăşului Molotov ca actuala conferinţă să aibă loc cu guvernele reprezentate aici.

Cuvîntarea rostită de Chivu Stoica

Guvernul Republicii Populare Romîne salută fierbinte iniţiativa guvernului sovietic cu privire la convocarea acestei conferinţe.

Guvernul Republicii Populare Romîne consideră că actuala situaţie politică internaţională este de aşa natură încît face necesară luarea unor măsuri mai eficace în vederea asigurării păcii şi securităţii colective în Europa. Delegaţia română împărtăşeşte propunerea şi punctul de vedere al delegaţiei Uniunii Sovietice cu privire la faptul ca actuala conferinţă să aibă loc cu participarea ţărilor prezente.

Cuvîntarea rostită de Cian Ven-tian

In numele guvernului Republicii Populare Chineze salut cu căldură conferinţa convocată din iniţiativa guvernului sovietic. Consider că, deşi S.U.A., Anglia, Franţa şi alte ţări din Europa occidentală au refuzat să participe la conferinţă, actuala conferinţă va avea, fără îndoială, o mare importanţă pentru asigurarea securităţii colective în Europa şi a păcii în întreaga lume. Pentru acest fapt sprijin în întregime propunerea tovarăşului Molotov de a se începe lucrările conferinţei cu participarea statelor reprezentate aici.

Declaraţia făcută de V. M. Molotov

MOSCOVA 30 (Agerpres). — TASS transmite declaraţia făcută la 29 noiembrie 1954 de V. M. Molotov la conferinţa ţărilor europene pentru asigurarea păcii şi securităţii în Europa.

Tovarăşi!

Guvernul Uniunii Sovietice, de comun acord cu guvernele Republicii Populare Polone şi Republicii Cehoslovace, a adresat statelor europene, precum şi guvernului S.U.A. invitarea de a participa la o conferinţă pe întreaga Europă în problema creării unui sistem de securitate colectivă în Europa. Această propunere a fost dictată de faptul că situaţia care s-a creat în prezent în Europa provoacă o îngrijorare legitimă în rîndurile tuturor popoarelor iubitoare de pace.

Evoluţia evenimentelor în Europa urmează o cale primejdioasă pentru cauza păcii, întrucît unele state occidentale, şi în primul rînd Statele Unite ale Americii, precum şi Anglia şi Franţa au adoptat un curs bine determinat — spre remilitarizarea Germaniei occidentale şi atragerea ei în grupările lor militare opuse altor state europene.

Acesta este sensul fundamental al acordurilor pregătite la Londra şi semnate la 23 octombrie la Paris. Aceste acorduri sînt prezentate acum spre ratificare pentru a se trece apoi la realizarea lor.

In prezent, cele trei puteri occidentale, sprijinite de alte ţări din blocul nord-atlantic, au intrat în alianţă faţă în faţă cu militariştii din Germania occidentală.

Acordurile de la Londra şi Paris îndreptate spre reînvierea militarismului german şi includerea Germaniei occidentale remilitarizate în blocul agresiv al Atlanticului de nord şi în „Uniunea Europei occidentale", auxiliară a acestui bloc, nu pot fi calificate altfel. Toate acestea repetă în mare măsură politica dusă de statele vest-europene în anii care au precedat cel de al doilea război mondial.

Pe atunci, guvernele puterilor vest-europene nu numai că au refuzat să întreprindă împreună cu Uniunea Sovietică eforturi care ar fi putut înfrîna pe militariştii germani şi împiedica agresiunea hitleristă, dar, dimpotrivă, au contribuit de fapt la dezvoltarea militarismului german. Ele au respins propunerile guvernului sovietic care urmăreau ca, prin eforturile colective ale statelor europene interesate în menţinerea păcii, să se bareze calea dezlănţuirii unui nou război de către Germania militaristă. Ele scontau să folosească pe Hitler şi planurile lui agresive în scopurile lor antisovietice, intenţionînd să întoarcă agresiunea hitleristă spre răsărit, împotriva Uniunii Sovietice. In acest scop, ele păşeau pe calea orîcăror tranzacţii cu Hitler — în realitate dînd înapoi în faţa lui, pas cu pas. Ele au sacrificat Austria. Aceasta a fost preludiul tranzacţiei ruşinoase de la München, cu ajutorul căreia ocupanţii hitlerişti au înrobit Cehoslovacia. Aceasta a dus la atacul militariştilor germani împotriva Poloniei, deşi guvernul polon de pe atunci avea aşanumitele „garanţii" din partea guvernanţilor vest-europeni.

Cel de al doilea război mondial l-au dezlănţuit militariştii germani. Sînt îndeobşte cunoscute numele principalilor criminali de război, înfieraţi la procesul de la Nürenberg după terminarea războiului.

Nu putem uita însă faptul că guvernele de pe atunci ale statelor vest-europene, care adoptaseră înainte de începerea războiului o poziţie duşmănoasă neîmpăcată faţă de Uniunea Sovietică, poartă o mare răspundere pentru faptul că nu au împiedicat agresiunea hitleristă. Lor le revine pentru aceasta o deosebită răspundere, deoarece ele au refuzat să acţioneze în comun cu Uniunea Sovietică pentru ca, prin eforturile colective ale statelor europene, să împiedice militarismul german de a tîrî popoarele din Europa, iar apoi şi alte popoare, în cel de al doilea război mondial.

Nu au trecut decît nouă ani de la terminarea celui de al doilea război mondial, care a adus popoarelor europene nenumărate nenorociri. Nu putem uita zecile de milioane de victime omeneşti, marea durere a mamelor, văduvelor, orfanilor, pricinuită de acest război. Distrugerile materiale şi pierderile suferite de popoare, provocate de război, sînt fără seamăn. Urmările acestui război se fac simţite şi pînă în ziua de astăzi. Numeroasele oraşe şi sate de pe teritoriile Uniunii Sovietice şi Poloniei, Franţei şi Angliei, Iugoslaviei şi Cehoslovaciei, Belgiei şi Olandei, precum şi ale unei serii de alte state europene care au suferit de pe urma ocupaţiei fasciste sînt încă departe de a fi reconstruite. Germania însăşi face parte din statele care au suferit cel mai mult.

Este datoria noastră să amintim astăzi aceasta. Noi trebuie să amintim mereu anii foarte apropiaţi ai celui de al doilea război mondial, pentru a împiedica planurile criminale ale militariştilor de astăzi, care pregătesc sub ochii noştri un nou război mondial.

Nu putem să nu arătăm că în cursul celui de al doilea război mondial puterile occidentale şi Uniunea Sovietică, împreună cu alte state care au fost victime ale agresiunii, au format o puternică coaliţie antihitleristă care a asigurat victoria asupra agresorului.

Este oare nevoie de o altă dovadă mai convingătoare a faptului că interesele tuturor statelor europene care preţuiesc pacea, printre care Uniunea Sovietică şi Franţa, Anglia şi Polonia, Cehoslovacia şi Iugoslavia, precum şi alte ţări, coincid, deoarece este vorba de lupta împotriva agresiunii germane şi de menţinerea păcii în Europa? Putem oare închide ochii în faţa faptului că în prezent de avanscena Germaniei occidentale acţionează din nou intens aceiaşi oameni care în trecutul atît de apropiat erau organizatori şi complici ai agresiunii fasciste împotriva statelor iubitoare de pace atît din răsăritul, cît şi din apusul Europei?

Din toate acestea rezultă că asigurarea securităţii în Europa şi rezolvarea justă a problemei germane sînt indisolubil legate între ele. Nu se poate asigura cu adevărat securitatea în Europa dacă nu va fi găsită o rezolvare a problemei germane care să corespundă intereselor tuturor statelor europene iubitoare de pace precum şi intereselor forţelor iubitoare de pace ale poporului german însuşi. Aceasta înseamnă că aminarea permanentă a rezolvării acestei probleme nu poate corespunde scopurilor asigurării păcii şi securităţii în Europa.

Planurile elaborate acum de guvernele Statelor Unite ale Americii, Angliei şi Franţei urmăresc remilitarizarea Germaniei occidentale şi atragerea ei atît în grupările militare imperialiste existente, cît şi în cele pe cale de a fi create. Primejdia pe care o prezintă aceste planuri pentru cauza păcii în Europa este absolut evidentă. Pentru a evita această primejdie şi pentru a contribui cu adevărat la rezolvarea problemei germane şi asigurarea păcii şi securităţii în Europa, Uniunea Sovietică propune să se renunţe la aceste planuri şi să se ajungă la un acord pe baza următoarelor principii fundamentale:

In primul rînd. Să nu se admită în nici un caz reînvierea militarismului german, care a dezlănţuit primul şi al doilea război mondial şi să se treacă în sfîrşit la rezolvarea cu perseverenţă şi răbdare a problemei germane pe baza realizării unei înţelegeri înainte de toate între cele patru puteri, care poartă o răspundere deosebită pentru aceasta, implicit şi pentru asigurarea păcii şi securităţii în Europa.

In al doilea rînd. Să se creeze un sistem de securitate colectivă în Europa cu participarea tuturor statelor europene interesate în menţinerea şi întărirea păcii, indiferent de orînduirea lor de stat şi socială, în care scop să se examineze cu toată atenţia atît proiectul sovietic existent în legătură cu „Tratatul general european cu privire la securitatea colectivă în Europa", cît şi propunerile altor ţări care vor fi prezentate în această problemă.

In aceste două propuneri ale guvernului sovietic, strîns legate între ele, nu există nimic care să fie îndreptat împotriva intereselor vreunui stat european sau neeuropean. Realizarea unui acord cu privire la aceste propuneri nu poate fi considerată o chestiune simplă sau uşoară, dar nimeni nu va reuşi să demonstreze că nu se poate realiza o înţelegere asupra acestor propuneri între toate statele care năzuiesc spre pace şi securitate în Europa.

Aceste propuneri ale Uniunii Sovietice se deosebesc în mod radical de acordurile care au fost adoptate la conferinţele de la Paris. Cele două propuneri — atît propunerea cu privire la neadmiterea reînvierii militarismului german, cît şi propunerea cu privire la crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa — au un ţel comun: să asigure menţinerea şi consolidarea păcii în Europa.

La baza acordurilor de la Paris, dimpotrivă, stau alte scopuri.

Aceste acorduri pornesc de la renunţarea la principiile securităţii colective europene şi slujesc planurilor de remilitarizare a Germaniei occidentale şi de atragere a ei în grupările militare ale unor puteri occidentale. Astfel, aceste acorduri slujesc nu intereselor menţinerii şi consolidării păcii, ci unor scopuri diametral opuse. Acordurile de la Paris pornesc de la opunerea unor state europene altor state europene, de la afiţarea contradicţiilor între ele şi de la continuarea cursei înarmărilor, ceea ce poate fi dictat de planurile de pregătire a unei noi agresiuni, a unui nou război. Guvernul sovietic şi-a expus atitudinea dezaprobatoare faţă de acordurile de la Paris în notele adresate guvernelor S.U.A., Angliei şi Franţei la 23 octombrie şi 13 noiembrie.

Oricît s-ar căzni inspiratorii acordurilor de la Paris, care au mizat pe reînvierea militarismului german, nu poate fi ascuns faptul fundamental că aceste acorduri reprezintă o ameninţare la adresa cauzei menţinerii păcii în Europa şi de aceea ele sînt incompatibile cu cerinţele asigurării securităţii statelor europene. Pot oare acordurile de la Paris să servească rezolvării problemei germane sau să contribuie în vreo măsură oarecare în acest sens? Răspunsul nostru la această întrebare este: nu, nu pot.

Asemenea acorduri nu numai că nu pot servi acest scop, dar înfăptuirea lor va deveni principalul obstacol şi în calea rezolvării problemei celei mai urgente — în calea restabilirii unităţii statului german pe baze paşnice şi democratice. In prezent nimic nu poate împiedica într-o asemenea măsură restabilirea unităţii Germaniei ca înfăptuirea acordurilor de la Paris cu privire la remilitarizarea Germaniei occidentale.

După cum se ştie, conform acordurilor de la Paris, în Germania occidentală urmează să fie create în viitorul apropiat forţe armate cu un efectiv de 500.000 — 520.000 de oameni. Cercurile guvernante de la Bonn declară acum în mod deschis că după constituirea unităţilor militare prevăzute, armata vest-germană va fi mărită de cîteva ori. Aceste declaraţii se bizuie pe ceva anume.

Incă de pe acum, în Germania occidentală există trupe de poliţie cu un efectiv de aproximativ 200.000 de oameni şi în afară de aceasta, aşa-zisele „unităţi de serviciu" şi alte organizaţii militarizate auxiliare, care numără pînă la 250.000 de oameni. Împreună cu armata vest-germană de peste 500.000 de oameni, în curs de creare conform acordurilor de la Paris, Germania occidentală va avea de fapt încă în viitorul apropiat aproximativ 1.000.000 de oameni în armata sa.

In afară de aceasta, în ultimii ani în Germania occidentală au căpătat o largă răspîndire organizaţiile militariste de tot felul ca de pildă „Uniunile soldăţeşti" şi „Societăţile tradiţionale", care reunesc pe participanţii unor sau altor formaţii militare ale fostelor trupe hitleriste, care s-au pătat în timpul războiului cu crime sîngeroase şi bestialităţi monstruoase. Aceste „Uniuni soldăţeşti" şi „Societăţi tradiţionale", formate din participanţi ai „diviziei de grenadieri a Führerului", „diviziei de apărare a Führerului", „diviziei de tancuri Hermann Göring", ai trupelor hitleriste „SS" şi altele asemănătoare, sprijină în fel şi chip tradiţiile fasciste ale hitlerismului. Numărul participanţilor la aceste organizaţii militariste a şi atins 2.000.000 de oameni. Din toate acestea rezultă că deşi acordurile de la Paris anunţă crearea unei armate vest-germane de 500.000 de oameni, prin aceasta nu se spune încă întregul adevăr. In cazul realizării acestor acorduri, în Germania occidentală va fi creată în scurt timp o armată de cel puţin 1.000.000 de oameni. La aceasta trebuie adăugaţi cei 2.000.000 de oameni din organizaţiile militariste existente formate din foştii participanţi ai armatei hitleriste, care menţin şi acum tradiţiile fasciste ale hitlerismului. Indată ce va începe aplicarea acordurilor de la Paris, militariştii germani vor avea la dispoziţia lor aceste milioane de oameni pentru a încerca din nou să-i folosească drept carne de tun în scopurile unei noi agresiuni, în scopurile revanşei şi cuceririi de teritorii străine.

Acordurile de la Paris dau de fapt militariştilor vest-germani dreptul de a reînvia statul major general german. Consecinţele acestui fapt nu vor întîrzia să se facă simţite.

Aceste acorduri dau totodată militariştilor vest-germani posibilitatea de a dezvolta fără nici o îngrădire industria de război. Monopoliştii vest-germani ca Krupp, Abs, Zangen, Dinckelbach şi alţii, care au fost principalii organizatori ai militarizării economiei germane în ajunul celui de al doilea război mondial, joacă de pe acum un rol conducător în remilitarizarea Germaniei occidentale. Amploarea pe care o capătă aici remilitarizarea, relese chiar şi numai din următoarele: dacă în şase ani, începînd din 1933 pînă în 1939, Hitler a cheltuit pentru pregătirea războiului 90 miliarde mărci, acum, cercurile guvernante de la Bonn proiectează să cheltuiască în scopuri militare numai în cursul următorilor trei ani peste 100 miliarde mărci. Statele Unite ale Americii încep deja să livreze Germaniei occidentale armament în valoare de miliarde de dolari. La fel, ca şi înaintea celui de al doilea război mondial, militariştii vest-germani se bucură de un larg sprijin material din partea celor mai mari monopoluri din S.U.A., care obţin de pe acum profituri considerabile de pe urma business-ului legat de remilitarizarea Germaniei occidentale. Nu este întîmplător faptul că în ultima vreme asupra politicii S.U.A. exercită o influenţă tot mai mare tocmai acele monopoluri americane care sînt legate de cercurile vest-germane cele mai agresive şi care făuresc arme pentru armata vest-germană în curs de creare.

Orientarea spre remilitarizare duce la creşterea continuă în Germania occidentală a influenţei forţelor militariste şi revanşarde care, de pe acum îşi intensifică tot mai mult ofensiva împotriva drepturilor democratice ale populaţiei. Situaţia creată aici ameninţă în primul rînd drepturile şi însuşi nivelul de trai al clasei muncitoare. La acest lucru contribuie direct şi acordurile de la Paris. Ele nu conţin nici un cuvînt în apărarea libertăţilor democratice elementare în Germania occidentală, dar prevăd în mod direct introducerea unor noi legi privind aşa-zisa „stare excepţională" în cazul creşterii mişcării populare împotriva refacerii wehrmachtului sau în cazul intensificării luptei clasei muncitoare pentru drepturile ei şi pentru îmbunătăţirea situaţiei ei economice.

In luna octombrie a avut loc al III-lea congres al sindicatelor din Germania occidentală, care cuprinde peste 6.000.000 de oameni şi care constituie cea mai mare organizaţie de masă a clasei muncitoare din Germania occidentală. Acest congres s-a pronunţat cu hotărîre împotriva planurilor de remilitarizare a Germaniei occidentale. El a declarat că prin realizarea acestor planuri „s-ar crea o serioasă ameninţare atît pentru slăbirea încordării internaţionale, cît şi pentru posibilitatea unificării Germaniei" şi că, pentru Germania occidentală „reînarmarea înseamnă primejdia creării unui stat militarist birocratic, care ar însemna sfîrşitul eforturilor mişcării muncitoreşti îndreptate spre crearea unei democraţii politice, sociale şi economice".

Această hotărîre a sindicatelor vest-germane dovedeşte că remilitarizarea Germaniei occidentale se desfăşoară împotriva voinţei clasei muncitoare, împotriva voinţei majorităţii poporului german, că oamenii muncii din Germania occidentală iau atitudine hotărîtă împotriva ei. Guvernanţii Germaniei occidentale însă, nu ţin seama de acest lucru. Ei nu ţin seama de voinţa poporului lor şi folosesc toate mijloacele de presiune pentru a desfăşura pregătirea unui nou război, pentru a pune în întregime Germania occidentală în slujba militariştilor şi revanşarzilor. Germania occidentală se transformă sub ochii noştri într-un stat militarist agresiv, care ameninţă din nou să devină principalul focar de război în Europa. Oamenii care stau în fruntea statului de la Bonn nu-şi ascund planurile agresive îndreptate împotriva altor popoare europene.

Nimeni altul de cît actualul prim ministru al Germaniei occidentale, Adenauer, insistînd asupra remilitarizării Germaniei occidentale, încă în martie 1952 proiecta asemenea planuri războinice: „Reînarmarea Germaniei occidentale trebuie să devină pregătirea în vederea creării unei noi ordini în Europa răsăriteană".

Dacă în trecut, despre „crearea unei noi ordini în Europa răsăriteană" vorbea Hitler, după prăbuşirea hitlerismului despre acest lucru a început să vorbească Adenauer.

Declaraţiile unor miniştri de la Bonn ca Seebohm, Kaiser, Hallstein, ale unor generali hitlerişti ca von Falkenhausen şi Kesselring şi ale multor altora dovedesc că revanşarzii şi adepţii cuceririi de teritorii străine au încetat de pe acum să-şi ascundă scopurile şi planurile agresive.

Dacă personalităţile oficiale din Franţa şi Anglia, ca şi din alte state ale blocului Atlanticului de nord, se străduiesc să ascundă popoarelor lor aceste fapte care dovedesc existenţa unui pericol pentru menţinerea păcii în Europa, sau se străduiesc să mascheze caracterul lor agresiv, aceasta nu face decît să mărească răspunderea personalităţilor menţionate pentru consecinţele acordurilor de la Paris. Cu cît mai repede va fi demascată această înşelare a popoarelor, cu atît mai bine va fi pentru cauza păcii şi securităţii popoarelor Europei.

Cercurile conducătoare din Anglia, Franţa şi S.U.A. induc în eroare opinia publică vorbind despre anumite „garanţii" în acordurile de la Paris, care ar preveni posibilitatea unei agresiuni din partea Germaniei occidentale remilitarizate. Nu este întîmplator faptul că nimeni nu dă crezare acestor faimoase „garanţii". După cum se ştie, tratatul de la Versailles conţinea mult mai multe îngrădiri în privinţa reînvierii puterii militare a Germaniei. Potrivit tratatului de la Versailles, efectivul întregii armate germane nu trebuia să depăşească 100.000 de oameni. O serie de tipuri de armament printre care aviaţia, tancurile, artileria grea era cu totul interzisă pentru armata germană. Au fost stabilite îngrădiri substanţiale pentru producţia de război în Germania. Existau de asemenea angajamente formale din partea Germaniei de a nu comite o agresiune împotriva altor ţări europene. Existau şi garanţii formale din partea Angliei şi Franţei, de pildă, în privinţa Poloniei şi Cehoslovaciei. In pragul celui de al doilea război mondial, Anglia şi Franţa au semnat chiar o declaraţie de neagresiune cu Germania hitleristă.

Ce a rezultat din toate acestea? Rezultatele sînt cunoscute tuturor.

Militariştii germani, mai ales cu ajutorul monopolurilor americane şi-au refăcut puterea militară şi, după aproximativ două decenii de la terminarea primului război mondial, au aruncat din nou Europa, iar apoi întreaga lume, într-un război sîngeros şi pustiitor, fără precedent în istoria mondială.

In condiţiile actuale, remilitarizarea Germaniei occidentale capătă un caracter şi mai periculos de cît înainte. Este suficient să spunem că la dispoziţia armatei vest germane se pun toate tipurile de arme, mergîndu-se pînă la a i se acorda posibilitatea de a folosi arma atomică. Intr-o asemenea situaţie nu trebuie mult pentru a dezlănţui războiul atomic cu mîinile acelor militariştilor care au trecut prin şcoala hitleristă a crimelor de război, care au făcut să piară mii şi mii de oameni paşnici cu totul nevinovaţi în lagărele lor de moarte, în camerele de gazare, la Maidanek, Auschwitz şi în multe alte lagăre. Se poate oare uita că aceşti monştri au făcut să curgă torente de sînge omenesc, încercînd să distrugă naţiuni întregi, popoare întregi!

Intrucît acum se desfăşoară nu numai remilitarizarea Germaniei occidentale, ci şi atragerea ei în grupări militare îndreptate împotriva altor state europene, nu trebuie subestimate consecinţele negative ale unei asemenea situaţii. Aceasta înseamnă că sub ochii tuturor are loc un tîrg direct între militariştii germani şi cercurile agresive ale cîtorva state occidentale în scopul pregătirii unor noi aventuri militare. Primind la dispoziţia lor resursele Germaniei occidentale şi sprijinul corespunzător din partea acestor state occidentale şi în primul rînd din partea cercurilor agresive ale S.U.A., militariştii şi revanşarzii germani consideră nu fără temei că aceasta le va asigura încă în viitorul apropiat supremaţia militară în Europa occidentală, cu ajutorul căreia vor călca din nou în picioare orice acorduri care îi leagă.

Guvernul sovietic a atras de pe acum atenţia asupra faptului că acordurile de la Paris sînt incompatibile cu tratatul franco-sovietic de alianţă şi asistenţă mutuală din anul 1944 şi cu tratatul anglo-sovietic din 1942 de colaborare şi asistenţă mutuală postbelică. Ambele aceste tratate, la fel ca şi acordurile de la Potsdam, pe care şi-a pus semnătura şi guvernul S.U.A. prevăd din partea Franţei, Angliei, S.U.A. şi U.R.S.S. luarea unor măsuri comune îndreptate spre preîntîmpinarea unei noi agresiuni din partea Germaniei şi spre prevenirea reînvierii militarismului german. Acordurile de la Paris însă nu numai că au fost adoptate fără participarea U.R.S.S., dar tăişul lor este îndreptat făţiş împotriva Uniunii Sovietice şi totodată, împotriva altor state europene iubitoare de pace. Asemenea acţiuni nu pot să nu submineze încrederea internaţională şi nu pot să nu discrediteze politica guvernelor care încalcă tratatele şi acordurile.

Restabilind militarismul în Germania occidentală, cercurile guvernante din S.U.A., Anglia şi Franţa declară că ele ar face aceasta fiind călăuzite de „interesele apărării Europei occidentale". Guvernul sovietic a subliniat nu odată cît de neîntemeiate şi false sînt aceste afirmaţii, cît de mult sînt în contradicere cu realitatea.

Acest lucru reiese din faptul că nici unul din statele participante la acordurile de la Paris nu a fost şi nu este ameninţat de nici un fel de agresiune, de nici un fel de atac. Nici unul din aceste state nu a declarat şi nu are temeiuri să declare că ar exista pentru el o asemenea primejdie. Prin urmare, despre „interesele apărării" se vorbeşte în cazul de faţă numai pentru a justifica cît de cît în ochii opiniei publice asemenea acţiuni.

Dacă acordurile de la Paris, la fel ca şi alte planuri militare ale blocului Atlanticului de nord, nu pot fi justificate prin referiri false la „interesele apărării", atunci, pe de altă parte, nu sînt greu de înţeles adevăratele lor scopuri. Este cu totul evident că atragerea Germaniei occidentale în curs de remilitarizare în grupări militare, urmăreşte aceleaşi scopuri ca şi organizarea de numeroase baze militare pe teritorii situate în apropiere de frontierele Uniunii Sovietice şi ale ţărilor de democraţie populară. Şi trebuie recunoscut că nu este întîmplător faptul că toate acestea sînt însoţite de apeluri la cursa înarmărilor şi de noi şi noi declaraţii agresive cu privire la necesitatea de a stabili relaţiile cu alte ţări, bazîndu-se pe forţă, pe creşterea continuă a înarmărilor. Ce mai lipseşte oare pentru a înţelege că acordurile de la Paris, la fel ca şi celelalte planuri ale blocului Atlanticului de nord, nu servesc cauzei păcii ci pregătirii unui nou război?

(Continuare în pag. 4-a)

Conferinţa ţărilor europene pentru asigurarea păcii şi securităţii în Europa

Declaraţia făcută de V. M. Molotov

(Urmare din pag. 3-a)

Acordurile de la Paris dovedesc că cercurilor agresive din S.U.A. precum şi celor din Anglia şi Franţa le sînt străine interesele restabilirii unităţii Germaniei, ca şi, în general, interesele poporului german. Transformarea Germaniei occidentale într-un stat militarist face imposibilă unificarea ei cu Republica Democrată Germană iubitoare de pace într-o Germanie unită, iubitoare de pace, democrată. Pe aceste cercuri le interesează numai posibilitatea de a folosi Germania occidentală în scopuri proprii. Din această cauză, totul se bazează pe abandonarea definitivă a ideii restabilirii unităţii statului german pe baze democratice şi iubitoare de pace, restabilire pe care o urmăreşte U.R.S.S. Însăşi refacerea militarismului german le este necesară pentru ca pe această bază să încheie un tîrg cu militariştii germani şi cu ajutorul grupărilor militare pe care le creează cu participarea Germaniei remilitarizate, să intensifice presiunile de tot felul asupra Uniunii Sovietice şi altor ţări europene care nu fac parte din grupările lor militare. Aceasta este ceea ce ele numesc politica „de poziţii de forţă". S-ar părea că a sosit de mult timpul să se înţeleagă că nici un fel de ameninţări nu pot intimida poporul sovietic şi ţările democratice, care înfăptuiesc puterea clasei muncitoare în alianţă cu ţărănimea muncitoare şi care păşesc cu succes înainte în opera de construire a socialismului. Dacă încercările de acest gen s-au terminat cu un eşec în trecut, cu atît mai mult sînt lipsite de speranţă toate planurile agresive de acest fel în momentul de faţă, cînd marea Uniune Sovietică şi ţările de democraţie populară sînt mai sigure ca oricînd de situaţia lor şi de succesele lor continue în construirea socialismului. Nu există în lume forţă care să poată întoarce înapoi roata istoriei.

Respingînd orice planuri de refacere a militarismului german şi orice încercări de folosire a unei sau altei părţi a Germaniei în interesele vreunei grupări militare, Uniunea Sovietică susţine ca Franţa, Anglia şi S.U.A., împreună cu U.R.S.S., să treacă la rezolvarea problemei germane. Pentru aceasta vor trebui învinse greutăţi destul de mari, dar în primul rînd trebuie realizat un acord între cele patru puteri în problema restabilirii unităţii Germaniei pe baze paşnice şi democratice. Aceasta cere la rîndul ei realizarea unei înţelegeri în problema ţinerii de alegeri libere pe întreaga Germanie, pe baza cărora să fie ales un parlament pe întreaga Germanie şi să fie format un guvern democratic al întregii Germanii.

Este oare posibil un asemenea acord între cele patru puteri în problema germană, care să corespundă intereselor securităţii europene precum şi intereselor naţionale ale poporului german? Guvernul sovietic consideră că un asemenea acord este posibil. Un asemenea acord este pe deplin posibil dacă în locul planurilor de remilitarizare a unei părţi sau a alteia a Germaniei, toate cele patru puteri îşi vor pune drept scop să ajungă la o înţelegere cu privire la restabilirea unităţii Germaniei ca stat iubitor de pace şi democrat.

Tocmai de aceea, guvernul sovietic a propus din nou la 23 octombrie convocarea unei conferinţe a celor patru puteri în problema restabilirii unităţii Germaniei şi a ţinerii în acest scop a unor alegeri libere pe întreaga Germanie precum şi în problema asigurării securităţii colective în Europa, deoarece aceste două sarcini sînt legate între ele în modul cel mai strîns. Cu toate că a trecut deja mai mult de o lună, la această propunere nu s-a primit încă răspuns. Pe de altă parte, se face totul pentru a se trece cît mai grabnic la remilitarizarea Germaniei occidentale, ceea ce urmăreşte în mod vădit să împiedice un acord al celor patru puteri în problema restabilirii unităţii Germaniei.

Se spune că experienţa conferinţei de la Berlin ar fi arătat că nu există temei de a conta pe un acord între cele patru puteri în problema restabilirii unităţii Germaniei. Cu acest lucru nu putem fi de acord.

În legătură cu aceasta, trebuie amintit că piedica în calea unui acord o constituiau atunci planurile S.U.A., Angliei şi Franţei cu privire la crearea „comunităţii defensive europene", al cărei principal scop era refacerea militarismului german, lucru care a fost, firesc, respins de Uniunea Sovietică. Dar, de cînd sub presiunea opiniei publice, planul „comunităţii defensive europene" a eşuat, s-au creat premize mai favorabile pentru realizarea unei înţelegeri în problema restabilirii unităţii Germaniei. Se înţelege că despre premize într-adevăr favorabile se va putea vorbi numai în cazul în care vor fi abandonate orice planuri de refacere a militarismului german. Atunci vor fi create într-adevăr premizele necesare pentru examinarea concretă a condiţiilor de ţinere a unor alegeri libere pe întreaga Germanie şi pentru examinarea propunerilor pe care le-au avut sau le au toate cele patru puteri în această problemă.

Uniunea Sovietică tinde spre un acord cu Franţa, Anglia şi S.U.A. în problema Germaniei şi, în primul rînd, în problema restabilirii unităţii statului german. Un asemenea acord poate fi realizat dacă toate cele patru puteri vor acţiona în direcţia apropierii Germaniei răsăritene şi apusene şi vor căuta ca Germania unificată să fie un stat cu adevărat iubitor de pace şi democrat.

Încă în primii ani după terminarea războiului în Europa, S.U.A., Anglia şi Franţa au obţinut scindarea statului german într-o parte apuseană şi una răsăriteană. Acum, oricine vede ce scopuri au fost urmărite cînd puterile occidentale urmau cu atîta încăpăţînare politica de dezmembrare a Germaniei. Prin această politică de dezmembrare ele au dus lucrurile pînă la situaţia că în Germania occidentală puterea a încăput în mîinile militariştilor germani, împreună cu care cercurile agresive ale puterilor occidentale creează acum alianţe militare îndreptate împotriva statelor iubitoare de pace din Europa. În prezent, S.U.A., Anglia şi Franţa trec la remilitarizarea Germaniei occidentale, la includerea ei în grupările lor militare şi la opunerea Germaniei occidentale Germaniei răsăritene, la opunerea ţărilor vest-europene altor state europene. Aceasta este calea care duce nu numai la un război fratricid între germani, ci şi la un nou război mondial.

În prezent, se desfăşoară pregătiri intense în vederea ratificării acordurilor de la Paris. Cercurile agresive ale puterilor occidentale fac totul pentru a trece cît mai grabnic la realizarea acordurilor menţionate şi, prin urmare, la desfăşurarea făţişă a remilitarizării Germaniei occidentale şi la atragerea ei în grupări militare.

Aceasta înseamnă că ratificarea şi aplicarea acordurilor de la Paris vor aduce complicaţii serioase în întreaga situaţie internaţională.

Din momentul în care Germania occidentală remilitarizată va intra atît în blocul militar nord-atlantic, cît şi în noua alianţă militară vest-europeană în curs de creare, caracterul agresiv al grupărilor militare pe care le creează Statele Unite ale Americii, Anglia şi Franţa, se va intensifica în mare măsură.

Deoarece în ţările care fac parte din grupări militare agresive vor fi sporite armatele, aviaţia militară şi alte mijloace de înarmare şi în special, deoarece aceste grupări militare îşi fac un aliat din militarismul în curs de refacere în Germania occidentală, alte state ale Europei vor fi nevoite să ia măsuri eficace pentru autoapărare, pentru preîntîmpinarea unui atac.

O asemenea situaţie creată în urma politicii puterilor occidentale nu poate să nu ducă la intensificarea continuă a cursei înarmărilor, la sporirea armatelor şi bugetelor militare ale statelor europene, ceea ce va mări considerabil povara impozitelor şi a altor greutăţi pentru toate popoarele Europei.

Toate acestea arată că fără a se renunţa la politica de creare de grupări militare a unor state europene opuse altor state europene, nu pot fi asigurate interesele păcii în Europa.

În locul unor asemenea grupări militare, a căror creare duce la un nou război, este necesar ca statele europene să-şi unească eforturile pentru organizarea securităţii colective în Europa. Crearea unui sistem de securitate colectivă europeană — iată calea care duce spre menţinerea şi consolidarea păcii în Europa.

Încă la conferinţa de la Berlin a celor patru puteri, de la începutul acestui an, Uniunea Sovietică a propus discutarea proiectului principiilor fundamentale ale „Tratatului general european cu privire la securitatea colectivă în Europa", prezentat de ea. Cu toate că acest proiect nu a primit sprijinul necesar din partea Franţei, Angliei şi S.U.A., problema creării unui sistem eficace de securitate colectivă în Europa continuă să se situeze de atunci în centrul atenţiei tuturor popoarelor europene.

În proiectul de tratat se prevede că pot fi părţi în acest tratat statele europene, indiferent de orînduirea lor socială, care recunosc scopurile tratatului şi îşi asumă obligaţiile corespunzătoare. Se prevede de asemenea că pînă la unificarea Germaniei, Republica Democrată Germană şi Republica Federală Germană pot fi părţi cu drepturi egale în acest tratat, iar după unificarea Germaniei, statul unit german poate deveni parte în acest tratat.

Proiectul acestui tratat prevede în continuare că statele părţi în acest tratat se obligă să se abţină de la orice atac împotriva altuia, de la ameninţarea cu forţa şi că, în conformitate cu Carta O.N.U., să rezolve toate litigiile care se pot ivi între ele, prin mijloace paşnice. În cazul unui atac armat în Europa, împotriva unuia sau a cîtorva state părţi în tratat, fiecare parte în tratat este obligată să acorde ajutor statului sau statelor supuse unui asemenea atac, prin toate mijloacele de care dispune, inclusiv folosirea forţei în scopul restabilirii şi menţinerii păcii internaţionale şi securităţii în Europa. Statele părţi în tratat se obligă să nu participe la nici un fel de coaliţie sau alianţă şi să nu încheie nici un fel de acorduri ale căror scopuri ar fi contrare scopurilor tratatului cu privire la securitatea colectivă în Europa.

Acest proiect, sau un alt proiect similar de principii fundamentale ale unui tratat general european poate deveni, după părerea guvernului sovietic, baza pentru crearea unui astfel de sistem de securitate colectivă care să dea o garanţie reală pentru pacea şi securitatea popoarelor Europei.

Prezentînd proiectul de tratat menţionat, guvernul sovietic a declarat că este gata să examineze şi eventuale alte propuneri care ar putea contribui la realizarea unui acord între toate statele interesate. Este necesar totuşi să se sublinieze că în ciuda repetatelor propuneri făcute de guvernul sovietic guvernelor S.U.A., Angliei şi Franţei de a trece la examinarea unei probleme atît de importante pentru cauza păcii, guvernele menţionate se eschivează de la aceasta.

Iniţial, obiecţiunile împotriva proiectului prezentat de guvernul sovietic se refereau, după cum se ştie, în primul rînd la participarea S.U.A. la sistemul de securitate colectivă europeană şi, în al doilea rînd, la poziţia guvernului sovietic faţă de Uniunea nord-atlantică. Cînd însă guvernul sovietic s-a pronunţat, încă în martie, în favoarea participării S.U.A. la Tratatul general european şi a declarat că este gata să examineze împreună cu guvernele interesate problema participării U.R.S.S. la tratatul nord-atlantic, guvernele celor trei puteri occidentale au început să caute noi pretexte pentru a respinge examinarea în comun a problemei creării unui sistem de securitate colectivă în Europa.

Acum nouă luni, guvernul sovietic a prezentat la conferinţa de la Berlin propunerile sale cu privire la crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa. Guvernele S.U.A., Angliei şi Franţei nu au acceptat această propunere.

La 24 iulie, adică acum patru luni, guvernul sovietic a propus convocarea unei conferinţe pe întreaga Europă în această problemă, iar apoi a prezentat propunerea de a se discuta în prealabil această problemă la o conferinţă a celor patru puteri. Aceste propuneri ale Uniunii Sovietice nu au fost însă acceptate de cele trei puteri occidentale.

Deoarece în ultima vreme a devenit limpede că se iau măsuri intense pentru a obţine cît mai grabnic ratificarea acordurilor de la Paris, care sînt îndreptate împotriva principiilor însăşi ale securităţii colective în Europa, guvernul sovietic, după consultări corespunzătoare cu guvernele Poloniei şi Cehoslovaciei, a propus convocarea pentru 29 noiembrie a unei conferinţe pe întreaga Europă în această problemă. Noi ştim acum că nici această propunere nu a fost acceptată de guvernele S.U.A., Angliei şi Franţei.

Aşa dar, în cursul acestui an guvernul sovietic a propus în trei rînduri guvernelor S.U.A., Angliei şi Franţei să discute împreună problema arzătoare şi foarte urgentă a securităţii colective în Europa, însă aceste propuneri nu au primit nici o singură dată sprijin din partea guvernelor menţionate.

Guvernele S.U.A., Angliei şi Franţei nu se pot hotărî să respingă în mod direct propunerea privitoare la crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa. Acest lucru se explică, probabil, prin aceea că ele nu pot să nu ţină seama de faptul că în rîndurile popoarelor europene creşte năzuinţa spre întărirea păcii şi securităţii în Europa. Dar guvernele statelor menţionate fac totul pentru a împiedica organizarea securităţii colective în Europa.

Nu putem să nu relevăm că aceste guverne nu numai că se eschivează de la examinarea proiectului de Tratat general european cu privire la securitatea colectivă în Europa prezentat de Uniunea Sovietică, dar nici nu prezintă vreo propunere proprie în această problemă. Şi acest lucru nu este întîmplător. Planurile lor actuale sînt exprimate în acordurile de la Paris, care au drept scop nu asigurarea securităţii colective şi păcii în Europa, ci crearea unor asemenea grupări militare în care să fie inclusă Germania occidentală remilitarizată, care duc la agravarea pericolului de război în Europa şi la o nouă intensificare a încordării în relaţiile internaţionale.

Este îndeobşte cunoscut că de cîţiva ani există în Europa organizaţia militară a blocului agresiv al Atlanticului de nord. Această organizaţie îşi are statul său major militar, care elaborează planurile unui nou război în Europa, care creează numeroase baze militare aeriene şi maritime în apropierea frontierelor U.R.S.S. şi ţărilor de democraţie populară. Această grupare agresivă îşi are şi comandantul ei suprem — un general american, care din cînd în cînd rosteşte cu plăcere discursuri lăudăroase, războinice.

Acordurile de la Paris constituie etapa următoare şi deosebit de periculoasă în pregătirea unui nou război în Europa. Popoarele Uniunii Sovietice, Poloniei şi Cehoslovaciei, Ungariei şi Romîniei, Bulgariei şi Albaniei şi Republica Democrată Germană, ale căror guverne sînt reprezentate la această conferinţă ştiu că planurile actuale ale puterilor imperialiste occidentale impun nu numai o deosebită vigilenţă, ci şi înfăptuirea unor acţiuni practice în vederea asigurării propriei lor securităţi. Acest lucru trebuie să-l ştie şi alte popoare ale Europei, şi nu numai ale Europei.

La conferinţa noastră asistă un reprezentant al Republicii Populare Chineze, a cărei participare la rezolvarea problemelor internaţionale importante corespunde intereselor tuturor popoarelor iubitoare de pace. Dezvoltarea colaborării prieteneşti între ţările europene şi Republica Populară Chineză va contribui la consolidarea păcii în Europa şi în lumea întreagă.

Deoarece se pregăteşte deja pentru viitorul apropiat ratificarea şi aplicarea acestor acorduri de la Paris, popoarele europene iubitoare de pace nu se pot limita la măsurile pe care le-au luat pînă acum pentru asigurarea apărării lor. Aceasta se referă în primul rînd la statele care sînt reprezentate la această conferinţă. Fireşte că acest lucru se referă şi la alte state iubitoare de pace, care nu vor să fie slugi sau complici la pregătirea şi dezlănţuirea unui nou război în Europa.

Pentru a-şi asigura în mod trainic securitatea, statele iubitoare de pace din Europa trebuie să-şi unească strîns forţele şi să le întărească considerabil pentru eventualitatea ratificării şi aplicării acordurilor de la Paris. În acest scop, este necesar să se pregătească în modul cuvenit luarea unor asemenea măsuri pentru întărirea capacităţii de apărare, care să corespundă actualei situaţii. Aceasta cere din partea statelor participante la actuala conferinţă luarea unor măsuri comune în domeniul organizării forţelor armate şi a comandamentelor lor, precum şi a altor măsuri pentru a apăra în mod sigur munca paşnică a popoarelor noastre, pentru a garanta inviolabilitatea frontierelor lor şi a asigura apărarea împotriva unei eventuale agresiuni.

Guvernul sovietic este profund convins că statele reprezentate la această conferinţă sînt unanime în năzuinţa lor de a contribui la întărirea păcii şi securităţii colective în Europa pentru toate statele, indiferent de orînduirea lor socială şi de stat.

Totuşi, statele iubitoare de pace nu pot să nu ţină seama de faptul că cercurile agresive ale anumitor state occidentale încearcă să submineze crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa. În ultimul timp, aceste cercuri şi-au intensificat încercările de creare a unor grupări militare periculoase pentru cauza păcii, mergînd pînă la a încerca să facă din militarismul german, care este reînviat cu ajutorul lor, principalul lor sprijin militar. În legătură cu aceasta, noi nu putem ignora sau subestima faptul că ratificarea acordurilor de la Paris ar cere noi măsuri serioase pentru asigurarea capacităţii de apărare necesare a statelor iubitoare de pace şi pentru menţinerea şi consolidarea păcii în Europa.

Acordurile de la Paris înghebate în pripă de guvernele anumitor puteri occidentale nu pot primi un sprijin real din partea popoarelor, deoarece ele sînt îndreptate împotriva intereselor acestora şi în primul rînd împotriva intereselor păcii. În aceste acorduri şi-au găsit expresia planurile agresive şi combinaţiile militaro-politice ale celor trei puteri occidentale, de care s-au ocupat atît de intens recentele conferinţe de la Londra şi Paris. Lupta împotriva acestor acorduri de abia începe să se desfăşoare.

În ceea ce priveşte propunerile noastre, care au drept scop să asigure pacea şi securitatea colectivă în Europa, şi care în locul planurilor periculoase pentru cauza păcii, de reînviere a militarismului german, au drept scop realizarea unor acorduri internaţionale în problema germană atît în interesul păcii generale, cît şi în interesul poporului german însuşi, aceste propuneri se bucură de un sprijin tot mai mare din partea popoarelor Europei şi ale întregii lumi.

Actuala conferinţă a ţărilor europene dovedeşte în mod grăitor acest lucru. Totodată ea va constitui fără îndoială o etapă importantă pe calea creării unui sistem de securitate colectivă europeană — sistem care, fiind sprijinit de popoarele Europei şi ale lumii întregi, are o importanţă primordială pentru preîntîmpinarea unui nou război mondial.

Popoarele Uniunii Sovietice, Poloniei, Cehoslovaciei, Republicii Democrate Germane, Ungariei, Romîniei, Bulgariei şi Albaniei, ca şi alte state prietene nouă, privesc cu încredere înainte.

Politica şi măsurile practice ale statelor reprezentate aici au un ţel comun: să slujească fără preget interesele poporului, interesele oamenilor muncii.

Aceasta înseamnă că noi trebuie să contribuim întotdeauna la întărirea păcii şi prieteniei între popoare, să luptăm pentru ridicarea neîncetată a economiei şi culturii popoarelor noastre, ceea ce asigură creşterea într-o măsură tot mai mare a nivelului de trai al oamenilor muncii în ţările socialismului. Atît politica internă, cît şi cea externă a statelor socialiste se bizuie pe sprijinul puternic al popoarelor.

Actuala conferinţă de la Moscova este consacrată unor probleme care au o însemnătate uriaşă nu numai pentru popoarele Europei ci şi pentru cauza asigurării păcii generale.

Guvernul sovietic îşi exprimă convingerea că conferinţa de la Moscova a ţărilor europene pentru asigurarea păcii şi securităţii în Europa va duce cu cinste la bun sfîrşit sarcinile sale în opera de unire continuă a popoarelor în interesul întăririi păcii şi securităţii în Europa.

Actuala conferinţă va sluji totodată unirii continue şi mai puternice a rîndurilor forţelor iubitoare de pace din lumea întreagă.

Declaraţia făcută de J. Cyrankiewicz

MOSCOVA 30 (Agerpres). — TASS transmite declaraţia făcută de J. Cyrankiewicz la conferinţa ţărilor europene pentru asigurarea păcii şi securităţii în Europa.

Stimaţi tovarăşi!

Delegaţia guvernului Republicii Populare Polone a venit la conferinţa ţărilor europene pentru a discuta, împreună cu celelalte ţări interesate, măsurile pentru asigurarea păcii şi securităţii în Europa în legătură cu situaţia nouă care s-a creat în urma tîrgului pe care l-au încheiat guvernele puterilor occidentale, care tînd prin toate mijloacele spre refacerea wehrmachtului agresiv neohitlerist.

Reînvierea wehrmachtului neohitlerist, remilitarizarea Germaniei occidentale pe baza ratificării acordurilor de la Paris ameninţă direct securitatea Poloniei, ameninţă poporul polonez, periclitează cauza păcii.

În faţa unei asemenea primejdii, nici poporul polonez, nici guvernul Poloniei nu numai că nu pot rămîne indiferente, ci dimpotrivă ele trebuie să ia toate măsurile pentru a da cu toată forţa şi hotărîrea o ripostă acestui pericol.

Iniţiativa Uniunii Sovietice de a convoca o conferinţă în această problemă a corespuns de la început dorinţei guvernului polonez de a discuta împreună cu alte ţări problemele legate de securitatea în Europa.

Guvernul polonez acordă o mare importanţă acestei conferinţe şi este gata să-şi aducă contribuţia la adoptarea de comun acord a unor principii îndreptate spre coordonarea eforturilor noastre, necesare pentru a asigura, în situaţia nouă, securitatea generală a statelor iubitoare de pace, şi implicit securitatea Poloniei şi a frontierelor sale, securitatea poporului polonez. Poziţia hotărîtă adoptată de poporul polonez se bucură de un sprijin deplin din partea celorlalte state care, împreună cu noi, pe baza experienţei lor istorice şi a aprecierii realiste comune a planurilor agresive ale imperialiştilor americani care reînvie armata germană neohitleristă — ceea ce reprezintă o ameninţare neîndoielnică atît pentru Polonia, cît şi pentru toate celelalte popoare din Europa şi desigur nu numai din Europa — îşi exprimă voinţa nestrămutată de a bara calea acestui pericol.

Poporul polonez, fiind pe deplin conştient de pericolul remilitarizării Germaniei agresive, îşi exprimă în modul cel mai hotărît la mii de adunări, manifestaţii şi mitinguri poziţia faţă de această problemă. O expresie a voinţei poporului polonez este participarea delegaţiei guvernului polonez la această conferinţă şi sprijinul deplin pe care ea îl acordă poziţiei U.R.S.S., exprimată în declaraţiile ministrului Afacerilor Externe, Molotov.

Nu este prima dată cînd militarismul german ameninţă şi aduce nenumărate nenorociri popoarelor Europei.

Din momentul în care militarismul şi militariştii au căpătat definitiv supremaţia în statul german, Europa s-a aflat de fapt într-o stare de permanentă alarmă. Agresiunea germană îndreptată împotriva Franţei în 1870—1871 a fost doar preludiul pentru viitoarele acte de presiune politică, măsuri agresive şi atacuri armate pe care militariştii germani le-au săvîrşit în Europa. Trei mari războaie agresive în decurs de trei sferturi de veac, dintre care două s-au transformat în conflicte mondiale şi au costat omenirea zeci de milioane de victime omeneşti şi distrugeri de nedescris — acestea constituie o dovadă suficient de convingătoare a primejdiei pe care militarismul german o prezintă pentru Europa, pentru pace, pentru civilizaţia şi cultura mondială. De altfel, militarismul german nu şi-a ascuns niciodată ţelurile şi a formulat cu o sinceritate brutală tendinţele sale. S-ar putea cita zeci de declaraţii ale unor politicieni şi militari germani cu răspundere, care cu cea mai mare nerusinare au aruncat lumii o sfidare. Iată cuvintele căpeteniei militarismului german, feldmareşalul von Moltke, unul din organizatorii clicii militariste imperialiste germane: „Pacea veşnică este un vis, şi încă un vis nicidecum minunat. Războiul este o verigă în ordinea divină pe pămînt".

Acesta nu mai este un simplu zăngănit de arme, aceasta este o încercare de a fundamenta filozofic cea mai mare crimă împotriva omenirii — războiul agresiv, aceasta este o încercare de a ridica această crimă la rangul de poruncă divină. Această filozofie este crezul militariştilor germani, din timpurile lui Moltke şi pînă în ziua de astăzi.

Oamenii simpli din întreaga Europă au înţeles încă de mult acest adevăr despre militarismul german. Pentru aceasta ei nu au avut nevoie să studieze operele lui Moltke sau Hitler. Adepţii concepţiilor acestora s-au străduit de trei ori în decurs de şaptezeci de ani să servească popoarelor Europei o lecţie intuitivă. Acest lucru nu l-au uitat şi nu au putut să-l uite oamenii simpli din ţările care se învecinează cu Germania. După anii împliniţi ai celui de al doilea război mondial, au rămas cuvinte a căror simplă pronunţare face să se cutremure chiar şi astăzi orice polonez, francez, rus, ceh, slovac, iugoslav şi englez cinstit, oricine a încercat pe pielea sa grozăviile războiului. Oswiecim, Lidice, Oradour, regiunile de gheto rase de pe faţa pămîntului, Varşovia, Stalingrad, Coventry şi zeci de alte oraşe distruse amintesc grozăviile ale căror proporţii nu pot fi micşorate de nici un fel de sofistică subtilă a diplomaţilor occidentali, care încearcă astăzi să justifice noile planuri de înarmare a acelora care profesează credinţa lui von Moltke, îmbogăţită prin experienţa lui Hitler.

Pentru noi, polonezii, a căror ţară a fost primul cîmp de luptă al celui de al doilea război mondial, nu există nici un fel de argument care să ne poată convinge cît de cît că este cu putinţă ca militariştii germani să fie din nou înarmaţi, fără a crea primejdia de a împinge ţările noastre şi toate celelalte ţări ale Europei într-o nouă catastrofă. Fapt este că tocmai în ajunul agresiunii împotriva ţării noastre, Adolf Hitler a dat un ordin de felul căruia nu pot fi găsite multe în întreaga istorie a omenirii. „Nimicirea Poloniei — iată ţelul imediat... Vă voi oferi un pretext propagandistic pentru începerea războiului. Să nu vă faceţi griji dacă acest pretext va părea sau nu verosimil. Fiţi recrutători şi cruzi. Dreptatea este de partea celui care este mai puternic. Acţionaţi cu cea mai mare cruzime. Nimicirea completă a Poloniei — iată ţelul nostru militar".

Şi în timp ce „garanţiile" statelor occidentale au rămas pe hîrtie, criminalii de război hitlerişti, executînd ordinele lui Hitler, au silit poporul polonez să-şi verse sîngele.

Acest ordin a fost executat cu precizie. În decurs de şase ani, noi l-am plătit cu 6 milioane de morţi, cu distrugerea în proporţii uriaşe a ţării, a oraşelor şi satelor ei. Poate oare cineva să admită eventualitatea repetării unei asemenea situaţii? În ce priveşte poporul polonez, el respinge o asemenea eventualitate. Merită de asemenea să cităm exemplul Cehoslovaciei. În urma complotului mârşav de la München, încă înainte de începerea formală a războiului, Cehoslovacia a fost dată pradă hitleriştilor şi a simţit pe propria ei piele grozăvia de a se tăia treptat bucăţi din corpul ei viu, pînă cînd în cele din urmă Hitler a cotropit şi ceea ce a mai rămas din ea, călcînd în picioare cele mai solemne promisiuni pe care le dăduse la München oamenilor de stat ai Occidentului. Chiar şi premierul Marii Britanii, care semnase acest tratat, a fost nevoit să se justifice după 15 martie 1939 în faţa opiniei publice, declarînd că ar fi fost înşelat. Se poate oare uita această lecţie a istoriei în care s-a manifestat cu toată acuitatea valoarea promisiunilor militarismului german?

Nu este oare de înţeles că în Uniunea Sovietică, care a dus pe umerii ei principala povară a războiului împotriva cotropitorilor hitlerişti cuvîntul remilitarizare stîrneşte mînie şi indignare, că oamenii string pumnii? Ei, ostaşii sovietici, sînt doar aceia care au trebuit să străbată Europa de la Caucaz pînă la Berlin pentru a da militarismului german lovitura nimicitoare.

Sau să luăm istoria Franţei. Trei agresiuni în decurs de şapte decenii. Parisul de două ori aruncat la picioarele învingătorului, călcat de cisma wehrmachtului. Şi fiecare agresiune plătită cu un număr uriaş de morţi, cu sîngele unor generaţii întregi, ale tineretului francez. În anii dintre cele două războaie mondiale, politicienii francezi au făcut un pas nefast pentru poporul francez, ale cărui urmări au venit fulgerător. Ele au fost sîngeroase şi crude şi au fost marcate prin umilirea şi jignirea fără precedent a mîndriei naţionale a francezilor în anii ocupaţiei şi ai regimului de la Vichy.

Şi, cu toate acestea, în Franţa s-au găsit politicieni care sînt gata să lupte pentru reînvierea forţei nefaste a militarismului german.

Printr-o situaţie asemănătoare a trecut Belgia, căzută de două ori victimă agresiunii militariştilor germani care nu cu mult înainte de aceasta juraseră să respecte neutralitatea ei.

Tot astfel şi Italia a cunoscut din propria ei experienţă valoarea „alianţei" cu militarismul german, din care a ieşit slăbită şi pustiită de mîinile chiar ale propriului ei aliat.

Amară şi crudă este experienţa popoarelor europene care au căzut victimă militarismului german. Poporul polonez şi celelalte popoare iubitoare de pace au ştiut să tragă concluziile cuvenite din această experienţă: lumea este prea îngustă pentru a putea cuprinde în acelaşi timp popoare libere şi militarismul german.

Unii politicieni din Occident, care încearcă să aducă din nou militarismul german pe arena istoriei, nu vor să tragă concluzii pe înţelesul tuturor popoarelor. Acesta este sensul acordurilor de la Londra şi Paris. Şi nimic nu va putea ascunde acest adevăr.

În Germania occidentală ridică glasul aceleaşi forţe care au determinat politica militarismului german de la Moltke pînă la Hitler. Acestea sînt forţele pe care căuta să se sprijine Churchill, nu numai în anii dintre cele două războaie ci, după cum se ştie în prezent din propriile lui mărturisiri, el avea în vedere aceleaşi forţe în planurile sale perfide faţă de aliatul său sovietic atunci cînd războiul împotriva hitlerismului era încă în toi.

Orice om politic cu judecată care cunoaşte istoria secolului trecut trebuie să înţeleagă, indiferent dacă recunoaşte sau nu, că forţele militarismului german, căpătînd mînă liberă, nu vor mai putea fi frînate de nimeni nici chiar de acei care au creat o asemenea situaţie.

Este îndeobşte cunoscut că militarismul german, pe care cercurile imperialiste anglo-americane şi franceze l-au sprijinit în perioada celor 20 de ani dintre cele două războaie, în pregătirile sale pentru marşul spre răsărit — a aprins, imediat după începerea războiului, flăcările războiului şi pe teritoriul statelor occidentale. Militariştilor germani le place să determine ei înşişi direcţia loviturii, lucru de care au avut posibilitatea să se convingă acei care i-au protejat. Doar cuvintele „garanţii" şi „control", atît de des repetate la conferinţele de la Londra şi Paris, constituie cea mai bună dovadă că politicienii vest-europeni nu au conştiinţa curată.

Militarismul german este într-adevăr un aliat primejdios de vreme ce partenerii lui caută tot felul de măsuri de prevedere şi „garanţii" îndreptate tocmai împotriva lui.

Este pe deplin limpede că toată această zarvă despre „control" şi „garanţii" serveşte în primul rînd ca să adoarmă, mai precis, să induce în eroare opinia publică, care este în cel mai înalt grad neliniştită de pericolul reînvierii militarismului german.

În spatele militariştilor vest-europeni se află cercurile agresive ale imperialismului american, care nu au nici frîne nici rezerve în ce priveşte planurile militariştilor vest-germani. Pentru cercurile agresive americane, care caută doar pretexte pentru a dezlănţui o nouă aventură internaţională, noul wehrmacht reprezintă un aliat de neprecuit, deoarece acest aliat este lipsit de orice fel de „mustrări de conştiinţă" şi este gata la orice. Cercurile agresive din Statele Unite au nevoie de înarmarea Germaniei occidentale pentru a-şi înfăptui planurile militare cu mîinile militariştilor germani. Şi nici acest fapt nu poate fi ascuns prin încercările conducătorilor politicii americane de a se erija în postura de apărători ai ţărilor din Europa occidentală care ar fi în pericol. Aceste ţări sînt, fără îndoială, ameninţate de un pericol — ele sînt însă ameninţate numai şi exclusiv de planurile militare americane, potrivit cărora întreaga Europă trebuie să fie transformată într-un nou cîmp de luptă. Pentru cercurile imperialiste americane, noul wehrmacht este nu numai un instrument al planurilor lor agresive, ci şi jandarmul Europei. Aceasta este tocmai forţa căreia unii doresc să-i încredinţeze bucuros paza „ordinei" în ţările vest-europene unde glasul protestului popular împotriva agresiunii şi războiului răsună atît de puternic împotriva bombei atomice şi cu hidrogen, împotriva militarismului german, pentru coexistenţa paşnică, pentru slăbirea încordării în relaţiile internaţionale, pentru interzicerea armelor de exterminare în masă, pentru dezarmare şi pace. Cercurile imperialiste au suferit o grea înfrîngere atunci cînd opinia publică franceză a dat o lovitură creării armatei europene şi cînd a obţinut încheierea armistiţiului din Indochina. Cercurile imperialiste se străduiesc să lichideze suveranitatea popoarelor europene — barieră în calea înfăptuirii planurilor lor. Menţinerea regimului de ocupaţie în Germania occidentală, articolele speciale din acordurile de la Paris care stipulează amestecul în afacerile ei interne, deţinerea poziţiilor-cheie în economia Germaniei occidentale — toate acestea au drept scop aservirea totală a părţii occidentale a Germaniei de către Statele Unite şi folosirea ei ca instrument al politicii imperialismului american. Aceasta urmăreşte sporirea presiunii americane asupra Franţei şi celorlalte state din Europa occidentală, asigurînd totodată pentru Statele Unite ale Americii controlul exclusiv asupra întregii Europe occidentale.

Cercurile agresive americane consideră că wehrmachtul de la Bonn va acţiona în numele intereselor lor şi că va putea înăbuşi nemulţumirea popoarelor din Europa occidentală care îi înspăimîntă pe agresori. Şi iată că politicienii americani ocrotesc întru totul pe confraţii lor de la Bonn. Ei nu se îngrijesc nici de ochii lumii de vreun control sau de garanţii. Iar dacă nu obiectează împotriva controlului şi garanţiilor nu o fac decît pentru că sînt convinşi de necesitatea tratativelor cu privire la aceste garanţii în scopul înducerii în eroare a opiniei publice, precum şi pentru faptul că ei sînt convinşi de caracterul lor ireal. Politicienii americani, ca parteneri principali ai blocului occidental ştiu că ei, împreună cu militarismul german, vor putea desfiinţa oricînd orice control. De altfel, ce valoare au aceste garanţii? Ele se reduc în fond la promisiunea dată de guvernul englez guvernului francez că pe continentul european vor rămîne patru divizii engleze.

Noi, polonezii, după cum a amintit aici tovarăşul Molotov, avem o oarecare experienţă în ce priveşte garanţiile britanice în perioada dinainte de război; atunci cînd a trebuit să dăm o ripostă militarismului german, aceste garanţii s-au dovedit lipsite de orice importanţă. Poporul şi soldatul polonez au luptat cu totul izolaţi. Dea altfel, încă pe atunci politicieni englezi mai clarvăzători, ca fostul premier Lloyd George, nu şi-au făcut nici o iluzie că asemenea garanţii ar fi constituit altceva decît o ficţiune.

Dar ce arată experienţa Franţei în perioada 1939—1940? Pe teritoriul Franţei staţionau nici mai mult nici mai puţin decît patru divizii engleze. Merită să amintim că cele patru divizii engleze n-au salvat Franţa de la dezastru; abia s-au salvat pe ele înşile.

La ce bun să vorbim însă despre valoarea acestor garanţii şi acestui control care, încă în trecut, s-au dovedit cu totul ineficace, cînd astăzi toate acestea sînt şi mai accentuate de pericolul care decurge din faptul că militariştilor germani li se dau arme atomice.

Ministrul Afacerilor Externe al Marii Britanii, Eden, afirmă astăzi că, datorită garanţiilor engleze şi sistemului de control, acordurile de la Paris vor feri ţările vest-europene de pericolul înarmării necontrolate a Germaniei. Merită să amintim că cu 21 de ani în urmă, cînd Hitler a venit la putere, Simon, pe atunci ministrul Afacerilor Externe al Marii Britanii, a încercat în acelaşi mod să calmeze opinia publică alarmată de înarmarea Germaniei, folosind fraze care ulterior s-au dovedit a fi vorbe goale, cu privire la articolele speciale stipulînd controlul asupra înarmării germane, articole rămase pînă la urmă pe hîrtie.

Remilitarizarea Germaniei occidentale constituie un pericol de moarte pentru poporul german însuşi. Poporul german trăieşte azi tragedia dezmembrării. Forţele militarismului şi agresiunii ridică un nou zid de-a lungul frontierei dintre Republica Federală şi Republica Democrată: zidul remilitarizării. În Republica Democrată Germană o parte a poporului german se bucură pentru prima oară de o viaţă paşnică, fără tropăitul cismei clicii militariste germane, nu-şi înconvoaie spinarea în faţa primului feldwebel ieşit în cale. Cu totul alte perspective promite însă cancelarul Adenauer poporului german în discursul rostit în ziua aşa-numitului „trauertag" („zi de

Conferința țărilor europene pentru asigurarea păcii și securității în Europa

Declarația făcută de J. Cyrankiewicz

(Urmare din pag. 4-a)

In pofida tuturor suferințelor pe care ni le-a adus cel de al doilea război mondial, în pofida uriașelor dezastre care ne-au fost pricinuite de hitlerism și de militarismul german, poporul polon nu a nutrit și nu nutrește dorința de răzbunare și revanșă. El a știut să stabilească relațiile sale cu Republica Democrată Germană pe baza recunoașterii și respectării reciproce a suveranității frontierelor, drepturilor și intereselor naționale. Polonia numără de pe acum ani de coexistență pașnică și prietenească cu Republica Democrată Germană. De Republica Democrată Germană ne-a unit năzuința comună spre pace și dorința de a colabora pe tărîm politic, economic și cultural. Cu legături de prietenie ne-a unit frontiera justă a păcii de pe Oder-Neisse. Polonia și-a exprimat în repetate rînduri năzuința de a menține relații de bună vecinătate cu întreaga Germanie. Ne-am exprimat această poziție încă la conferința adjuncților miniștrilor Afacerilor Externe de la Londra din 1947 chiar în prima noastră declarație în problema reglementării problemei germane. Am dorit și dorim pace și prietenie, relații economice și culturale cu o Germanie iubitoare de pace eliberată de militarism în ansamblul ei.

Se pune problema modului de a obține aceasta în folosul reciproc al poporului german și al tuturor vecinilor săi apropiați, precum și al celorlalte țări europene. Consider că drumul spre aceasta a fost indicat de Uniunea Sovietică în timpul conferinței de la Berlin și într-o serie de note diplomatice adresate puterilor occidentale în cursul ultimelor luni inclusiv în nota sa din 23 octombrie a. c. Nu este necesar să mai amintim aci ceea ce este știut prea bine de toată lumea. Există o cale clar trasată către unificarea Germaniei. Există însă și o cale care duce în direcția opusă — aceea către care duce ratificarea acordurilor de la Paris. Această cale duce la consecințe extrem de primejdioase. In primul rînd, ea înseamnă menținerea scindării Germaniei. Iar menținerea scindării Germaniei va duce la agravarea situației internaționale în Europa și, prin urmare, la sporirea pericolului de război. In al doilea rînd, ratificarea acordurilor de la Paris înseamnă crearea unei noi grupări militare de state europene opuse altor state europene, inclusiv Poloniei. Astfel, aceasta duce la scindarea Europei. Atragerea unei Germanii occidentale înarmate în gruparea militară a țărilor occidentale prin admiterea ei în uniunea Europei occidentale și includerea ei în pactul Atlantic — accentuează puternic caracterul agresiv al acestor acoduri. Aceasta este sensul politic, acestea sînt consecințele politice ale celei de a doua căi — calea remilitarizării Germaniei occidentale.

Acest lucru trebuie declarat cu toată fermitatea în fața întregii Europe pentru a exclude posibilitatea oricăror îndoieli sau iluzii. Tocmai acest lucru îl facem noi astăzi în cadrul conferinței noastre declarînd limpede: atît timp cît n-a avut loc ratificarea acordurilor cu privire la remilitarizarea Germaniei occidentale sînt deschise toate căile pentru reglementarea pașnică a problemei germane printr-o înțelegere între puteri cu participarea Germaniei și ele pot duce la unificarea Germaniei pe o bază democratică și pașnică. Din momentul în care acordurile cu privire la remilitarizarea Germaniei occidentale vor fi ratificate — aceste căi vor fi blocate. Se știe cine va purta răspunderea pentru situația ce s-ar crea.

Aceasta trebuie spus într-un mod cu atît mai hotărît și mai limpede cu cît în rîndurile politicienilor occidentali domnește convingerea și, în orice caz, se fac încercări de a se sugera convingerea că ratificarea acordurilor de la Paris ar constitui pasul inițial potrivit către tratative nu numai în problema germană ci și în celelalte probleme. Această teză este fundamental greșită. Ea este răspîndită de cei care se tem de reacția opiniei publice știind că aceasta cere tot mai insistent tratative pentru reglementarea problemei germane și a celorlalte probleme internaționale. Ei vor să înșele astfel opinia publică.

Aceasta este poziția conducătorilor politicii americane, engleze și franceze, fără a mai vorbi de Adenauer. De curînd această poziție a fost din nou exprimată de președintele Eisenhower într-o conferință de presă la Washington, ca răspuns la propunerea primului ministru Mendès-France de a organiza anul viitor o întîlnire a celor patru puteri. Chiar la începutul declarației sale, președintele Eisenhower a spus că una din condițiile realizării unei asemenea întîlniri este ratificarea prealabilă a acordurilor de la Paris. Același lucru l-au declarat premierii Franței și Angliei. La baza acestei declarații stă cunoscuta teză cu privire la necesitatea ducerii de tratative de pe așa-zisele poziții de forță.

In primul rînd aș vrea să spun cîteva cuvinte despre acei care trag foloase din această politică de pe poziții de forță. In condițiile existente — înarmarea Germaniei occidentale înseamnă o modificare a raportului de forțe în rîndurile statelor occidentale în detrimentul Franței și Marii Britanii, alături de care se ridică pe neașteptate un partener înarmat și care se înarmează într-un ritm tot mai rapid. Datorită strînsei legături a acestui partener cu Washingtonul, poziția lui printre celelalte puteri occidentale se va întări tot mai mult. Astfel, duo-ul Washington-Bonn va putea într-adevăr acționa de pe poziții de forță — în mai mare măsură decît pînă acum — însă aceasta față de aliații lui de la Paris și Londra, fără a mai vorbi de Bruxelles, Roma și Haga.

Dar, politicienii care consideră că pot fi duse tratative cu Uniunea Sovietică și țările lagărului păcii de pe poziții de forță nu sînt decît niște visători incorigibili pe care istoria nu i-a învățat nimic. Puternicul lagăr al statelor iubitoare de pace, care numără în prezent 900.000.000 de oameni, cuprinde două continente și este pătruns de voința de pace, dovedește neîncetat că este gata să ducă tratative cu toate statele în vederea consolidării păcii, proclamă și traduce în fapt lozinca coexistenței tuturor statelor, indiferent de orînduirea lor.

Cercurile agresive ale puterilor occidentale trebuie însă să înțeleagă limpede că acela care va promova o politică de pe poziții de forță va întîmpina în calea sa forța lagărului păcii și a popoarelor sale unite în hotărîrea fermă de a găsi noi forme de coordonare în domeniul organizării forțelor lor armate și alte măsuri îndreptate spre apărarea frontierelor, securității și independenței lor.

Dealtfel nu este greu de arătat că adepții așa-zișelor tratative de pe poziții de forță se îndeletnicesc cu o echilibristică verbală pe care fiecare o va putea descifra. Ei spun că năzuiesc spre tratative pentru a asigura popoarelor pacea și securitatea și în acest scop intenționează să reînvie wehrmachtul care subminează pacea și nimicește securitatea. Ei spun că vor să reglementeze problema germană; în acest scop ei intenționează să reînvie wehrmachtul care va face cu neputință reglementarea pașnică a problemei germane.

Pentru a camufla și mai mult aceste vicleșuguri politice ale lor, politicienii blocului atlantic au scos din nou la lumina zilei născocirea despre pretinsul pericol de agresiune din partea statelor lagărului păcii. Aceasta este una din cele mai stupide și absurde născociri ale propagandei imperialiste.

Este surprinzător că tocmai acei care de mulți ani nu fac altceva decît să răspîndească propaganda de război atribuie lagărului păcii un caracter agresiv.

Și aceasta nu este numai o propagandă odioasă care înveninează atmosfera internațională și încearcă să prindă popoarele în mreaja minciunii. Războaiele sînt provocate de acei care își leagă de ele anumite interese. Cine, așa dar, este interesat în înarmări și războaie? Cui aduc uriașe profituri războiul și acapararea de teritorii străine? Răspunsul este simplu: Acestea sînt, în primul rînd, concernele producătoare de armament și întreprinderile legate de ele, cărora orice război le aduce profituri de miliarde. Iată profitorii principali ai acestei afaceri sîngeroase. Nu degeaba în anii dintre cele două războaie li s-a dat denumirea bine potrivită de negustori de moarte.

Propovăduitorii remilitarizării Germaniei occidentale recunosc cinic că în înarmarea Germaniei occidentale sînt interesați, printre alții, industriașii englezi deoarece aceasta va duce la trecerea parțială a industriei vest-germane pe picior de război și va micșora astfel pericolul concurenței exportului vest-german pe piețele mondiale. Să-i lăsăm pe germani să producă arme și mijloace de distrugere, deși din cauza lor pot pieri locuitorii ai insulelor britanice, englezi și englezoaice, așa cum s-a mai întîmplat în 1914—1918 și în 1939—1945. Pentru aceste cercuri însă este important doar ca în buzunarele fabricanților de mărfuri engleze de export să intre mari profituri, deoarece va slăbi poate concurența germană care va fi ocupată cu producția de tunuri, de bombe, de proiectile dirijate V—1, V—2 și chiar de bombe atomice. Printre false argumente cu care politicienii occidentali încearcă să adoarmă opinia publică sînt și teorii fataliste răspîndite de pildă în Franța, care atribuie evenimentelor un caracter de neînlăturat și după care înarmarea Germaniei occidentale ar fi un lucru inevitabil.

Primul ministru francez încearcă chiar să motivoze prin aceasta necesitatea unei apropieri franco-germane. Este ciudată această formă de apropiere bazată pe înarmarea acestor forțe care sînt dușmane de moarte ale Franței, în loc de a dezvolta formele de colaborare internațională care servesc unei reale apropieri între popoare.

Teoria inevitabilității înarmării Germaniei este fatalismul de la Sedan, fatalismul înfringerii, pretins, inevitabile a francezilor. Pînă în prezent istoria Franței n-a cunoscut alt rezultat al creșterii militarismului german și niciodată nu-l va cunoaște. Astfel, cînd primul ministru francez încearcă să motivoze necesitatea refacerii wehrmachtului, el își asumă prin aceasta răspunderea pentru reînvierea dușmanului de moarte al poporului său. Făcînd acest lucru premierul francez devine atît de amabil încît, ținînd seama de rolul său în restabilirea accelerată a wehrmachtului, el dă „permisiunea" sa pentru crearea așa-numitului „bloc răsăritean" arătînd astfel cine este interesat de fapt în existența a două grupări militare opuse în Europa. Această teză însă care are, chipurile, un caracter fatalist și care justifică pretinsa inevitabilitate a reînvierii militarismului german se bazează pe un fals grosolan, deoarece după cel de al doilea război mondial s-au ivit condițiile care au făcut cu putință ca militarismul german să fie stîrpit și făcut inofensiv odată pentru totdeauna. Și iată, de data aceasta același militarism este infiltrat în Germania occidentală în mod conștient și intenționat de către cercurile agresive atlantice, este propagat și crescut cu grijă ca să prindă rădăcini, să se dezvolte și să înflorească vijelios. Niciodată poate n-a existat în istorie un exemplu de încercare mai conștientă de a reda vieții forțe dușmănoase care atît de recent au fost învinse în urma unui război lung și ruinător. Ca să nu mai existe nici un fel de îndoieli trebuie spus cu toată hotărîrea cine pregătește lumii o nouă catastrofă: sînt aceia care reînvie cu bună știință pe dușmanul omenirii — militarismul hitlerist.

Împotriva acestei politici, politică de război, de profituri de război și de cursă a înarmărilor se pronunță lagărul păcii a cărei forță principală este Uniunea Sovietică.

Eforturile depuse de Uniunea Sovietică în această direcție au un lung istoric. Ele continuă de 37 de ani. Uniunea Sovietică a dus această luptă (conferințele internaționale începînd cu cea de le Genova în 1922, urmînd cu Geneva în 1928-1932 și Londra în 1933). Ea a dus această luptă cu dîrzenie în anii creșterii pericolului agresiunii hitleriste pronunțîndu-se cu fermitate împotriva violenței și acțiunilor ilegale săvîrșite rînd pe rînd față de victimile celui de al treilea Reich, oferind ajutorul său Cehoslovaciei și Poloniei care se aflau în primejdie în ajunul invaziei hitleriste. Uniunea Sovietică a prezentat planuri și propuneri concrete cu privire la organizarea unui sistem de securitate colectivă împotriva agresorului în timp ce puterile occidentale au zădărnicit aceste planuri și propuneri, sprijinind forțele agresiunii și netezind calea spre cel de al doilea război mondial. In anii războiului împotriva hitlerismului. Uniunea Sovietică a fost forța hotărîtoare care a contribuit la eliberarea popoarelor europene și la restabilirea păcii în Europa. Iar din ziua terminării operațiunilor militare Uniunea Sovietică luptă neobosit și consecvent pentru întărirea păcii; ea duce această luptă la toate conferințele internaționale, la Organizația Națiunilor Unite; această luptă se manifestă la fiecare pas în activitatea sa diplomatică.

După aceste principii de politică externă se călăuzesc toate țările lagărului păcii, iar printre ele și Polonia. Poziția noastră de nezdruncinat în problema apărării păcii și securității internaționale este strîns legată de năzuința spre ridicarea neîncetată a nivelului de trai, a culturii și bunăstării întregului popor. Principiul securității colective și-a găsit oglindirea în primul document politic al Poloniei renăscute — manifestul Comitetului polonez de eliberare națională.

O contribuție a Poloniei la cauza securității în Europa o constituie tratatele ei de alianță și asistență mutuală cu Uniunea Sovietică și cu țările de democrație populară. O contribuție a Poloniei la cauza securității europene o constituie colaborarea noastră prietenească cu R.D. Germană. Fixarea frontierei noastre pe Oder și Neisse a lipsit forțele agresive germane de un cap de pod pentru „marșul spre răsărit". Frontiera noastră de neclintit de pe Oder și Neisse constituie în prezent un element esențial al păcii și securității în Europa și factorul principal al colaborării pașnice cu poporul german.

Polonia a propus de asemenea Franței încheierea unui tratat de alianță și asistență mutuală care ar putea întări securitatea ambelor țări și prin urmare securitatea în Europa.

Politica de pace a Poloniei și-a găsit oglindirea în notele trimise țărilor limitrofe cu Germania, precum și marilor puteri. In notele sale, Polonia a chemat la reglementarea pașnică a problemei germane. In declarațiile sale din 9 martie, 8 august și 16 noiembrie, a. c., Polonia a sprijinit, în interesul securității europene, inițiativa Uniunii Sovietice în problema creării unui sistem de securitate colectivă în Europa. Cauzei întăririi păcii îi servește de asemenea participarea activă a Poloniei la numeroase organizații internaționale.

Popoarele Europei care astăzi — după zece ani — simt încă urmările grele ale celui de al doilea război mondial și povara încordării internaționale provocată de politica „războiului rece" deslănțuit și dus de statele occidentale — doresc fierbinte asigurarea unei păci și securități trainice pe continentul nostru. Singura cale justă pentru atingerea acestui scop este crearea unui sistem general de securitate colectivă. Sistemul securității colective apropie popoarele, înlătură încordarea în relațiile internaționale, duce la dezarmare. Iată platforma formulată de Uniunea Sovietică și de celelalte țări ale lagărului păcii.

Greșesc însă acei care sînt dispuși să considere mina pe care țările noastre le-o întind cu scopuri pașnice — drept o manifestare de slăbiciune sau o înclinare spre renunțarea la drepturile noastre suverane. Nu există nimic mai fals decît o asemenea concluzie. Coexistența, firește, nu poate însemna dictatul unei părți față de cealaltă. Sînt cu totul înșelătoare calculele privind posibilitatea sau reușita unor convorbiri de pe poziții de forță cu țările noastre.

Trebuie spus clar și precis guvernelor și parlamentelor Europei occidentale ce primejdie implică ratificarea acordurilor cu privire la înarmarea Germaniei occidentale.

Trebuie de asemenea subliniat că greșesc guvernele acelor state care consideră că dacă ele se vor da în lături de la participarea la asigurarea securității și vor rămîne de o parte, aceasta le va apăra de consecințele remilitarizării Germaniei. Soarta pe care au avut-o state ca Belgia, Olanda, Danemarca și Norvegia în războiul trecut constituie o pildă grăitoare. Militarismul german este un dușman al tuturor țărilor. Dacă în ciuda întregii experiențe istorice a popoarelor, dacă în ciuda opiniei publice din țările europene, politicienii occidentali vor obține ratificarea acordurilor de la Paris, se va crea o situație nouă necesitînd adoptarea unor noi metode și mijloace pentru asigurarea securității țărilor iubitoare de pace. Noua situație va cere, fără îndoială sporirea forțelor de apărare ale țărilor noastre.

Guvernul Republicii Populare Polone are o poziție absolut precisă în această problemă.

Noile măsuri trebuie să fie eficiente și trebuie să corespundă pe deplin cerințelor apărării popoarelor noastre împotriva pericolului care decurge din înarmarea Germaniei occidentale.

Eficacitatea măsurilor adoptate de noi va fi mai mare în cazul cînd statele care promovează o politică de pace și securitate internațională își vor uni eforturile pentru a preîntîmpina un nou pericol, cînd va fi înfăptuită coordonarea acestor eforturi, cînd se vor preciza formele organizatorice de unire a măsurilor noastre de apărare.

In numele delegației guvernului Republicii Populare Polone îmi exprim convingerea că în această privință actuala conferință va preciza o orientare de comun acord a acțiunilor și eforturilor noastre comune în vederea apărării popoarelor noastre împotriva agresiunii.

In fața pericolului care decurge din înarmarea revanșarzilor neohitleriști, în fața pericolului unei noi agresiuni germane, poporul polonez este unit, strîns închegat și ferm hotărît să facă tot ce-i va cere situația creată pentru a preîntîmpina acest pericol, pentru a apăra împotriva agresiunii munca sa pașnică, dezvoltarea continuă a țării, creșterea nivelului de trai și a bunăstării poporului și să-și aducă contribuția la cauza apărării păcii.

Unitatea poporului polonez în această problemă este o unitate bazată pe experiența istoriei, o unitate cu toate popoarele care sînt de asemenea gata să apere pacea și securitatea, o unitate care exprimă solidaritatea deplină cu întregul lagăr al păcii, cu Uniunea Sovietică și cu țările care luptă pentru pace.

Aniversarea proclamării R. F. P. Iugoslavia

La 29 noiembrie, popoarele Iugoslaviei au sărbătorit marea lor sărbătoare națională — aniversarea proclamării Republicii.

Cu prilejul acestei sărbători, poporul romîn salută poporul iugoslav pentru eroismul dovedit în luptele grele pentru eliberarea țării sale de sub jugul hitlerist.

Armata populară de eliberare a Iugoslaviei și formațiile de partizani au acționat ani în șir, în condiții aspre, în spatele frontului armatelor cotropitoare ale fascismului german și italian, dîndu-le grele lovituri. Sute de mii de bravi soldați și partizani au căzut în bătălii înverșunate cu un inamic mult superior, dar au biruit.

In urma loviturii date forțelor hitleriste în regiunea Iași-Chișinău, Armata Sovietică a înfrînt și nimicit un mare grup de armate fasciste și a dat posibilitate popoarelor Romîniei și Bulgariei să scuture jugul hitlerist. Soarta forțelor germane din Balcani a fost pecetluită. In scurtă vreme, Armata Sovietică a ajuns la frontierele Iugoslaviei și cu asentimentul și sprijinul popoarelor iugoslave a trecut la urmărirea inamicului pe teritoriul iugoslav. Locuitorii satelor și orașelor iugoslave au întîmpinat cu bucurie pe ostașii sovietici.

Prin lovituri concomitente și coordonate, trupele sovietice și forțele armate iugoslave au eliberat Belgradul și au izgonit pe cotropitorii fasciști din Iugoslavia. Prin jertfa lor cei mai buni fii ai celor două popoare au consfințit frăția de arme sovieto-iugoslavă.

Lupta popoarelor Romîniei și Iugoslaviei, alături de marele popor sovietic, împotriva dușmanului comun, fascismul german, a dus la cucerirea independenței naționale a țărilor noastre.

Astăzi se ivește însă din nou pericolul reînvierii fascismului și militarismului german. Puterile imperialiste duc aceeași politică pe care au dus-o și după terminarea primului război mondial, cînd au dat sprijin masiv militariștilor germani. Din nou planează asupra țărilor Europei spectrul militarismului german.

Poporul romîn nu poate uita cît a avut de suferit sub cizma militariștilor hitleriști cînd au pierit peste jumătate de milion de oameni și nu poate uita nici pagubele materiale uriașe cauzate de distrugerile și jaful hitleriștilor, pagube care s-au ridicat la peste 10.000 de miliarde de lei în prețurile anului 1945. Nici popoarele iugoslave nu pot uita jertfa celor 350.000 soldați iugoslavi căzuți în luptele cu fasciștii germani și italieni și nici faptul că în timpul ocupației militariștilor germani au murit peste 1.700.000 de oameni, ceea ce reprezenta 10,8 la sută din numărul total al populației Iugoslaviei de dinainte de război.

Popoarele noastre, ca și atîtea alte popoare europene, au suferit cumplit de pe urma militarismului german. Iată de ce lupta împotriva pericolului reînvierii militarismului german și pentru securitatea colectivă în Europa găsește adeziunea tuturor popoarelor europene. Interesele vitale ale popoarelor Europei sînt legate în mod strîns de rezolvarea pașnică și democratică a problemei germane. Învățămintele istoriei arată popoarelor că singura cale de evitare a primejdiei unei agresiuni este calea securității colective.

La Moscova are loc actualmente conferința europeană în problema creării unui sistem de securitate colectivă în Europa. Acționînd în comun, popoarele europene vor putea împiedica refacerea militarismului german și preîntîmpina primejdia unei agresiuni în Europa.

Securitatea colectivă în Europa este strîns legată de problema normalizării relațiilor între țări. Colaborarea între poporul romîn și popoarele iugoslave corespunde intereselor păcii în Balcani și în întreaga lume.

Cu prilejul sărbătorii naționale a Iugoslaviei — Ziua Republicii — poporul romîn urează pace și prosperitate poporului iugoslav — de care-l leagă o seculară prietenie.

I. ȘTEFANESCU

Conferința unională a constructorilor din U.R.S.S.

MOSCOVA 30 (Agerpres). — TASS transmite: La 30 noiembrie, s-a deschis la Moscova, în palatul mare al Kremlinului, conferința unională a constructorilor. Conferința a fost convocată de Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S.

La lucrările conferinței iau parte conducătorii Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și ai guvernului sovietic: N. A. Bulganin, K. E. Voroșilov, L. M. Kaganovici, G. M. Malenkov, V. M. Molotov, M. G. Pervuhin, M. Z. Saburov, N. S. Hrusciov, P. K. Ponomarenko, P. N. Pospelov, M. A. Suslov, N. N. Șatalin.

Constructorii sovietici au întîmpinat cu căldură pe colegii lor din străinătate, sosiți din China, Polonia, R.D. Germană, Cehoslovacia, Romînia, Ungaria, Bulgaria, Albania, R.P.D. Coreeană, Mongolia.

In cadrul conferinței vor fi dezbătute opt rapoarte privind diferite probleme de construcție.

Răspunsul guvernelor S. U. A., Franței și Angliei la notele guvernului sovietic din 23 octombrie și 13 noiembrie a. c.

MOSCOVA 30 (Agerpres). — TASS transmite: La 29 noiembrie, ambasadele S.U.A., Franței și Angliei la Moscova au trimis prin poștă Ministerului Afacerilor Externe al U.R.S.S. textele notelor de răspuns ale guvernelor acestor țări la notele guvernului sovietic din 23 octombrie și 13 noiembrie a.c.

In aceste note cu conținut analog, guvernele S.U.A., Franței și Angliei declară că sînt hotărîte „să pună cît mai repede în aplicare acordurile de la Paris".

Declarînd că doresc „să rezolve problemele litigioase pe calea tratativelor duse în spiritul respectării reciproce a intereselor fundamentale ale tuturor participanților", guvernul S.U.A., precum și guvernele Franței și Angliei afirmă totodată că, după părerea lor, în prezent n-ar exista „baza necesară pentru succesul unei conferințe atît pentru Germania sau Austria, cît și pentru celelalte aspecte ale securității europene".

In încheiere, în notele de răspuns se arată că guvernele sus-amintitelor trei puteri consideră că este cu putință să se țină o conferință a celor patru miniștri ai Afacerilor Externe după crearea unei asemenea baze — „de îndată ce se va constata că există o perspectivă reală de a găsi soluții și după ratificarea acordurilor de la Paris de către statele respective".

In ce privește conferința țărilor europene pentru crearea unui sistem de securitate colectivă, guvernele celor trei puteri declară în notele lor că, după părerea lor, este posibilă și „o conferință mai largă a puterilor europene și a altor state interesate". Și de data aceasta însă se face o rezervă în sensul că o asemenea conferință poate fi ținută numai după conferința celor patru miniștri ai Afacerilor Externe și dacă aceasta „se va dovedi utilă".

Răspunsul guvernelor unor puteri occidentale la nota guvernului sovietic din 13 noiembrie a. c.

MOSCOVA 30 (Agerpres) TASS transmite: La 29 noiembrie, Ministerul Afacerilor Externe al U.R.S.S. a primit din partea ambasadelor și legațiilor respective la Moscova notele de răspuns ale guvernelor Danemarcei, Norvegiei și Belgiei la nota guvernului Uniunii Sovietice din 13 noiembrie a.c.

In aceste note, guvernele sus-amintite, respingînd propunerea guvernului sovietic de a participa la o conferință pe întreaga Europă în problema creării unui sistem de securitate colectivă în Europa, își motivează neparticiparea la conferință prin aceleași argumente care sînt formulate în notele de răspuns ale guvernelor S.U.A., Angliei și Franței.

In aceeași zi, note de răspuns analoage din partea guvernelor Italiei, Islandei, Turciei și Luxemburgului au fost remise reprezentanților diplomatici ai U.R.S.S. în aceste țări.

Ședința ordinară a Consiliului Aliat pentru Austria

VIENA 30 (Agerpres). — TASS transmite: La 26 noiembrie a avut loc o ședință ordinară a Consiliului Aliat pentru Austria, prezidată de R. Lalouette, locțiitorul Inaltului Comisar al Franței.

La ședință au participat I. I. Ilicev, Inaltul Comisar al U.R.S.S., G. Wallinger, Inaltul Comisar al Angliei și J. Penfield, Inaltul Comisar ad-interim al S.U.A.

In cadrul ședinței, I. I. Ilicev, Inaltul Comisar al U.R.S.S., a făcut o declarație în care se spune:

„După cum se știe hotărîrea Consiliului Aliat din 10 decembrie 1945 „cu privire la interzicerea oricărei activități militare în Austria" nu permite guvernului austriac să desfășoare nici un fel de pregătiri militare sau vreo altă activitate militară.

Totuși, în ciuda acestei hotărîri, guvernul austriac ia intense măsuri pentru crearea unor formații militare în zonele occidentale ale Austriei. Astfel, afară de jandarmeria și poliția obișnuită care există în Austria și care au un efectiv de peste 30.000 oameni, guvernul austriac a creat, sub forma unor școli de jandarmi, formații militare cu un efectiv de opt batalioane de infanterie, un batalion de geniu, trei companii de trupe blindate, precum și alte formații auxiliare. Trei batalioane de infanterie și batalionul de geniu au fost formate în cursul acestui an.

Deși Consiliul Aliat a hotărît la 10 aprilie 1946 să îngrădească armamentul poliției și jandarmeriei austriace la carabine și pistoale, formațiile militare amintite sînt înarmate cu puști-mitraliere, mitraliere, arme antitanc și automobile blindate.

Trebuie subliniat de asemenea că proiectul bugetului federal pe anul 1955 prevede alocații în sumă de 187,5 milioane șilingi pentru instruirea așa-numitului corp de pază prin care se subînțeleg formațiile militare enumerate mai sus, deoarece pentru întreținerea jandarmeriei obișnuite bugetul prevede fonduri separate. Aceasta înseamnă că guvernul austriac alocă fățiș fonduri pentru cheltuieli militare". Avînd în vedere cele expuse mai sus, guvernul sovietic a propus Consiliului Aliat să adopte următoarele hotărîri:

„Consiliul Aliat atrage atenția guvernului austriac asupra faptului că prin hotărîrea Consiliului Aliat din 10 decembrie 1945 este interzisă în Austria orice activitate militară.

De aceea, Consiliul Aliat obligă guvernul austriac să dizolve toate formațiile militare existente în zonele occidentale ale Austriei sub forma așa-numitelor „școli de jandarmi", precum și să desființeze serviciul 5/11 de pe lîngă Ministerul Afacerilor Interne al Austriei și să nu admită crearea unor asemenea formații și organe sub nici o formă".

Cu toate că au recunoscut importanța problemei ridicate de Inaltul Comisar al U.R.S.S. referitoare la încălcarea de către guvernul austriac a hotărîrii Consiliului Aliat din 10 decembrie 1945 „Cu privire la interzicerea oricărei activități militare în Austria", reprezentanții puterilor occidentale au refuzat să sprijine această propunere.

Avînd în vedere cele spuse mai sus, reprezentantul sovietic a propus să se înființeze o comisie specială alcătuită din reprezentanții celor patru puteri ocupante pentru a verifica activitatea așa-numitelor „școli de jandarmi" și a serviciului 5/11 de pe lîngă Ministerul Afacerilor Interne al Austriei. Materialele acestei comisii vor trebui să fie examinate la o ședință a directoratului militar al Comisiei aliate. Reprezentanții puterilor occidentale au refuzat să sprijine și această propunere, fără să prezinte vreun argument cît de cît convingător.

In străduința de a obține o hotărîre unanimă în această problemă importantă, reprezentantul sovietic a făcut o nouă propunere de compromis: directoratul militar să fie însărcinat să procedeze la verificarea activității așa-numitelor „școli de jandarmi" și a serviciului 5/11 de pe lîngă Ministerul Afacerilor Interne din Austria și să prezinte un raport Consiliului Aliat despre rezultatele acestei verificări.

Lalouette, locțiitorul Inaltului Comisar al Franței, a propus ca unul din directori să fie însărcinat în numele Consiliului Aliat, să examineze această problemă.

Reprezentanții S.U.A. și Angliei însă, s-au opus în mod categoric adoptării propunerii reprezentantului sovietic și nici nu au acceptat ca această problemă să fie trimisă spre examinare directoratului, după cum a propus reprezentantul Franței. O astfel de poziție a reprezentanților american și englez ilustrează în mod grăitor tendința lor de a încuraja activitatea ilegală a guvernului austriac desfășurată în zonele occidentale, în vederea creării de formații militare.

Avînd în vedere poziția sus-amintită a reprezentanților S.U.A. și Angliei, nu s-a putut ajunge la o hotărîre de comun acord în problema aflată în discuție.

Consiliul Aliat a luat act de hotărîrea comitetului executiv de a aproba o serie de decrete departamentale, precum și acordurile dintre Austria și Danemarca cu privire la schimbul de muncitori-stagiari, acordul de garanție în legătură cu primirea de către Austria a unui împrumut din partea Băncii internaționale de reconstrucție și dezvoltare pentru construirea centralei electrice de la Reiseck-Kreiseck.

Riposta dată de populația Germaniei occidentale politicii agresive a lui Adenauer

BERLIN 30 (Agerpres). — Rezultatele alegerilor care au avut loc în landurile Bavaria și Hessen se află în centrul atenției presei vest-germane.

In comparație cu alegerile din 1953, partidul creștin-democrat al lui Adenauer a pierdut în landul Hessen peste 240.000 voturi. Partidul creștin-democrat a întrunit în actualele alegeri doar 24,1 la sută din voturi față de 33,2 la sută în 1953. O mare înfrîngere a suferit partidul creștin-democrat al lui Adenauer și în landul Bavaria. In 1953, el obținuse în acest land 47,9 la sută din voturi. Numărul voturilor obținute la actualele alegeri a scăzut la 38 la sută.

In ciuda teroarei dezlănțuite împotriva organizațiilor democratice, în ciuda campaniei anticomuniste care s-a întețit odată cu începerea procesului de la Karlsruhe, numărul voturilor întrunite de Partidul Comunist din Germania este cu 30 la sută mai mare în comparație cu 1953. Dar în conformitate cu legea reacționară elaborată de clica de la Bonn, Partidul Comunist din Germania n-a obținut nici un mandat în alegerile pentru landtagul din Hessen. In virtutea aceleiași legi electorale reacționare, partidul lui Adenauer, deși a pierdut peste 240.000 voturi, va avea cu 12 mandate mai mult. Un succes important în alegeri l-a obținut Partidul social-democrat din Germania care în cadrul campaniei sale electorale a promis populației să ia atitudine împotriva remilitarizării, pentru o politică de reunificare pașnică a Germaniei. Partidul social democrat a cîștigat 202.000 voturi.

Agențiile de presă occidentale recunosc în unanimitate că alegerile din Hessen și Bavaria au constituit o grea înfrîngere pentru Adenauer. „Creștin-democrații lui Adenauer, subliniază Associated Press, au pierdut teren la alegerile din Bavaria și Hessen". Aceeași agenție de presă recunoaște că pierderile suferite de partidul creștin-democrat sînt o consecință directă a faptului că marea majoritate a populației vest-germane se împotrivește politicii de reînarmare preconizată de partidul lui Adenauer. „Micșorarea influenței creștin-democraților, arată Associated Press, constituie un avertisment adresat lui Adenauer că mulți germani se împotrivesc cererii sale de a-i face din nou soldați". Subliniind că „creștin-democrații își pun pierderile pe seama acuzațiilor social-democraților după care reînarmarea înainte de negocieri cu U.R.S.S. ar duce la un nou război", Associated Press arată că problema reînarmării a stat în centrul atenției alegătorilor.

Un vapor danez bombardat de gomindanești

HAGA 30 (Agerpres). — Postul de radio Hilversum a transmis următoarea știre: La Honkong a sosit nava de transport daneză „Emilia Mersk", care la 28 noiembrie a fost supusă la 80 de mile est de portul Amoj, unui foc de artilerie din partea bateriilor de coastă gomindaniste. Căpitanul vasului a declarat că înainte ca bateriile de coastă să fi deschis focul, de-asupra navei a zburat un avion. Nava n-a suferit nici o avarie de pe urma bombardamentului.

Nava daneză efectuează curse regulate între Japonia și țările din sud-estul Asiei.

In cîteva rînduri

● *La 28 noiembrie a.c. a fost semnat la Kabul un protocol cu privire la schimbul comercial între U.R.S.S. și Afganistan pentru o nouă perioadă de timp.*

● *La Delhi s-a deschis cea de a doua conferință pe întreaga Indie a Asociației pentru relațiile culturale indiano-sovietice. La invitația asociației, la lucrările conferinței participă o delegație a V.O.K.S.-ului, în frunte cu academicianul Titin.*

● *In cursul zilei de 29 noiembrie a început în fața unui tribunal militar din localitatea Udja, procesul intentat unui grup de 96 patrioți marocani, deținuți de autoritățile franceze încă din luna august 1953.*

● *Furtuna care bîntuie fără încetare de două zile în Oceanul Atlantic, în apropierea coastelor Angliei, continuă să devasteze regiuni întinse din partea de vest a țării. Vîntul care suflă cu o intensitate de 120—150 kilometri pe oră a distrus toate liniile de comunicație telefonică și telegrafică din această regiune, pricinuind în același timp pagube însemnate semănăturilor. Traficul fluvial și maritim din vestul țării este întrerupt aproape în întregime.*

● *Publicația Ministerului Comerțului Exterior din S.U.A. Foreing Commerce Weekly, anunță că recolta de grîu a Canadei pe anul 1954 este cu 50% inferioară mediei din ultimii trei ani.*

Delegația R.P. Romîne a depus o coroană la Mausoleul lui V. I. Lenin și I. V. Stalin

MOSCOVA 30 (Agerpres). — La 30 noiembrie, delegația Republicii Populare Romîne la Conferința țărilor europene pentru asigurarea păcii și securității în Europa a fost la Mausoleul V. I. Lenin și I. V. Stalin și a depus o coroană de flori cu următoarea inscripție: „Lui Lenin și Stalin — întemeietorii Marii Uniuni Sovietice, bastionul invincibil al păcii și independenței popoarelor. Din partea guvernului Republicii Populare Romîne".

La depunerea coroanei de flori au asistat: Chivu Stoica, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Romîne — șeful delegației; Simion Bughici, ministrul Afacerilor Externe al Republicii Populare Romîne; Grigore Preoteasa, prim locțiitor al ministrului Afacerilor Externe al Republicii Populare Romîne, Ion Rab, ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Populare Romîne în U.R.S.S., membrii delegației, precum și personalul ambasadei și alte personalități.

Sosirea primului ministru al Birmaniei în R. D. Vietnam

HANOI 30 (Agerpres). — CHINA NOUA transmite: La 29 noiembrie au sosit la Hanoi, capitala Republicii Democrate Vietnam, primul ministru al Birmaniei, U Nu și soția sa. El se află în drum spre R. P. Chineză, pe care o vizitează în urma invitației guvernului Republicii Populare Chineze.

Primul ministru U Nu este însoțit de U Myint Thein, fostul ambasador al Birmaniei la Pekin, colonelul Aung Gyi, ofițeri de stat major și de personalități din Ministerul de Război al Birmaniei.

La aeroportul Gia Lam, primul ministru al Birmaniei, U Nu, a fost salutat de către Fam Van Dong, vicepreședinte al consiliului de miniștri și ministru al Afacerilor Externe al R. D. Vietnam.

Intr-o scurtă cuvîntare rostită la aeroport, U Nu și-a exprimat satisfacția pentru faptul că în drum spre R. P. Chineză va avea posibilitatea să se întîlnească cu președintele R. D. Vietnam, Ho Și Min. Premierul birman a subliniat că în cadrul întrevederii pe care o va avea cu președintele Ho Și Min, se vor discuta probleme de interes comun pentru R. D. Vietnam și Birmania.

Au fost intonate imnurile naționale ale Birmaniei și Republicii Democrate Vietnam. Primul ministru al Birmaniei, U Nu, însoțit de Fam Van Dong, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri a trecut în revistă garda de onoare.

★

HANOI 30 (Agerpres). — CHINA NOUA transmite: La 29 noiembrie, Ho Și Min, președintele Republicii Democrate Vietnam, a oferit un banchet în cinstea lui U. Nu, primul ministru al Birmaniei.

Au luat parte la banchet: U Hla Maung, ambasadorul Birmaniei în R. P. Chineză și soția sa; U Myint Thein, fost ambasador al Birmaniei în R. P. Chineză; U Win Pe, secretarul Consiliului de Miniștri al Birmaniei, U Thant, secretarul primului ministru birman — și alții.

Au mai participat la banchet: Fam Van Dong, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri și ministru al Afacerilor Externe al R. D. Vietnam, Vo Nguyen Giap, ministrul Apărării Naționale și comandant suprem al Armatei Populare Vietnameze etc.

Au mai luat parte: Lo Gui-bo, ambasadorul R. P. Chineze în R. D. Vietnam și soția sa; Ciun Min-tao, ambasadorul R. P. Chineze în Birmania și soția sa; A. A. Lavrișcev, ambasadorul Uniunii Sovietice în R. D. Vietnam etc.

La banchet, președintele Ho Și Min a rostit o cuvîntare iar primul ministru U Nu a răspuns. Înainte de banchet, președintele Ho Și Min a avut o convorbire cu primul ministru U Nu.

Comunicatul comun dat publicității în legătură cu întrevederea dintre Ho Și Min și U Nu

HANOI 30 (Agerpres). — Agenția Vietnameză de Informații a transmis textul comunicatului comun dat publicității la 29 noiembrie în legătură cu întrevederea care a avut loc la Hanoi între președintele Republicii Democrate Vietnam, Ho Și Min și primul ministru al Uniunii Birmane, U Nu:

La 29 noiembrie a avut loc o întrevedere între președintele Ho Și Min și primul ministru U Nu în cadrul căreia s-au discutat diferite probleme de interes comun pentru Vietnam și Birmania. Președintele Ho Și Min și primul ministru U Nu au insistat îndeosebi asupra consolidării păcii în Indochina, pentru a da posibilitatea popoarelor indochineze să trăiască și să se dezvolte în deplină libertate, fără nici o intervenție din afară, aducîndu-și contribuția la apărarea păcii în Asia de sud-est și în întreaga lume.

Președintele Ho Și Min și primul ministru U Nu au subliniat deplina unitate de vederi care există între guvernul Republicii Democrate Vietnam și guvernul Uniunii Birmane cu privire la cele cinci principii ale coexistenței pașnice, formulate în declarațiile comune ale primilor miniștri ai R. P. Chineze și Indiei și R. P. Chineze și Birmaniei, și au arătat că aceste principii ar trebui aplicate în relațiile între R. D. Vietnam și Birmania, cît și în relațiile între alte țări.

Atît președintele Ho Și Min cît și primul ministru U Nu și-au exprimat încrederea că prietenia dintre R. D. Vietnam și Birmania va fi întărită și că relațiile între cele două țări vor deveni și mai strînse.

Recepția oferită la Moscova cu prilejul celei de a 10-a aniversări a eliberării Albaniei

MOSCOVA 30 (Agerpres). — TASS transmite: La 29 noiembrie, M. Prifti, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Republicii Populare Albania în U.R.S.S. a oferit o recepție cu prilejul sărbătorii naționale — cea de a 10-a aniversare a eliberării Albaniei.

La recepție au participat: L. M. Kaganovici, V. M. Molotov, M. G. Pervuhin, M. P. Tarasov, vicepreședinte al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.; V.T. Latis, președintele Sovietului Naționalităților al Sovietului Suprem al U.R.S.S.; A. M. Puzanov, președintele Consiliului de Miniștri al R.S.F.S.R.; N. T. Kalcenko, președintele Consiliului de Miniștri al R.S.S. Ucrainene; K. T. Mazurov, președintele Consiliului de Miniștri al R.S.S. Bieloruse; M. A. Gedvilas, președintele Consiliului de Miniștri al R.S.S. Lituaniene; A. A. Miurisen, presedintele Consiliului de Miniștri al R.S.S. Estone; miniștrii U.R.S.S.: G. F. Alexandrov, P. I. Antropov, N. K. Baibakov, V. G. Bakaev, F. D. Varaksin, K. P. Gorșenin, N. A. Digai, V. P. Zotov, I. G. Kabanov, L. A. Korniet, P. F. Lomakov, I. I. Nosenko, A. S. Pavlenko, I. T. Skidanenko, S. M. Tihomirov, D. F. Ustinov, Z.A. Șaškov, A. G. Șeremetiev, P. A. Iudin, etc.

Printre oaspeți au fost de asemenea delegațiile care au sosit la Moscova pentru a participa la conferința țărilor europene pentru asigurarea păcii și securității în Europa: Republicii Populare Polone, în frunte cu I. Cyrankiewicz, președintele Consiliului de Miniștri; Republicii Democrate Germane, în frunte cu primul ministru O. Grotewohl; Republicii Populare Ungare, în frunte cu A. Hegedüs, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri; Republicii Cehoslovace, în frunte cu primul ministru V. Siroky; Republicii Populare Romîne, în frunte cu Chivu Stoica, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri; Republicii Populare Albania, în frunte cu M. Myftiu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri; Republicii Populare Bulgaria, în frunte cu A. Iugov, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri și reprezentantul Republicii Populare Chineze la conferința țărilor europene — Cian Ven-tian, ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Populare Chineze în U.R.S.S.

La recepție au participat de asemenea șefii reprezentanțelor diplomatice acreditați la Moscova, corespondenți ai presei sovietice și străine.

M. Prifti, ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Populare Albania în U.R.S.S. și V. M. Molotov, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și Ministru al Afacerilor Externe al U.R.S.S., au rostit cuvîntări.

Recepția s-a desfășurat într-o atmosferă de caldă prietenie.

Nota memorială a Guvernului Sovietic adresată Guvernului S. U. A. în problema folosirii energiei atomice în scopuri pașnice

MOSCOVA 30 (Agerpres). — TASS transmite: La 29 noiembrie, V. M. Molotov, Ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., a primit pe W. N. Walmsley, însărcinat cu Afaceri ad-interim al S.U.A. în U.R.S.S., și i-a înmînat o notă memorială a guvernului sovietic în problema folosirii energiei atomice în scopuri pașnice.

Nota memorială a guvernului sovietic este un răspuns la memorandumul corespunzător al guvernului S.U.A., remis la Washington la 3 noiembrie 1954 de secretarul de stat al S.U.A., Dulles, ambasadorului sovietic în S.U.A., G. N. Zarubin.

Rezultatele alegerilor pentru Adunarea Națională a R. Cehoslovace

PRAGA 30 (Agerpres). — Ceteka transmite Comunicatul Comisiei centrale electorale cu privire la alegerile pentru Adunarea Națională a Republicii Cehoslovace.

La 28 noiembrie, pe întreg teritoriul Republicii Cehoslovace au avut loc alegeri de deputați pentru Adunarea Națională.

Potrivit rezultatelor preliminare primite de Comisia centrală electorală de la cele 368 comisii electorale de circumscripții, la alegeri au participat 8.708.102 alegători, adică 99,1% din numărul total al alegătorilor cu drept de vot. Din numărul total de 8.708.102 buletine de vot, 8.673.616 au fost validate și 34.486 anulate. Pentru candidații Frontului Național au votat 8.482.894 alegători, adică 97,8%, împotrivă au votat 2,2% din alegători.

Rezultatele preliminare dovedesc că poporul muncitor al Cehoslovaciei a înțeles pe deplin marea importanță a alegerilor pentru Adunarea Națională și și-a exprimat din nou hotărîrea fermă de a construi socialismul și de a lupta pentru pace.

Semnarea planului pentru aplicarea convenției culturale cehoslovaco-romîne pe anul 1955

PRAGA 30 (Agerpres). — La Praga au avut loc între 24 și 29 noiembrie 1954, lucrările Comisiei mixte culturale cehoslovaco-romîne. Dezbaterile Comisiei s-au desfășurat într-o atmosferă prietenească și în ziua de 29 noiembrie a fost semnat planul pentru aplicarea Convenției culturale cehoslovaco-romîne pe anul 1955. Planul a fost semnat din partea cehoslovacă de către locțiitorul ministrului Învățămîntului, dr. K. Bedrna, iar din partea română de locțiitorul ministrului Culturii, N. Bellu. La semnare au fost prezenți: ambasadorul R.P. Romîne, Ion Nistor, locțiitorul ministrului culturii al R. Cehoslovace J. Taufer, membrii Comisiei mixte, reprezentanți ai Ministerului Afacerilor Externe și ai Academiei de Științe a R. Cehoslovace.

Declarația lui Aneurin Bevan

LONDRA 30 (Agerpres). — Agenția Presse Association anunță că luînd cuvîntul la 28 noiembrie în cadrul unui miting organizat de clubul laburist al universității din Oxford, deputatul laburist Aneurin Bevan a condamnat refuzul puterilor occidentale de a participa la conferința cu Uniunea Sovietică pentru rezolvarea pașnică a problemelor internaționale.

Bevan și-a exprimat nedumerirea că puterile occidentale resping invariabil toate propunerile Uniunii Sovietice și a criticat de asemenea pe unii liderii ai partidului laburist pentru ostilitatea lor față de Uniunea Sovietică.

Prînzul oferit de Urho Kekkonen în cinstea lui A. I. Mikoian

HELSINKI 30 (Agerpres). — TASS transmite: Urho Kekkonen, primul ministru al Finlandei, a oferit un prînz în cinstea lui A. I. Mikoian, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. Au fost de față Fagerholm, președintele Seimului; Kujala, al doilea vicepreședinte al Seimului; Virolainen, ministrul Afacerilor Externe; Simonen, ministrul Comerțului și Industriei; Skog ministrul Apărării; Leskinen, ministrul Afacerilor Interne; Henriksson, ministrul Justiției; Vennamo, al doilea ministru al Finanțelor, etc.

Din partea sovietică la prînz au fost de față: A. I. Mikoian, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și persoanele care-l însoțesc.

În cadrul prînzului, primul ministru Urho Kekkonen a rostit următoarea cuvîntare:

Îngăduiți-mi, domnule vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. ca în numele guvernului Finlandei să exprim mulțumirile noastre sincere pentru faptul că ați acceptat invitația guvernului nostru de a vizita Finlanda. Noi am vrut ca, cu prilejul lansării spărgătorului de gheață, comandat de Uniunea Sovietică, să vă oferim prilejul să cunoașteți la fața locului economia Finlandei.

În momentul de față noi avem prilejul să vă arătăm condițiile în care lucrează industria noastră și pe oamenii care răspund pentru desfășurarea în bune condiții a muncii din uzine, fabrici și birouri. Noi, finlandezii, vă primim, domnule Mikoian, cu o deosebită bucurie, deoarece dvs. ați manifestat întotdeauna față de noi o mare simpatie. Această simpatie pe care dvs. o manifestați față de noi și-a pus pecetea pe întreaga dezvoltare a relațiilor noastre comerciale. Între Finlanda și Uniunea Sovietică a existat o colaborare economică vie și rodnică, pentru care noul nostru acord pe cinci ani va constitui și în viitor o bază tranșică și stabilă.

Primul ministru a vorbit în continuare despre trăsăturile poporului finlandez care are o fire tăcută. Dar aceasta este numai o aparență, sub care cel ce știe să se apropie de noi, așa cum trebuie, va găsi omul viu, a continuat Kekkonen. La prietenie, noi finlandezii, răspundem cu prietenie, la încredere cu încredere. În relațiile comerciale cu autoritățile sovietice, în aplicarea acordurilor noastre comerciale noi ne-am convins adesea că voi aveți încredere în noi, în cuvintele și în munca noastră. Această atitudine pe care ați manifestat-o față de noi ne-a bucurat și a întărit dorința noastră de a fi într-adevăr demni de încrederea voastră și de a răspunde prin prietenie la prietenia manifestată față de noi. Dar relațiile economice nu constituie unica formă de colaborare dintre popoarele noastre. Noi constatăm cu satisfacție că relațiile noastre în domeniul culturii și vieții obștești s-au lărgit și s-au dezvoltat. Sperăm că și pe viitor vom merge pe calea acestei bune înțelegeri reciproce.

Cînd relațiile dintre două state vecine sînt de așa natură încît între ele domnește o pace trainică, încredere reciprocă și respect reciproc — acesta este rezultatul politicii relațiilor de bună vecinătate. Poporul finlandez, care își prețuiește independența, a învățat să aibă încredere în marea lui vecină și speră sincer că vom menține întotdeauna pacea și prietenia între țările noastre. Sîntem convinși că așa va fi, deoarece aceasta corespunde voinței ferme a popoarelor noastre.

Kekkonen a ridicat un toast pentru prietenia trainică dintre Finlanda și Uniunea Sovietică.

A. I. Mikoian, vicepreședintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., a rostit o cuvîntare de răspuns.

CHURCHILL: E a dumneavoastră și vă stă la dispoziție!...

Vizita la Prezidiul C. C. S. a delegației sindicale din Suedia care ne-a vizitat țara

Delegația Sindicală din Suedia, care la invitația Consiliului Central al Sindicatelor din R.P.R. ne-a vizitat țara, a făcut ieri o vizită Prezidiului C.C.S.

Delegația compusă din: Hårald Almgren, Alle Burman, Erik Alderin, Lars Petterson, Goesta Forsberg, Ethel Sevensson, a fost primită de tov. Stelian Moraru, președintele Consiliului Central al Sindicatelor și tov. Liuba Chișinevschi, secretar al C.C.S.

Cu această ocazie, oaspeții suedezi au împărtășit impresii din vizita lor. Erik Alderin a arătat că membrii delegației au fost profund impresionați de căldura și prietenia cu care au fost primiți, — pretutindeni pe unde au fost. „Ne-am dat seama de marile cuceriri ale poporului muncitor din țara dv." — a spus Erik Alderin. „Am vizitat fabrici care au fost construite în ultimii 10 ani și am văzut elanul cu care lucrează muncitorii pentru ridicarea permanentă a productivității muncii".

Vorbitorul a arătat de asemenea că delegația suedeză a fost foarte plăcut impresionată de grija ce se poartă în R.P.R. pentru condițiile de lucru și de trai ale oamenilor muncii. Vorbitorul a arătat că membrii delegației și-au putut da seama de rolul deosebit de mare al sindicatelor în construirea vieții noi din R.P.R.

„Am căpătat o impresie cu totul nouă despre Romînia — a spus Erik Alderin — și această impresie o vom transmite muncitorilor noștri din Suedia. Le vom arăta că muncitorii din Romînia luptă cu însuflețire și cu mult succes pentru pace și prietenie între popoare".

SPORT

Campionatul republican de șah

Aula Bibliotecii Centrale Universitare a găzduit ieri după amiază, desfășurarea rundei a VIII-a a campionatului republican de șah.

Privirile numeroșilor spectatori s-au îndreptat în special asupra panoului unde se demonstra partida dintre campionul R.P.R. Ion Bălănel și fostul campion Victor Ciociltea în care s-a jucat apărarea siciliană. Maestrul internațional Ion Bălănel, jucînd cu albele, a ales un sistem de dezvoltare pozițională. Victor Ciociltea a încercat un atac prematur ceea ce a dus la slăbirea poziției regelui și la pătrunderea cailor albi. La momentul oportun Ion Bălănel sacrifică calitatea apoi cîștigă o figură în continuare, el dă și dama, obținînd o poziție cîștigată. Încercarea lui Victor Ciociltea de a complica jocul are succes. Căci cu o mutare înainte de întrerupere, Ion Bălănel face o greșală întrerupînd astfel partida într-o poziție complicată. O desfășurare liniștită au avut partidele Rădulescu—Radovici și Soos-Karacsony care au terminat remiză la mutarea 16 și respectiv 23. Fostul campion al Capitalei Eugen Costea a cîștigat la D. Drimmer. Carol Partoș în partida cu I. Halik a sacrificat calitatea pentru atac. Partenerul său însă s-a apărat precis obținînd în cele din urmă victoria la mutarea 26. G. Mititelu a condus foarte bine partida contra lui Seimeanu, cîștigînd prin atac de mat la mutarea 32. M. Suta l-a învins pe Szabo la mutarea 42. În clasament conduc Eugen Costea și Bela Soos cu cîte cinci puncte și jumătate și cu cîte o partidă întreruptă.

PAUL DIACONESCU

Știre

■ Astăzi se vor desfășura jocurile semifinalelor popularei competiții „Cupa R.P.R." de fotbal. Din cele 2339 echipe, care au participat anul acesta la întrecere, au mai rămas în luptă pentru cucerirea invidiatului titlu, 4 echipe.

În Capitală, pe stadionul Dinamo, cu începere de la ora 13,30, Dinamo București va juca cu Flacăra Ploești, care duminică a eliminat din competiție Flamura Roșie Arad, campioana țării.

Cea de a doua partidă are loc la Reșița, unde echipa locală Metalul va primi replica echipei bucureștene C.C.A.

AUTODEMASCARE

MOSCOVA (Agerpres). —

„Pravda" publică sub semnătura lui I. Pavlov următorul articol intitulat „Autodemascare", în care se comentează discursul rostit de Churchill la Woodford.

„Toate vechiturile au fost din nou dezgropate. Un loc însemnat în acest teatru de marionete îl ocupă sperietoarea bolșevismului. Din fericire, nu ne vine greu să recunoaștem acest manechin vopsit în culori țipătoare. El este un vechi cunoscut, care a apărut în primele zile ale regimului nazist... El era folosit pentru a speria Europa... Acum, această sperietoare roșie este scoasă din nou la iveală, de data aceasta legată de o altă figură. Ni se propune să-l considerăm pe Hitler salvatorul civilizației europene... Salvatorul civilizației — ce bătaie de joc!"

Aceste rînduri care ridiculizează propaganda reacționară n-au fost oare scrise astăzi, cînd se încearcă din nou în fel și chip să se sperie Europa occidentală cu „pericolul roșu", cînd au fost luate toate măsurile pentru a-l reabilita pe Hitler, al cărui generali sînt de pe acum gata să-și pună epoleții wehrmachtului în curs de reînviere? Nu, aceste cuvinte tăioase care nimeresc bine ținta au fost rostite în februarie 1943. Ele aparțin ministrului Afacerilor Externe al Angliei, Eden. Reprezentantul guvernului englez a chemat pe atunci atît soldații sovietici, cît și pe cei englezi la lupta comună „împotriva amenințării groaznice pentru întreaga civilizație occidentală" și la „victoria finală pe care o vom cuceri împreună".

Iată însă că astăzi sînt din nou dezgropate „toate vechiturile". „În acest teatru de marionete" și de data aceasta „un loc însemnat îl ocupă „sperietoarea bolșevismului". Persoanele interesate în reînvierea wehrmachtului intimidează Anglia cu această sperietoare și declară fără ezitare că salvatorii civilizației occidentale sînt chemați să fie generalii hitleriști care au fost înfrînți și succesorii lor. Ele afirmă însă din cînd în cînd că imediat după ratificarea acordurilor de la Paris și după ce va fi creată o armată vest-germană revanșardă de 500.000 de oameni, iar tancurile, avioanele și tunurile ei vor putea fi întoarse spre Răsărit, ele se vor ocupa chipurile de stabilirea... prieteniei cu Uniunea Sovietică. De aceea, ele numesc wehrmachtul în curs de reînviere „puntea spre pace".

Toate aceste manevre propagandistice grosolane sînt atît de vechi și neîndemînatice încît poate că nici n-ar fi nevoie să ne referim la ele dacă în ultimele zile nu s-ar fi ivit un fapt nou: primul ministru al Angliei, Churchill, a considerat posibil și admisibil să ia cuvîntul în public pe tema așazisei utilități a alianței dintre Anglia și revanșarzii germani, îndreptată împotriva U.R.S.S.

Dezvoltînd asemenea planuri, Churchill s-a lăudat chiar în discursul său de la Woodford: „Am fost primul dintre oamenii de stat cunoscuți care au declarat în mod fățiș că noi trebuie să avem Germania de partea noastră împotriva agresiunii comuniste ruse". Prioritatea lui Churchill în această chestiune este însă îndoielnică: cu mult înainte, ideea unei lupte comune a Germaniei și Angliei împotriva U.R.S.S. a fost dezvoltată de unul din cei mai apropiați acoliți ai lui Hitler, Hess, condamnat ca criminal de război la închisoare pe viață de către Tribunalul Internațional de la Nürnberg.

Dar, după cum se vede, Churchill nu dorește să cedeze acum lui Hess laurii intîietății. El este gata să citeze fapte care i-ar convinge pe toți că este un vechi adept al ideii colaborării cu naziștii în lupta împotriva U.R.S.S. „Încă înainte de terminarea războiului, în timp ce germanii se predau cu sutele de mii", a declarat Churchill, el a trimis un ordin feldmareșalului Montgomery, cerîndu-i: „Să adune cu grijă armele germane și să le depoziteze pentru ca ele să poată fi ușor distribuite din nou soldaților germani, cu care ar fi trebuit să colaborăm dacă ofensiva sovietică ar fi continuat".

În februarie 1945, cînd trupele sovietice desfășurau ofensiva lor victorioasă, nimicindu-i pe hitleriști pe teritoriul Germaniei, Churchill scria: „Armata Roșie își sărbătorește cea de a 27-a aniversare prin victorii triumfale, care au stîrnit admirația nemărginită a aliaților ei și care au hotărît dinainte soarta militarismului german. Generațiile viitoare vor recunoaște datoria lor față de Armata Roșie tot atît de indiscutabil cum o recunoaștem și noi, martori ai succeselor ei glorioase".

Citind aceste rînduri, oamenii sovietici nu presupuneau însă că peste două luni Montgomery, comandantul suprem englez, va începe din ordinul lui Churchill „să depoziteze cu grijă" armele luate de la dușman și să ia măsuri pentru a le pune din nou în mîinile dușmanului, pregătindu-se să colaboreze cu cei pe care Churchill i-a numit cu dispreț „huni sălbatici".

În timpul războiului, personalități oficiale engleze declarau următoarele în discursurile lor publice: „În ultima fază a propagandei germane s-a făcut auzită încă o temă: așteptați încă puțin și anglo-saxonii și rușii se vor despărți. După cum știți cu toții, aceste speranțe s-au năruit". Iată însă că acum aflăm de la Churchill că în scrisoarea trimisă la 5 mai 1945 ministrului Afacerilor Externe al Angliei, Eden, el scria următoarele vorbind despre „tancurile engleze rapide" care se grăbeau să ocupe Danemarca: „Noi vom bara prietenilor noștri sovietici calea și în acest punct". Așa privea Churchill datoria sa de aliat.

Oamenii sovietici înțelegeau însă cu totul altfel datoria de aliat. Este suficient să amintim un singur exemplu. La sfîrșitul lui decembrie 1944, trupele hitleriste au lansat o ofensivă pe frontul de vest în regiunea Ardenilor, au spart frontul, punînd într-o grea situație trupele anglo-americane. În legătură cu aceasta, la 6 ianuarie 1945, Churchill i-a adresat lui I. V. Stalin rugămintea ca trupele sovietice, dezlănțuind o mare ofensivă, să salveze de înfrîngere trupele anglo-americane. Comandamentul Suprem al trupelor sovietice a hotărît să înceapă la 12 ianuarie o mare ofensivă a trupelor sovietice pe un front larg, de la Marea Baltică pînă la Carpați. Această puternică lovitură de la est a obligat comandamentul german să-și retragă trupele de pe frontul de vest, pentru a le îndrepta împotriva Armatei Sovietice. În felul acesta, ofensiva trupelor germane în vest a eșuat. (Publicăm mai jos documentele referitoare la acest episod memorabil al celui de al doilea război mondial).

Ziarul „Rheinischer Merkur", purtătorul de cuvînt al Germaniei occidentale revanșarde, îl laudă acum pe Churchill pentru „ura față de comunism" de care dă dovadă. După părerea ziarului „Rheinischer Merkur", această calitate lăudabilă din punctul de vedere al revanșarzilor germani explică în întregime atitudinea lui Churchill din timpul războiului.

Că Churchill este un dușman al comunismului, este un lucru cunoscut de mult oamenilor sovietici. Toți cunosc acest lucru de pe vremea cînd tînăra Republică Sovietică, înconjurată de state capitaliste, lupta împotriva intervenioniștilor apărîndu-și dreptul la existență. Unul din organizatorii intervenției celor 14 state împotriva Țării Sovietelor era Churchill. În treacăt fie zis, toată lumea știe cum s-a terminat această intervenție — oamenii sovietici au nimicit pe intervenioniști.

Un om de stat cu experiență cum este Churchill știe foarte bine că funcția de prim-ministru obligă la respectarea normelor relațiilor prevăzute în tratatele încheiate cu statele aliate, independent de faptul dacă îi place sau nu orînduirea lor socială. Nu trebuie uitat că U.R.S.S. și Anglia erau aliate în timpul cînd mareșalul Montgomery din ordinul lui Churchill, stringea pe cîmpurile de luptă armele aruncate de fasciștii germani zdrobiți, cu scopul de a-i înarma din nou și de a-i împinge împotriva oamenilor sovietici. Acest lucru schimbă în mod fundamental lucrurile: nu este vorba de atitudinea lui mister Churchill față de comunism, ci despre atitudinea șefului guvernului Marii Britanii față de aliați.

Cum să nu-și aducă aminte, în această ordine de idei, ce spune în memoriile sale despre Churchill omul de stat englez Lloyd George. Încă în perioada primului război mondial cînd s-a pus chestiunea ca Churchill să fie inclus în guvern, problema se punea în felul următor, după spusele lui Lloyd George: cum este mai puțin periculos Churchill, ca adversar sau ca aliat? Liderul din acea vreme al conservatorilor, Bonar Law, declara în mod categoric: „Aș prefera de fiecare dată să-l am ca adversar". Lloyd George adaugă că Churchill era considerat pe atunci „nu ca o mărime pozitivă care trebuie folosită într-un ceas de pericol, ci ca un pericol în plus de care trebuie să te ferești".

Să facem însă abstracție de cele ce spuneau despre Churchill colegii săi de cabinet în perioada primului război mondial. În ce privește planurile sale din timpul celui de al doilea război mondial — de a înarma pe fasciștii germani și de a-i îndrepta împotriva U.R.S.S. — opinia publică sovietică nu poate rămîne indiferentă față de ele.

Cum apreciază oamenii sovietici aceste planuri ale lui Churchill? Nu încape discuție că acesta este cel mai simplu plan de reînviere a militarismului german, pe loc, pe cîmpul de luptă de pe care nu fuseseră încă ridicați aliații răniți în lupta comună. Încă nu se risipise fumul rău mirositor de la cuptoarele de la Maidanek și Auschwitz în care au fost arse de vii milioane de victime ale fascismului, și Churchill s-a și grăbit să înapoieze armele acelora care visau să împingă-ească întreaga Europă cu o rețea de lagăre de concentrare.

Nu din vina lui Churchill înfăptuirea acestui plan „simplu" a întîrziat cu nouă ani de zile. Și acum încă adepții acestui plan agresiv sînt nevoiți să camufleze în fel și chip planurile de reînviere a Wehrmachtului german de teamă că popoarele vor face ca ele să eșueze.

Există însă și altă trăsătură caracteristică în planurile lui Churchill din perioada de la sfîrșitul războiului și actualele sale planuri de reînviere a militarismului german. Această trăsătură caracteristică nu poate fi nici ea prin nimic ascunsă, ea este clară pentru toți oamenii cinstiți. Acestei trăsături i se poate spune pe nume: în ruș este ea se cheamă perfidie.

La omul sovietic această trăsătură nu este la loc de cinste. Ea nu este la loc de cinste nici la englezi care consideră discursul lui Churchill de la Woodford ca o autodemascare a acestui politician, care nu o dată își camufla planurile agresive prin fraze fățarnice.

Declarațiile fățișe ale lui Churchill, a spus deputata Barbara Castle, dovedesc că rușii aveau toate motivele să nu aibă încredere în el începînd din anul 1945. În același spirit se pronunță și mulți alți oameni politici englezi, precum și multe organe de presă.

Nu încape îndoială că popoarele iubitoare de pace vor aprecia la justa sa valoare discursul lui Churchill, care are ca scop să dea mînă liberă acelor forțe care sînt purtătoare ale politicii de agresiune și ură între popoare.

SCHIMBUL DE SCRISORI DINTRE W. CHURCHILL ȘI I. V. STALIN IN PERIOADA OPERAȚIUNILOR MILITARE DIN REGIUNEA ARDENILOR IN IANUARIE 1945

După cum se știe, la sfîrșitul lui decembrie 1944 trupele hitleriste au întreprins o ofensivă pe frontul de vest în regiunea Ardenilor, punînd într-o situație grea trupele anglo-americane. După cum spuneau aliații, nemții voiau, dînd o lovitură asupra Liegeului, să distrugă armata 1-a americană, să se apropie de Anvers, să izoleze armata a 9-a americană, armata a 2-a britanică și armata 1-a canadiană și să pregătească aliaților un al doilea Dunkerque pentru a scoate Anglia din război.

În legătură cu aceasta, la 6 ianuarie 1945, W. Churchill a adresat un mesaj lui I. V. Stalin, cu următorul conținut:

„Lupte foarte grele se dau în Occident și comandamentul suprem poate fi silit în orice moment să ia hotărîri grave. Dvs. știți prea bine din propria Dvs. experiență cît de alarmantă este o situație în care trebuie să aperi un front foarte larg, după ce ai pierdut în mod trecător inițiativa. Generalul Eisenhower are dorința cea mai vie și se găsește în nevoia de a ști în linii generale ce intenționați să faceți, căci aceasta va avea bineînțeles repercusiuni asupra tuturor deciziilor importante, atît ale sale cît și ale noastre. După informații primite, trimisul nostru, mareșalul principal de aviație Tedder, se afla ieri seară la Cairo, unde era reținut din cauza condițiilor atmosferice. Călătoria sa a fost mult prelungită, nu din vina sa. Dacă pînă acum el nu a sosit la Dvs. v-aș fi recunoscător dacă ați putea să-mi comunicați dacă putem conta pe o mare ofensivă rusă pe frontul Vistulei sau în oricare altă parte, în cursul lunii ianuarie, precum și orice alte informații pe care veți binevoi poate, să ni le transmiteți.

Eu nu voi comunica nimănui această informație strict confidențială, afară de feldmareșalului Brook și generalului Eisenhower cu condiția de a o ține în cel mai strict secret. Consider această chestiune urgentă".

La 7 ianuarie 1945 I. V. Stalin a adresat lui W. Churchill următorul răspuns:

„Am primit în seara de 7 ianuarie mesajul dvs. din 6 ianuarie 1945.

Din nefericire, mareșalul principal de aviație, domnul Tedder, nu a sosit încă la Moscova.

Este foarte important să utilizăm împotriva nemților superioritatea noastră în artilerie și aviație. Pentru aceasta este nevoie de vreme frumoasă pentru aviație și de lipsa unor nori joși care să împiedice artileria să aibă un tir reglat. Ne pregătim de ofensivă, dar pentru moment timpul nu este favorabil ofensivei noastre. Cu toate acestea, luînd în considerație situația aliaților noștri pe frontul de Vest, cartierul general al Comandamentului Suprem a hotărît să termine pregătirile într-un ritm accelerat și, fără să țină seama de condițiile atmosferice, să declanșeze mari operațiuni ofensive împotriva nemților pe tot frontul central nu mai tîrziu de a doua jumătate a lunii ianuarie. Puteți să fiți încredințați că vom face tot posibilul pentru a acorda ajutor glorioaselor noastre trupe aliate".

În mesajul de răspuns către I. V. Stalin W. Churchill scrie la 9 ianuarie:

„Vă sînt profund recunoscător pentru mișcătorul mesaj. L-am trimis generalului Eisenhower, pentru ca el singur să ia cunoștință de dînsul. Fie ca cel mai complet succes să însoțească nobila Dvs. inițiativă!"

Dorind să ajute cît mai repede trupele aliate din Vest, Comandamentul Suprem al trupelor sovietice a hotărît să schimbe data ofensivei împotriva nemților pentru frontul sovieto-german la 12 ianuarie în loc de 20 ianuarie.

La 12 ianuarie a început o mare ofensivă a trupelor sovietice pe un front larg de la Marea Baltică la Carpați. 150 de divizii sovietice, înzestrate cu o mare cantitate de artilerie și de aviație, au intrat în acțiune, au spart frontul german și au împins trupele nemțești cu sute de kilometri înapoi.

La 12 ianuarie, pe frontul de vest, trupele germane, inclusiv armatele a 5-a și a 6-a de tancuri care se pregăteau să dea o nouă lovitură, și-au întrerupt ofensiva și în 5—6 zile au fost retrase de pe front și transferate în Est, împotriva trupelor sovietice care înaintau. Ofensiva trupelor germane în Vest eșuase.

La 17 ianuarie W. Churchill scria lui I. V. Stalin:

„Vă sînt profund recunoscător pentru mesajul Dvs. și sînt foarte bucuros că mareșalul de aviație Tedder a produs asupra Dvs. o impresie atît de favorabilă.

În numele guvernului Majestății Sale și din tot sufletul țin să vă exprim mulțumirile și felicitările noastre cu prilejul uriașei ofensive pe care ați început-o pe frontul de Est..."

(Din Nota Istorică a Biroului Sovietic de Informații, 1948).

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA Piața Scînteii — Tel. 7.60.10—7.60.20 Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".
C. 19.007